JANE WALLACE

O carieră de succes

Traducerea și adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS

Capitolul 1

– Aș vrea o cameră pentru noapte, domnișoară și mai târziu aș vrea să mănânc ceva dacă se poate.

Ann Hansen se uită la ceasul electronic de deasupra intrării în magazin. Dacă Jennifer se întoarce de la Carmel într-o oră sau pe aproape, s-ar putea pregăti o masă de seară pentru satisfacerea acestui călător solitar. Dacă nu...

– Da, bineînțeles, spuse ea repede.

Afacerea era destul de slăbuță în această perioadă a anului, ca să refuzi vreun client, chiar și pe bărbatul gras și roșu la față, care stătea în fața ei la tejghea. Ochii lui mici, înfundați în grăsime, se plimbau prea pofticioși peste rotunjimile trupului ei ca să nu se simtă stânjenită, dar Greg se va întoarce curând. Gândul de a se baza pe zăpăcitul ei de frate o făcu să schițeze un zâmbet. Totuși, ochii ei albaștri erau gravi când întoarse privirea lascivă a bărbatului.

– Dacă doriți să mă urmați, spuse ea, luând cheia numărul șase de la panoul din spatele ei, vă voi arăta camera.

Numărul șase era cea mai îndepărtată căsuță aflată în spatele lui Clifftop Cafe. Ann o alesese fiindcă era cea mai depărtată de magazin

și de apartamentul de la etaj pe care-l împărțea cu fratele ei. Era o prostie să simtă teamă față de acest bărbat, când Greg urma să se întoarcă de la Carmel în orice moment.

– Este puțin cam departe, nu?

Ochii lui măsurară apreciativ căsuța și când intră înăuntru pe față i se întipări surpriza în fața confortului pe care-l prezenta camera. Pereții erau lambrisați cu lemn natural, iar draperiile bej se asortau cu oranjul și maroul cuverturilor de pe paturi. O mochetă maro-deschis care acoperea toată pardoseala făcea camera să pară și mai mare. Lămpile pe care Ann le aprinse aruncau o plăcută lumină aurie peste paturi și măsuța de scris din fața ferestrei.

– Foarte drăguț, comentă omul, mergând spre fereastră pentru a cerceta priveliștea spectaculoasă oferită de micul golf de dedesubt, unde spuma valurilor se întindea de-a lungul țărmului stâncos. Pare puțin cam rece pentru înot, glumi el grav.

– Da, este frig, încuviință Ann ... Traversă camera și se postă lângă el, privirea ei oprindu-se asupra plajei spălată de valuri ... Cam urât astăzi ... Se întoarse și merse spre ușa deschisă ... Luați căsuța, sau preferați să mergeți la Carmel? Acolo aveți de unde alege o cameră.

Răsucindu-și trupul mătăhălos, străinul spuse:

– Nu ești prea prietenoasă, așa-i? Poate de aceea locul este așa de pustiu. Puțină căldură te poate duce departe, să știi, mai ales pentru cineva ca mine. Sunt pe drum de la șase dimineața și nu mi-ar strica puțină căldură din partea unei femei.

– Poate că soția dumitale îți înmagazinează toată căldura femeiască de care ai nevoie, ripostă Ann ascuțit. Domnul ...?

Un fior de teamă îi alunecă de-a lungul spinării. Unde *era* Greg? Chiar și femeia mai în vârstă care o ajuta cu magazinul, Louise

Farmington, plecase acasă la bărbatul ei beteag. Era complet singură, lucru rar la Clifftop Motel.

– Jones – Harvey Jones, adăugă bărbatul venind spre ea cu fața roșie din cauza ironiei ei și având o expresie urâtă. Ești cumva o moralistă? Așa izolată aici, mi-aș fi închipuit că ai fi bucuroasă de compania unui bărbat.

– Am compania unui bărbat. *Soțul meu* se va întoarce în orice moment de la Carmel ... Ann ieși pe ușă, apoi se întoarse pentru a spune mieros: a plecat acolo să-și cumpere niște greutăți mai mari pentru programul lui de culturism, deși nu văd de ce i-ar trebui mușchi mai mari decât are deja. Este îndrăgostit de fitness ... Fu satisfăcută de privirea alarmată din ochii bărbatului, simțind că era justificată minciuna scandaloasă pe care tocmai i-o spusese ... Sunt în magazin, dacă vrei să te înregistrezi.

Își dori fierbinte ca el să nu rămână, când se grăbi să treacă pe lângă celelalte căsuțe, înjurându-și ghinionul de a fi singură la această oră. Harvey Jones, dacă acesta era numele lui, era tipul care trecea rar pe acolo, totuși era cunoscut. Neguțători de pe drum, pe care ea îi încadra în clasa lui Jones, sufereau uneori de amnezie în ceea ce priveau soția și familia. În mod normal, o privire la bicepșii dezvoltați ai lui Greg era suficientă să-i descurajeze pe oaspeții înclinați spre amor.

Refugiindu-se în spatele tejghelei, care avea în față rafturi cu diferite produse, de la articole pentru schi nautic până la conserve de ton, se uită la ceasul de deasupra ușii. Aproape șase! La naiba cu Jennifer Parks! Probabil îl convinsese pe Greg s-o ducă mai departe pe coastă, pe motocicleta lui. Jennifer iubea viteza în același fel în care o iubea și Greg ... îi plăceau o grămadă de lucruri care-i plăceau lui, de fapt, deși visurile ei de a deveni o stea de televiziune nu

păruseră să se diminueze cu nimic din acea primă zi când se oprise la Clifftop, în drumul ei spre Los Angeles, și se interesase de o slujbă.

Ce-i dădea fetei acel gen de încredere în sine, se gândi Ann, ca să sosească la o destinație necunoscută, cu autostopul, fără niciun ban, și părând totuși că le face o favoare venind să lucreze aici? Felul în care arăta nu era de ici de colo ... o brunetă atrăgătoare, care își purta părul des și lung în jurul unei fețe perfect formate, iar ochii mari, căprui, străluceau la cea mai mică provocare. Greg fusese dat gata din momentul când apăruse la Clifftop și o convinsese pe Ann ca fata să dea o probă ca bucătăreasă și ajutor general. Încă o uluia pe Ann că Jennifer putea să gătească, și încă foarte bine. Având grijă de o droaie de frați și surori mai mici după moartea maică-sii, învățase să facă o grămadă de treburi utile pentru lumea de afară.

Dar Ann nu se îngrijoră pentru intenția sigură a lui Jennifer de a ajunge în vârful scării ierarhice a televiziunii prin orice mijloc îl avea la dispoziție, și dacă asta însemna să fie "drăguță" cu bărbați influenți, nu s-ar fi dat la o parte. La douăzeci și doi de ani, Ann nu era deloc bătrână, dar se simțea antică după codul ei moral comparat cu al lui Jennifer. Când cealaltă fată o tachina, ea recunoștea că era o romantică ... un bărbat, o dragoste pentru o viață.

– Dar dacă n-ai cu cine să-l compari pe domnul Perfect, întrebase Jennifer, cum îl vei cunoaște când în cele din urmă se va arăta?

– Am ieșit cu câțiva bărbați, se apără Ann, când eram la universitate, înainte de a muri tata.

– Și pariez că leșinai când te sărutau de noapte bună, la ușa căminului de fete, după ce te luaseră de la un seminar superinteresant de tapițerii din secolul al doisprezecelea.

Dar adevărul era că, departe de a fi fost sărutată la porțile

căminului, Ann de-abia avea timp după ore să se grăbească spre micul apartament pe care-l împărțea cu alte două fete și să se îmbrace în uniforma cerută de lanțul de restaurante fast-food unde lucra serile și weekendurile.

Tatăl ei nu făcuse avere prin achiziționarea motelului Clifftop, cu patru ani înainte de moartea lui. Ca și Jennifer, Ann își pierduse mama când era foarte tânără – ea avea paisprezece ani și Greg unsprezece. Carl Hansen fusese maistru într-o fabrică de procesarea alimentelor și, pe neașteptate, vânduse căsuța lor modestă din Los Angeles și luase Clifftop Café și motelul, pitorești, dar izolate și dărăpănate.

Carl făcuse o afacere funcțională din asta, construind un magazin și o benzinărie, dar chiar și așa nu era o afacere din care să te îmbogățești. Procura doar nevoile de bază ale familiei lui și, cel mai important în ochii Annei, era fericit acolo ca stăpân al propriului regat, pentru prima oară în viața sa. Știind acest lucru, pentru Ann fusese mai ușor de suportat moartea lui bruscă, dar ceea ce era mai greu, fusese faptul că trebuise să-și schimbe cursul vieții.

Greg avea șaptesprezece ani când tatăl lor murise cu doi ani în urmă și nu avea alte ambiții decât să-și petreacă zilele la surfing, nopțile curtând fetele de pe o rază de treizeci de mile, care se topeau când îi vedeau trupul musculos aplecat peste un surfboard. Grija pentru viitorul lui Greg fusese cea care o făcuse pe Ann să-și suspende propria carieră ca decorator de interioare. Părăsise colegiul chiar înainte de începerea anului al treilea și se întorsese la Clifftop să preia locul tatălui ei cu ipoteci cu tot. Un Greg uluit, conștient pentru prima dată că viața nu înseamnă numai surfing, promise să lucreze cu ea, să facă din Clifftop o afacere suficient de rentabilă care să-i întrețină pe amândoi.

În majoritatea timpului era de încredere și, Ann trebuia să recunoască, un avantaj pentru afacere, cu firea lui veselă. Totuși, în momente ca acestea, Ann se întreba dacă se va descotorosi vreodată de iresponsabilitatea lui copilărească.

Clopoțelul magazinului sună când se deschise ușa și se uită în sus temătoare, așteptându-se să vadă trupul mătăhălos al lui Harvey Jones în cadrul ușii. O cuprinse repede ușurarea când văzu că era un alt străin. Înalt, genul subțire, omul era îmbrăcat obișnuit, în blugi uzați și un pluover pe gât și totuși, ceva din el sugera că erau haine de relaxare după o slujbă foarte importantă sau ceva de genul acesta. Din ochii lui căprui părea să țâșnească o privire încordată.

Deși Ann simțea o răceală la el, îi zâmbi ușurată că nu mai era singură cu negustorul urât mirositor de la numărul șase.

– Bună! Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, dacă n-ai cumva buldozere și basculante ascunse în spatele clădirilor.

Vocea lui era adâncă, fermă, precisă și cu o notă de sarcasm pe care nu o pricepu.

– Îmi pare rău, nu înțeleg.

Ochii lui îngustați se mutară spre radioul așezat pe un raft din spatele ei.

– Dacă ai fi ascultat la acela, spuse el cu asprime, m-ai fi înțeles perfect ...

Avansă mai mult la magazin, părând să-l domine și pe acesta și pe ea, cu prezența lui ... N-ai auzit despre alunecările de teren din zonă?

– A ... alunecări de teren?

Plouase ceva în această iarnă, dar nu fuseseră mai multe căderi de pământ pe care cei de la departamentul autostrăzilor să nu le poată rezolva. Pe localnici nu-i prea interesau inconvenientele

frecvente ale iernii care blocau parțial o șosea. Ploaia spăla pământul de pe stâncile care mărgineau drumul șerpuitor care se întindea de-a lungul coastelor spectaculoase ale Californiei de Nord, dar rareori existau cazuri de alarmă. Din expresia supărată a străinului, ghici că de astă dată erau.

– Alunecări de teren, confirmă el, dând iritat din umeri. Sau mai curând o alunecare de munte. O jumătate a alunecat peste drum cu zece mile înapoi, și acum este spălat de Pacific.

– Oh, sunt sigură că este o exagerare, indică Ann radioul tăcut din spatele ei. Crainicii fac asta când n-au ...

– Eu nu sunt crainic, o întrerupse el caustic, și n-am obiceiul să exagerez.

Ochii căprui se ațintiră din nou asupra ei, părând să sfredelească albastrul ochilor ei.

– Dacă aș fi întârziat cu doar două minute, aș fi făcut o scufundare neașteptată în ocean.

– Ai văzut întâmplându-se? întrebă ea, îngrozită.

– Da, am văzut și sper să nu mai văd niciodată ceva asemănător.

Părea tulburat, paloarea netezindu-i crețurile de zâmbet de la ochi. Involuntar, Ann își dori să-l poată vedea zâmbind, știind că inima i-ar tresări când ochii căprui s-ar încălzi și ar străluci. Dar el nu zâmbea în acest moment, așa că încercă să-l consoleze.

– Departamentul autostrăzilor va fi aici imediat, îl liniști ea, și sunt sigură că drumul se va deschide în două zile.

El o privi de parcă se îndoia că ar fi în toate mințile, apoi spuse brusc:

– Nu mă asculți. Drumul a dispărut complet. Va dura luni de zile până se va degaja.

– *Luni?* repetă Ann, prostește. S-ar putea să te înșeli, spuse ea

slab.

Primul ei gând fu îngrijorarea pentru afacere. Dacă nimeni nu va putea circula de la Los Angeles pe drumul de coastă spre San Francisco, înseamnă că nimeni nu se va aventura de la San Francisco, într-o direcție sudică.

– Dă-i drumul!

– Ce?

– Radioul ... dă-i drumul.

Mulțumită să scape de furia ce scăpăra în privirile lui, Ann se întoarse cu spatele la el și deschise radioul. Ritmul muzicii country îi pătrunse în urechi și trecu repede spre stația locală din Monterey, aproape de Carmel.

– ... cele mai groaznice alunecări de teren pe care le-am cunoscut sau mai corect aș spune alunecare de munte, anunța vocea unui crainic. Nu se știe dacă erau mașini pe secțiunea de drum care în câteva secunde a fost măturată de ocean, dar rămâneți pe acest post pentru următoarele știri. Și ca și când nu ar fi destul, ni s-a raportat o altă alunecare la douăsprezece mile nord de cea mare. Echipele de la autostrăzi relatează că doar două zile sunt necesare pentru a înlătura stricăciunile de la alunecarea din sudul imediat de Carmel. Până atunci, tot traficul este redirecționat în afara acestor zone. Alte știri, președintele a ...

Degetul Annei îl amuți pe reporter, mintea fiindu-i îngrijorată și confuză. Alunecarea din nord trebuie să-i fi tăiat drumul lui Greg înapoi spre Clifftop. În acest moment, el și Jennifer puteau fi două trupuri lipsite de viață plutind în oceanul pe care-l iubea atât de mult. Doamne, de ce nu dăduse crainicul mai multe amănunte despre acea alunecare, în mod special? Cu siguranță, Greg i-ar fi telefonat dacă n-ar fi pățit nimic, doar ca s-o informeze ...

– Ce este?

Ea se întoarse și-l privi fără să-l vadă.

– Greg – trebuia să se întoarcă de la Carmel aproape la ora când s-a petrecut a doua alunecare.

Fără să-și dea seama ce face, Ann înconjură tejgheaua, căutând orbește alinare de la singura sursă la îndemână. Genunchii amenințau să se îndoaie sub ea și trebuie să se fi clătinat, fiindcă brațul bărbatului se întinse și o trase lângă căldura puloverului negru de lână. Deși mirosul proaspăt de bărbat îi umplu nările, nasul ei fiind doar la un centimetru de gâtul lui, vocea acestuia era foarte calmă când îi vorbi.

– Acolo n-a fost o alunecare așa de rea, așa că soțul tău nu era pe acea întindere a drumului, mai mult ca sigur, când s-a întâmplat. Să telefonăm la poliție, să aflăm dacă cineva a fost rănit.

Fără să-i dea timp să corecteze relația ei cu Greg, o lăsă și merse la telefonul de lângă registrul de încasări. Ann simți o senzație ilogică de a fi fost privată de căldură și confort pentru moment, dar apoi își scutură capul, amețită. Fața lui Greg dansă în fața ochilor ei când bărbatul luă receptorul cu degetele lui lungi și bronzate. Văzu părul blond al lui Greg, o replică a părului ei, ridicându-se în briza oceanului, în timp ce făcea surfing pe valuri, cu ochii lui albaștri animați de nerăbdare și cu trupul bronzat încordat ...

– La naiba! auzi ea înjurătura în surdină a bărbatului, în timp ce trântea receptorul înapoi în furcă, cu zgomot. Linia este moartă, alunecarea trebuie să fi luat firele cu ea.

Ochii Annei se măriră, și mai șocați.

– Oh, nu! Cum o să aflu ce s-a întâmplat cu Greg? Și cu Jennifer.

– Jennifer? Este fiica ta?

– Nu, zâmbi Ann, în ciuda groazei din interiorul ei. Lucrează

pentru noi aici. A ... a plecat cu Greg, azi-dimineață.

Ochii lui o cântăriră apreciativ.

– Doar dacă nu este Cleopatra și Elena din Troia împreună, nu cred că trebuie să te îngrijorezi ca el să petreacă două nopți în compania ei, ceea ce se pare că va trebui să facă. Ceea ce îmi amintește, reveni el la subiect, sper că mă poți caza aici până pot ajunge la Carmel.

– Ce? Oh ... da, bineînțeles ... Ann încă rumega complimentul indirect care i se făcuse ... Avem o grămadă de camere și probabil o să avem și mai multe până se repară drumul de sud, termină ea cu amărăciune, trădându-și neliniștea în legătură cu afacerea lor.

El o privi ciudat.

– Ți-ai revenit repede din prostrație, comentă el sec.

Riposta ei rapidă i se opri în gât când ușa se deschise cu un sunet agresiv de clopoțel și Harvey Jones păși înăuntru, oprindu-se scurt când remarcă silueta înaltă care încă se sprijinea de tejghea, lângă telefon. Ann uitase complet de el.

– Oh ... văd că te-ai întors, constată Jones. Micuța doamnă dădea semne de îngrijorare.

– Chiar așa?

Ochii căprui se mișcară cu un zâmbet indolent spre ea și Ann își dori din toată inima să-i fi spus lui Jones adevărul, că Greg era fratele, nu soțul ei. În altă ocazie ar fi fost amuzată de privirea speculativă pe care negustorul o arunca pe furiș spre bicepșii străinului.

– M-am hotărât să stau peste noapte și să plec dimineață, se adresă Jones Annei, tonul fiind respectuos acum. Pregătiți cina?

– Păi, da – în mod normal pregătim, dar bucătăreasa noastră nu este... Se uită ezitant la bărbatul mai slab, care păru să se relaxeze

brusc și o privi cu ochi acuzatori. Este ceva ce ar trebui să știți, domnule Jones. Nu cu mult timp în urmă au fost două alunecări de teren în zonă, una la nord și alta la sud. Mi-e teamă că nu veți putea călători spre nord cel puțin două zile.

– *Ce?* ... Pe fața roșie apăru o expresie comică ... Dar eu ... eu trebuie să fiu în San Francisco mâine. Am stabilit o întâlnire cu oameni foarte importanți.

– Îmi pare rău, domnule Jones, nu va fi posibil. Dar sunt sigură că atunci când veți telefona, vor înțelege. Oh! Mi-e teamă că nu veți putea face nici asta atâta timp cât liniile telefonice sunt și ele la pământ.

Ochii mici o priviră neîncrezători.

– Este o glumă, da? Dumneata și soțul dumitale vreți să mă păcăliți să mai stau două nopți, fiindcă afacerile nu strălucesc acum? O privire la fața îndurerată a Annei îl convinse de contrariu ... Dumnezeule, nu se poate întâmpla asta! Nu este posibil ca în California, SUA să fiu izolat de lumea civilizată cum aș putea fi în Mongolia sau în ceva asemănător! ... Se uită rugător la fiecare dintre ei ... Aceste întâlniri pe care le am sunt foarte importante, nu înțelegeți asta? se adresă Annei de parcă era personal responsabilă.

– Îmi pare rău, domnule Jones, începu ea, doar ca să fie întreruptă când el dădu drumul la o tiradă malițioasă care includea un limbaj nu prea ortodox.

Atunci vorbi străinul și, deși vocea lui rămase la un nivel scăzut, amândoi se întoarseră să se uite la el.

– Turuind ca o moară stricată nu va duce la curățirea mai rapidă a drumurilor, spuse el încordat. Îți sugerez să iei lucrurile așa cum sunt, la fel ca noi.

Noi? De ce nu clarifica faptul că nu era soțul Annei, nici măcar

cineva cunoscut? O voce interioară o ironiza pentru neglijența sa în acel sens.

– De ce nu mergi în camera dumitale, îi propuse bărbatul cel înalt, să te uiți la televizor dacă încă funcționează și să te întorci cam peste o oră? Îți promit o cină care te va face să uiți că ești prizonier în îndepărtata Californie.

Ann se uită la el, mută. Orice fel de mâncare pe care-l putea găti era departe de paradisul gurmanzilor pe care îl promitea el. Ea era o bucătăreasă simplă care nu știa să facă mai mult decât friptură și cartofi, incapabilă de ce oferea străinul. Nici chiar Jennifer ...

– Hei, Greg – nu este el Greg? Am văzut pe semnul de afară, schimbă tactica negustorul și-i acordă străinului un zâmbet forțat. Îmi pare rău că mi-am ieșit din fire, dar acești oameni cu care am întâlnire sunt foarte importanți, și nu ascultă de scuze.

– Atunci, nu te scuza deloc, îl sfătui laconic celălalt bărbat. Ai fost întârziat de volumul de lucru din sud.

El încă nu-și negase identitatea și Ann îl privi gânditoare. *De ce?*

– S-ar putea să ai dreptate, încuviință Jones gânditor. Oricum, nu pot face nimic acum, așa-i?

– Nimic, încuviință sec celălalt bărbat și Jones îl privi încă un moment, înainte de a se duce spre ușă întorcându-se să-l întrebe dacă cina era peste o oră.

Când clopoțelul sună închiderea ușii după plecarea lui, tăcerea era aproape palpabilă.

– Mi-e teamă că a fost o încurcătură, se oferi Ann ezitând, simțind că i se opresc cuvintele în gât. Vezi, domnul Jones a crezut ... și eu l-am lăsat să creadă, că Greg este soțul meu.

– Nu este?

– Nu, este fratele meu. Dar m-am gândit că un om ca Harvey

Jones s-ar lăsa intimidat la gândul unui frate mai mic, așa că eu ...

– L-ai lăsat să creadă că Greg este soțul tău.

Umerii îmbrăcați în negru se ridicară nepăsători, acest lucru afectând-o în mod ciudat cu senzația că fusese respinsă ca femeie atrăgătoare. Nu avu timp să mediteze, căci el continuă:

– Asta nu este important – important este ce-i dăm de mâncare. Avem un frigider? întrebă el pe neașteptate după ce se uită la rafturile cu conserve și remarcă iarăși că folosise pluralul.

– Păi ... da, bineînțeles. Dar am scos câteva fripturi pentru cină, și ne-au rămas câteva legume proaspete. Greg s-a dus la oraș să facă aprovizionarea, explică ea lipsită de putere, întrebându-se în acest timp de ce-l lăsa pe acest străin să preia comanda propriului teritoriu.

– I-am promis omului ceva special și ceva special o să primească.

Se duse înapoi în spatele magazinului și se întoarse de acolo ca și cum i-ar fi simțit întrebarea mută.

– N-am talente de bucătar, dar am făcut câteva mese memorabile la viața mea. De ce nu controlezi legumele în timp ce caut pe aici să descopăr ce-mi mai trebuie ca să mă apuc de lucru?

– De ce nu ți-aș arăta câteva căsuțe ca să alegi unde să dormi la noapte? se opuse ea cu răceală, enervată de felul în care prelua controlul

– Bine, fu el de acord, venind înapoi spre ea, dar să arunc o privire în frigider, să văd dacă găsesc ceva ce pot folosi.

Cu buzele strânse, Ann deschise frigiderul și-l lăsă să cotrobăie prin el. El scoase niște broccoli, dar nu făcu niciun comentariu până când nu-i arătă camerele pentru a alege în care din ele va dormi.

– Foarte drăguț, spuse el, după ce vizită prima căsuță decorată în tonuri de albastru și verde în care se întrepătrundeau nuanțe de

galben-auriu pentru a accentua culoarea soarelui care strălucea pe coastă.

Tonuri de coral și maro-ciocolatiu, roșu-cireașă și bleu, roz și gri delicat, provocară același comentariu la vizitarea următoarelor căsuțe.

– Este foarte frumos peste tot, spuse el, când intrară în a cincea și ultima căsuță în afară de cea a lui Harvey Jones, un aranjament splendid de stacojiu și tonuri de roz mergând până la vișiniu ... Ai impresia că un decorator de elită s-a dezlănțuit în acest loc uitat de lume.

– Așa crezi?

În spatele cuvintelor nonșalante, inima ei de decorator era încântată. Întotdeauna avusese ochi pentru culoare, cea neobișnuită căpătând o semnificație aparte sub degetele ei experte. Ea făcuse toate draperiile și cuverturile asortate, din rămășițe culese de ici și de colo.

– Puțini oameni au șansa să angajeze un decorator ca acesta, spuse el gânditor, apoi se întoarse ridicând sprâncene întrebătoare spre ea.

În ochii lui era o ușoară strălucire care semnifica amuzament și altceva ... Ceva care o făcea să înghită în sec și să se uite în altă parte.

– N-ai de gând să-mi spui cine este el?

Obrajii ei se înroșiră când răspunse, jenată:

– Nu este un el, este ... eu sunt.

Sprâncenele se ridicară și mai mult, iar amuzamentul se schimbă în surprindere.

– *Tu?* se uită el în jur de parcă aprecia decorul cu ochi noi, apoi se întoarse înapoi la Ann. Pentru ce naiba cineva cu un astfel de talent s-a stabilit într-un loc uitat de lume ca ăsta?

– Este o ... o poveste lungă și mă îndoiesc că te-ar interesa, spuse ea repede.

Dar n-avea de gând să-i spună povestea ultimilor câțiva ani acestui bărbat care va ieși din viața ei mâine sau poimâine, la fel de repede precum intrase. Se îndreptă spre ușă:

– Nu crezi că ar trebui să ne apucăm de cina pe care ai promis-o domnului Jones?

El păru din nou gânditor, dar nu făcu decât să dea din cap înainte da a o urma înapoi în magazin. Se duse în spate să studieze conservele de pe rafturi, apoi spuse distrat:

– Ai cumva niște vin?

– Nu aici, dădu ea din umeri, dar Greg trebuie să aibă în apartamentul său de la etaj. Mă duc să văd.

Trecu repede pe ușa care separa magazinul de scara ce ducea spre apartament, fugind ușor pe scări și oprindu-se cu răsuflarea tăiată când ajunse la apartamentul micuț, dar cu o cameră de zi mobilată vesel. Alergase pe scări de mii de ori fără să simtă această strângere în piept, așa că de ce acum? Nu era îngrijorarea pentru Greg, realiză ea cu vinovăție – el nu-i mai venise în minte în ultima jumătate de oră.

Trebuia să fie faptul că la parter se afla un străin pregătind o mâncare elaborată, ca și cum nu ar fi fost nimic neobișnuit în asta. Un bărbat atrăgător de asemenea, unul cu care urma să rămână izolată un timp. Gândul îi transmisese fiori de-a lungul șirei spinării, dar fiori plăcuți.

Zâmbind în sine, se duse la bufet și căută vinul în interiorul întunecat. Poate că Jennifer avea dreptate, nu vedea suficienți bărbați la nivelul ei. Oricum, acesta trebuia să fie în jur de treizeci de ani și era posibil să fie căsătorit și stabilit cu familia undeva la

marginea orașului. Totuși acea aură nu părea să se așeze pe umerii lui îmbrăcați obișnuit.

Ușurată, găsi două sticle – una parțial plină și cealaltă nîncepută – și le duse în josul scărilor. Le așeză pe tejghea aproape de locul unde el curăța legumele pe care le găsise, deloc surprinsă că se instalase ca acasă.

Părea complet absorbit de sarcina de a tăia morcovii în bucățele mici, neuitându-se în sus pentru a-i arăta că este conștient de prezența ei. Trebuie să fi fost la fel cu tot pe ceea ce punea mâna, ghici ea. Erau mâini cu degete lungi, cu unghii tăiate drept și care încă purtau bronzul verii. Poate că era un artist, ceea ce explica abilitatea lui în bucătărie, dar nu-l vedea totuși cocoțat în fața unui șevalet cu orele, așa cum făceau unii oaspeți la Clifftop când se apucau să picteze golful și stâncile spălate de valuri. Trebuie că făcea ceva pozitiv, ceva care presupunea energie fizică.

– Sunt arhitect, rosti el de parcă i-ar fi citit gândurile și făcând-o să se înroșească până la urechi.

Era jenant să știe ce-i trecuse prin cap despre el, într-un mod personal.

– Numele meu este Steve Darwin, am treizeci și doi de ani și acum sunt ...

– Steve Darwin? repetă ea fără a-i veni să creadă. Dar te cunosc! Cel puțin, se corectă ea în grabă, știu despre munca dumitale. De fapt, urma să vorbești clasei mele de la universitate, dar eu ... n-am putut urmări.

Nu putuse fiindcă tatăl ei murise brusc, cu o săptămână înainte ca renumitul Steve Darwin să vorbească despre mobilarea interioarelor în arhitectura modernă.

El o privi, mărunțitul morcovilor fiind uitat. Ochii lui trecură

peste tenul ei de culoarea piersicii, albastrul ochi lor încadrați cu gene neobișnuit de negre pentru o blondă, nasul scurt și drept peste o gură plină, înainte de a-i atinge umerii, sânii mici, dar perfect simetrici, talie și șolduri ... apoi scutură din cap, neîncrezător.

– Tot nu înțeleg ce caută aici, departe de lumea civilizată, o fată care arată așa și este atât de talentată.

Ea observă că pusese întâi felul în care arăta, atenuându-și complimentul. Dar nu era chiar surprinsă ... era genul de bărbat care aprecia aparența femeii înainte de altceva.

– Tatăl meu a murit când urma să trec în anul trei, spuse ea încet, neuitându-se la el. Greg avea doar șaptesprezece ani, așa că eu ...

– Ai făcut marele sacrificiu? o ironiză el părând furios pe ceva din ce spusese ea. Ai renunțat la carieră și te-ai îngropat pe tine și talentul tău aici?

– Mă voi întoarce la ea, izbucni Ann, imediat ce voi simți că Greg se poate descurca pe cont propriu. Acum are nouăsprezece ani și într-un an sau doi pot continua de unde am întrerupt.

Steve scutură încet din cap. Steve. Îi plăcea numele, dar nu și bărbatul care-l purta.

– Nu este ușor să preiei de unde ai întrerupt, în orice domeniu. Crești, te maturizezi, pierzi elanul care te face să vrei să faci indiferent ce, în primul rând.

Vocea lui căpătase un ton amar, și continuă în aceeași manieră.

Ann nu-l mai asculta, în minte apărându-i informațiile pe care le cunoștea despre el.

Ușor de reamintit că proiectase câteva clădiri în Los Angeles, cunoscute internațional, ca și rezidențe spectaculoase pentru bogați și faimoși, dar ceva la un nivel mai personal îi veni în minte.

Da, bineînțeles. Fusese căsătorit cu Janine James, actrița care-și

căpătase faima și bogăția într-un serial de televiziune foarte popular. Despărțirea lor primise o atenție remarcabil de mică, luând în considerare prestigiul ambelor părți.

Annei nu-i venea să creadă că acum se uita la una din acele părți, mai ales de când preluase sarcina umilă de a pregăti legumele pentru un fel de mâncare pe care ar fi trebuit să-l prepare ea. Mutându-se mai aproape, îl îndepărtă de tejghea și luă cuțitul pe care el îl lăsase acolo.

– Asta este treaba mea, spuse ea rece, iritată că nu-i spusese imediat cine era.

Degetele bărbătești le apăsară pe ale ei și-i luară cuțitul.

– Ce diferență este acum, când știi cum îmi câștig existența? Ți-am spus, nu sunt străin de bucătărie și-mi place mâncarea bună, bine gătită. Vrei să spui că ești maestră în arta culinară la fel cum promiți în design, pompezi benzină și vinzi lămpi antifurtună turiștilor care stau în corturi?

Rănită de sarcasmul lui, Ann își răsuci capul să se uite la el și se tulbură descoperind că ochii căprui erau atât de aproape de ai ei. Îi putea vedea liniile subțiri de la colțurile ochi lor și firele de păr ale sprâncenelor lui negre. Paloarea îi dispăruse, acum că șocul posibilului accident trecuse.

– Nu, nu sunt, răspunse ea cu o voce răgușită, dar o să mă străduiesc să prepar ceva decât să stau jos și să mă uit cum gătește renumitul Steve Darwin!

El oftă, iritat.

– În acest moment sunt un om obișnuit mort de foame, deci ... se întrerupse când ochii îi căzură pe cele două sticle pe care ea le lăsase pe tejghea și o descărcare electrică o străbătu când brațul lui se întinse după sticle, atingându-i sânii. Dumnezeule cât de vechi

este ăsta? mirosi el și pe urmă se strâmbă, după ce scoase dopul de la sticla parțial folosită. Nu mai este decât oțet.

Ann își revenise destul ca să riposteze:

– Credeam că vinul se îmbunătățește cu vârsta!

– Deloc, și cu siguranță nu o sticlă care este deschisă de Dumnezeu știe când!

Ea îl privi indignată cum aruncă vinul în chiuvetă cu dezgust, înainte de a lua a doua sticlă, cea plină.

– Ah, acesta poate fi utilizabil, constată el. Nu voi avea nevoie de mult pentru gătit, așa că putem folosi restul la masă. Poate vrei să te întinzi până când termin ce am de făcut?

– Vinul acesta aparține lui Greg, protestă ea, încruntându-se la el.

– Și? Este de presupus că va aduce mai mult de la Carmel, dacă blonda Jennifer n-o să-l distragă prea mult, o privi el zâmbind. Ghicesc că este plăcută ochiului, altfel n-ai fi părut așa de îngrozită când ți-ai dat seama că ar putea petrece două nopți împreună.

O abilitate de a citi gândul altuia se putea construi pe apropierea dintre doi oameni familiarizați cu personalitatea și valorile celuilalt, dar cum asta nu intra în niciuna din aceste categorii, Annei îi era ciudă.

– Mă îndoiesc să aducă mai mult vin la întoarcere, spuse ea scurt, atâta timp cât bea foarte puțin. Este mai preocupat să-și mențină forma decât să se lase pradă plăcerilor ieftine.

Cuvintele sunară prostește și se așteptă la privirea sardonică pe care i-o aruncă.

– Foarte bine pentru el, aprobă Steve, dar sunt curios să știu ce înțelegi prin plăceri ieftine. Atracția față de sexul opus este una din ele?

Ann se înroși, dar nu se lăsă.

– Dacă nu este bazată pe un fundament solid de dragoste și respect, atunci da.

Își mușcă buza, dorindu-și să nu fi rostit aceste cuvinte puritane, ghicind cum le va interpreta el.

Un om cu școala vieții – carieră de succes, căsătorit cu o actriță la fel de plină de succes și de o incontestabilă frumusețe, eșecul căsătoriei – trebuie să găsească vederile ei extrem de naive.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei într-o apreciere gânditoare și știu că-l interpretase greșit.

– Ai putea să ai dreptate, recunoscu el încet și inima ei sări din piept când își puse mâinile într-un loc între talie și coapse.

Pentru un moment, simți căldura lor prin bumbacul subțire al fustei, apoi clipi când o ridică.

– Acum, ocupă-te de aranjarea mesei, iar eu voi continua cu pregătirea mâncării.

Simțindu-se ca o proastă, și vag surprinsă de propria ei reacție, Ann se duse să ia fața de masă, tacâmurile, și așternu o masă de colț în mica sală de mese vecină cu bucătăria. Ca un ultim gând, aduse crizantemele pe care le luase din grădină și le puse într-un vas pe care-l așeză în centrul mesei, care căpătă astfel un aspect festiv.

De ce nu? Seara promitea să fie, dacă nu festivă, cel puțin una interesantă.

Capitolul 2

Se schimbase, după ce stătuse mult în fața garderobei, într-un puloveraș negru și o fustă înflorată din bumbac. Concediată din bucătărie, găsise refugiul în dormitorul de deasupra.

Steve Darwin păruse perfect în acest rol, chiar plita și cuptorul de aragaz răspundeau la atingerea lui sigură, făcând-o pe Ann să se întrebe de ce se plângea Jennifer atât de mult de acestea. Fripturile stăteau întinse așteptând să fie puse pe grătar când cartofii copți erau suficient de făcuți, sosul ce trebuia pus fripturii sfârâia ușor în tigaie împrăștiind mirosuri care o făceau să-i lase gura apă.

Era o masă care cerea lumânări și muzică de vis, ceea ce ea și aranjase înainte de a urca la etaj. Lumânări roz și lungi stăteau în sfeșnicele lor umile de ceramică și o învârtire a butonului va aduce muzica potrivită.

Era stupid, prostește de romantic așa cum ar spune Jennifer, să te lași pradă senzației plăcute de exaltare care o cuprindea. Oglinda îi spunea că nu era mai atrăgătoare decât în mod normal, principalul ei atu fiind prospețimea, liniile trupului fiindu-i scoase în evidență de puloverul moale de lână și fusta viu colorată strânsă pe coapsele

înguste înainte de a se desface ca un clopot în jurul genunchilor. Era cumva prea elegantă, prea evident conștientă de ilustra prezență a lui Steve Darwin? Problema fu rezolvată arbitrar când o strigă la scări, de parcă el și nu Greg era fratele ei.

– Masa este gata, supa te așteaptă.

Bineînțeles că nu supa o aștepta la masă și-și ținu răsuflarea la vederea fileurilor de anșoa stând pe un pat de legume suculente, în trei farfurii. Harvey Jones era deja instalat la masă, vădit impresionat de lumânările care licăreau peste felul apetisant din fața lui.

– Știi cum să aranjezi lucrurile pentru un bărbat, constată el, de-abia așteptând să se așeze și Ann, ca să înceapă să mănânce. Steve Darwin se materializă din bucătărie și luă loc lângă ei.

– Mmm, ce bun este, se opri din mestecat Jones ca să spună, cu ochii asupra Annei, peste masă. Îți pierzi timpul aici, mică doamnă, se exprimă el cu entuziasm. Restaurantele din Los Angeles și San Francisco ar ucide să aibă o bucătărească ca dumneata.

Ann întâlni privirea lui Steve, care vorbi înainte ca ea să aibă timp să-și nege talentele culinare.

– Așteaptă să guști din friptura ei în sos de vin, că n-o să-ți vină să crezi.

Mai important ca orice, nici ei nu-i venea să creadă. De ce își nega Steve Darwin propria măiestrie în favoarea unor abilități inexistente ale ei? Nu era din cauză că Harvey Jones, negustor, merita un tratament regal în acest mod. Se îndoia în mod sincer că acesta ar fi observat dacă ar fi fost servit cu ton simplu pe frunze de lăptucă. Și ea era ignorantă, încuviință Ann, totuși gustul sărat al fileurilor de anșoa îi ațâța simțurile pentru felul care urma. Dar de ce nu clarificase el situația negustorului grăsan, care stătea rezemat după ce-și înfulecase porția și aștepta evident, felul următor.

– Domnule Jones, cred că ar trebui să știi, începu ea, doar ca să fie întreruptă de ridicarea bruscă în picioare a lui Steve Darwin.

– Să aduc friptura, dragă? o întrebă el, adăugând la adresa lui Jones: nu-i place să fie lăudată pentru eforturile sale, așa că o să fac eu onorurile.

Acestea fiind zise, dispăru în direcția bucătăriei, lăsând-o să se uite cu ochi goi în cei înfundați în grăsime ai lui Harvey Jones.

– Ghicesc că soțul dumitale face parte din generația modernă, crede în împărțirea completă, chiar și a treburilor domestice, comentă el cu o încruntătură care sugera că nu împărtășește acest punct de vedere. Când eram tânăr, un tip care intra în bucătărie în afară de a-și lua o bere din frigider era considerat ... nu prea bărbat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Dar asta a fost cu mult timp în urmă, ripostă ea cu răceală. Multe lucruri s-au schimbat de atunci – ai crede că bărbații schimbă scutecele sugarilor în zilele noastre?

El scutură din cap.

– Asta-i ceva ce nu voi face niciodată. Deja am lăsat grija casei și a copiilor în seama Margei, iar eu am grijă de cheltuieli. În acest fel, nu mai există niciun motiv de ceartă.

Niciun motiv? Poate că Marge își făcuse o viață a ei proprie, așa că tot ce avea nevoie de la el erau banii care să-i acopere cheltuielile la sfârșitul lunii.

Speculațiile încetară când Steve aduse friptura pe o farfurie ovală înconjurată de legume meticulos tăiate și acoperite cu sos apetisant. Cartofi copți în coajă stăteau într-un bol, iar în altul se afla broccoli acoperit cu sos de brânză. Ann privi mută tot aranjamentul, întrebându-se unde găsise el ingredientele necesare, calculând repede că brânza se afla pe un raft în frigider. Arpagicul pentru

cartofi trebuie să fi provenit din grădina ei minusculă din spatele clădirii, deci săpase pentru ingredientele lui.

– Pot să spun, aprobă Harvey Jones, luând încă o porție generoasă, că este cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o de multă vreme. Când sunt pe drum, de obicei merg la fast-food, iar acasă Marge nu se obosește să-mi facă acest gen de mâncare ... Se uită cu coada ochiului la Steve ... Ești norocos să ai o nevastă care gătește așa, chiar dacă este prea rușinoasă s-o servească ea însăși.

Ann fu cât pe ce să se înecă cu vinul pe care-l sorbea, simțindu-se din ce în ce mai mult de parcă era *Alice în țara minunilor*. Poate că Steve Darwin începuse acest lucru ca o glumă, dar acum nu mai era deloc amuzant. Cât de bine și-l imagina delectându-și prietenii cu povestea înfrumusețată a felului cum se prefăcuse un timp, pentru un negustor gras, și este căsătorit cu proprietara timidă a unui motel-cafenea, mai puțin decât prosper, pe autostradă.

– Nu mănânci, scumpo, o certă el ușor, servindu-se singur cu o porție suculentă de friptură cu legume.

– Dacă n-ar fi așa de bună, vorbi Jones cu gura plină, aș crede că ai pus otravă în ea. Dar sunt convins că nu vrei să te descotorosești de un soț atât de atent ca Greg, aici de față.

– Este exact ce aș vrea să fac în acest moment, scrâșni Ann, fulgerându-l pe Steve Darwin cu privirea și întâlnind sclipirea de amuzament din ochii acestuia.

– Oh, oh, probleme în cuibul conjugal? Nu vă jenați de mine – Marge și cu mine am avut unele momente rele în căsnicia noastră, dar nu prea multe, râse el. Sunt pe drum atât de mult, încât nu este timp de ceartă. Să știți, poate că sunteți împreună prea mult și toate mărunțișurile încep să vă irite, lucruri pe care nu le-ați fi

observat dacă v-ați petrece timpul separat. Acesta este unul dintre avantajele de a fi negustor – nevasta este întotdeauna bucuroasă să te vadă, râse din nou, apoi se întoarse la mâncarea din farfurie.

– Dar să fii separat nu-ți aduce necazuri? continuă Steve. Nu se plânge soția când nu ești acolo să fixezi țevile când acestea picură, sau să ridici ferestrele de protecție împotriva furtunii?

– Oh, Marge știe și singură. Oricum, este mai bună ca mine la astfel de chestii ... O privi pe Ann ... Acum, dumneata ... îți cunosc numele? Oh, Ann, numele este drăguț, ți se potrivește. Ei bine, Ann, gândește-te cum ar fi fără Greg aici să te ajute. Am remarcat ...

Creierul Annei fierbea când el continuă să-și expună teoria despre presupusa căsătorie. Ca și cum era cel mai bun sfătuitor din lume, se înfurie ea în tăcere. Cu un grăunte de încurajare, și-ar fi petrecut noaptea în patul ei fără niciun gând la Marge. Imaginea trupului gras în patul acoperit cu atâta gust, de la etaj, o făcu să se îngrețoșeze. Se cutremură și fu conștientă de privirea încruntată a lui Steve.

De-abia se atinsese de mâncare, dar se ridică și propuse cafea, nerăbdătoare ca cei doi bărbați să plece. Capul începea s-o doară, parțial din cauza îngrijorării pentru Greg, parțial fiindcă era obosită de jocul stupid pe care-l juca Steve Darwin.

– Ai vrea s-o fac eu? întrebă el, mult mai atent decât ar fi fost Greg, dar cel puțin Greg era cinstit și deschis.

– Nu, scrâșni ea din dinți și intră în bucătărie, luând automat filtrul de cafea și turnând apă rece în el.

Ochii îi erau furioși când puse linguriițele de cafea și gura i se strânse când auzi frânturi din conversația celor doi din camera de mese, predominând vocea lui Harvey Jones. Probabil dezvolta mai departe înțelesurile unei căsnicii fericite, deși era puțin cam târziu

s-o repare pe cea a lui Steve Darwin, gândi ea cu greutate. Nu era de mirare că Janine James divorțase, dacă el făcea întotdeauna astfel de glume. Acest gând atrase după sine un altul ... pentru cât de multe femei își asumase diferite identități?

– Ar fi trebuit să-ți mănânci cina, spuse el din spatele ei făcând-o să tresară, apoi se întoarse să-l privească furioasă.

– Nu crezi că toate acestea sunt cam copilărești? se răsti ea.

– Vorbește mai încet, o avertiză el. Vrei ca așa-zisul viitor amant al tău să afle că nu suntem căsătoriți?

Ann inspiră adânc, apoi șuieră:

– Exact asta vreau să afle! Lucrul acesta este ridicol ...

– Tu l-ai început, tu i-ai spus că-ți aștepți soțul să se întoarcă de la Carmel, și nu i-ai corectat impresia când m-a văzut și a făcut o eroare de identitate. Totuși, dădu el din umeri și se îndreptă spre sala de mese, dacă asta este ceea ce vrei, o să-i spun eu.

– Nu, așteaptă! își mușcă Ann buzele când îl văzu că pleacă.

De ce să intre în niște explicații lungi cu un bărbat pe care nu-l va mai vedea după o zi sau două de ședere forțată împreună? În afară de asta, era foarte posibil ca Jones să se întoarcă la modul lui libidinos de comportare, dacă știa adevărul. Adormit în căsuța lui, nu-l va auzi pe Steve când se va întoarce ...

– Bănuiesc că s-a mers prea departe ca să ne oprim acum, încuviință ea cu o ridicare din umeri și el îi aruncă o privire grea.

– Și ești de acord că nu m-am pretat la asta doar pentru plăcerea mea copilărească?

Vocea lui era joasă, dar cuvintele o plesniră ca o palmă.

Ann își umezi buzele, apoi dădu din cap repede, înainte de a se întoarce să se ocupe de cafea, care era gata. Ce idioată proastă și naivă trebuie s-o creadă! Un om cu poziția lui în lumea profesională,

un om cu toată experiența pe care trebuie s-o fi avut, cu greu s-ar fi amestecat într-o situație ca asta. El păruse indignat când îl acuzase că este copilăros.

– Am ceva în mașină care va merge foarte bine cu cafeaua, anunță Jones când apăru cu tava la masă. Durează doar un moment.

Sări în picioare cu o deosebită agilitate pentru un bărbat de mărimea lui.

Pentru a umple tăcerea jenantă lăsată de absența lui, Ann începu să toarne cafeaua, întrebând politicos când o puse în fața lui Steve:

– Vrei frișcă și zahăr?

Nedumerită de tăcerea lui, se uită în sus și prinse sclipirea de amuzament din ochii lui.

– Nu prea te pricepi la subterfugii, nu?

– N-am avut niciodată motiv să apelez la așa ceva, ripostă ea cam țeapănă. Ce te face să spui asta?

– Este de presupus că dacă aș fi fost soțul tău ai fi știut dacă beau cafeaua cu frișcă și zahăr, sau unul din ele, o ironiză el și ea se înroși.

– Oh! Deci, cum o bei?

– Neagră, cu un pic de zahăr.

Degetele îi tremurau când duse linguriță cu zahăr spre ceașcă și vărsă câteva firicele pe farfurioară. Era din nou o prostie, ca și cum a ști cum bea el cafeaua era cine știe ce intimitate!

– Iată-mă-s, reapăru Jones ducând o sticlă rotundă cu un lichid auriu-închis ... Puțin din asta ne va înveseli. Nu în fiecare zi rămâi izolat cu niște străini, nu-i așa?

– Mulțumesc, dar eu nu voi bea, refuză ea aducând două pahare curate. Nu-mi face bine.

– Acum, este o chestiune de gust, micuță doamnă, făcu cu ochiul Jones în direcția lui Steven. Greg aici de față consideră că are un

efect bun.

– Oh, Ann nu are nevoie de stimulente artificiale, spuse el fără a clipi din ochi. Ea este ... o femeie completă.

Pufăitul plin de indignare al Annei se pierdu în râsul gros al negustorului care o urmări până în bucătărie. Cum îndrăznea să facă astfel de remarce insinuante despre ea? Chiar dacă era soția lui, n-ar fi apreciat felul în care îi trâmbița abilitățile în fața unei lumi întregi. Chiar dacă aș avea abilități amoroase, lucru de care se îndoia.

Bărbații nu părură se observe tăcerea ei rece când împărțiră sticla de brandy, Harvey – așa cum insistase să i se spună – luându-și partea leului. Steve bău mai moderat, cerând de mai multe ori să i se umple ceașca de cafea. Durerea de cap a Annei deveni mai persistentă, de parcă se lăsa pradă plăcerii băutului. În cele din urmă se ridică și anunță că se duce la culcare.

– Atât de devreme, rosti Harvey cu o voce cleioasă, ducând o mână nesigură spre sticla care se golea rapid, și n-ai băut nimic.

– Nu, mulțumesc ... Îi aruncă o privire grea lui Steve ... Te uiți la căsuța nr.1 înainte ca eu să urc la etaj? Îți las cheile pe tejgheaua magazinului.

Indiferent dacă auzise sau nu ceea ce-i spusese, o luă pe scări spre apartamentul ei, prea îndurerată și obosită ca să se întrebe dacă își vor aminti să stingă luminile și să zăvorască ușile. De fapt, nu era nicio problemă atâta timp cât nimeni nu putea veni dinspre nord sau sud. Chiar și Louise, care locuia la douăsprezece mile spre sud, nu va putea ajunge mâine, realiză ea când își atârnă în dulap fusta înflorată și puloverul negru. Dar nu vor mai exista clienți așa că nu era o problemă.

Vocile bărbaților se auzeau încet la etaj, după ce își îmbrăcase cămașa de noapte de flanelă pe care și-o punea în nopțile friguroase

și adormi cu acest zgomot de fond.

***

Zgomotul unor bufnituri grele și a unei târâri pe scări o trezi din somnul plin de vise. Se ridică freaptă în pat cu inima bătându-i alarmată, în timp ce înjurături și gemete de protest îi veneau pe buze. Azvârlind cuverturile încălzite de căldura trupului ei, lipăi cu picioarele goale pe pardoseală și-și lipi urechea de ușa închisă. Zgomotul se intensifica și ea se trezi de-a binelea.

Trebuie să fi fost Steve și Harvey, nu putea fi altcineva, dar ce făceau, bețiți cum evident erau, pe scările de la apartament? Brandy-ul le inflamase amândurora simțurile încât voiau să se năpustească asupra ei în timp ce dormea?

Un zâmbet ușor îi rotunji buzele. Nu era vorba să se năpustească asupra ei, mai curând ea se va năpusti asupra celor doi bețivi dându-i cap în cap în speranța că le ca introduce ceva bun-simț în țestele lor groase. Fără să se mai obosească să-și pună un halat, deschise larg ușa și păși în micul hol, apoi merse hotărâtă spre capătul scării și aprinse lumina.

Înăbușindu-și un râs isteric se uită la cei doi bărbați luptându-se să ajungă în capul scărilor. Harvey Jones se prăbușise grămadă fără să-și atingă scopul – ușa de la dormitorul ei – și Steve se lupta în van să ridice silueta umflată de pe holul mochetat.

– Niciunul din voi n-o să reușească, așa că de ce nu vă întoarceți de unde ați venit și s-o luați de la început? Căsuțele sunt la același nivel, nu există scări cu care să vă luptați.

– Foarte nostim, se uită Steve în sus, dezgustat, mult mai treaz decât se așteptase ea. Dacă îți închipui că o să mă lupt cu această matahală s-o duc înapoi la parter și să umblu în întuneric după căsuța lui, nu ești în toate mințile. Aici este și aici va rămâne, dacă nu vrei să mă ajuți să-l pun într-un pat.

– Dar ... începu Ann, apoi își făcu repede socoteala că patul lui Greg era liber și nu era nicio nenorocire să-l ducă acolo pe Harvey Jones pentru o noapte, deși Greg probabil n-ar aprecia ca un străin gras și beat să-i folosească așternuturile.

Dar Greg nu era aici și ea putea spăla totul mâine. Repede, coborî două trepte și prinse cele două mâini grăsane.

– Eu voi prelua cea mai mare parte a greutății, spuse Steve oftând, aplecându-se și înconjurând mijlocul burduhănos, bombănind.

Amândoi reușiră să tragă matahala din holișor și apoi, oprindu-se din când în când, să-l ducă în camera lui Greg și să-l trântească în patul de o persoană. Pe fruntea lui Steve strălucea sudoarea când se ridică în cele din urmă și se uită în jos la nemișcatul Jones.

– Ce capacitate, se minună el. Două treimi din sticlă și jumătate dintr-a mea. Ann se uită la el, notând privirea lui cețoasă și ușoara clătinare. Dacă socotelile ei erau corecte, el însuși consumase o treime din sticla lui Harvey Jones, ca și jumătate din a sa proprie. Suficient ca să fie un om obișnuit și ea nu avea niciun motiv să presupună că era altfel.

– Mai bine ai lua patul meu, spuse ea repede, îndreptându-se spre ușă, dar întorcându-se când îl auzi că scoate un geamăt.

– De ce naiba crezi că am stat și l-am observat cum bea? Ca să-l țin în afara patului tău! Și acum mi-l oferi mie.

– Patul meu fără mine în el, precizăă ea, ieșind din hol și

trezindu-se că o urmase încet, arătând mai mult decât perplex.

– Dar unde vei dormi?

– Voi găsi eu un loc.

El păru să nu remarce decorarea feminină a camerei când intră în ea, doar cuverturile desfăcute pe care le zvârlise în lături, care îl invitau

– Mi se pare minunat, spuse el, dar insist să-l împarți cu mine. Oh, nu fi îngrijorată, dădu el din mână, eu nu sunt Harvey Jones. Niciodată... se așeză să încerce salteaua, n-am forțat vreo femeie. Adevărul este că, zâmbi el ușor jenat, ești în siguranță cu mine, așa cum ai fi cu un eunuc ... căscă el, din haremul sultanului.

Vocea lui scăzu în intensitate și Ann văzu cum adoarme brusc. Pentru un moment îl observă – urcarea și coborârea ritmică a puloverului negru strâns pe piept, linia relaxată a maxilarului ferm care arăta începutul înnegririi bărbii, gura îndulcită de plinătatea ei, genele lungi care se odihneau pe obraji ... Într-un fel, în somn era nevinovat, vulnerabil ... oare va urî la trezire această expunere, această vulnerabilitate? Câte femei îl văzuseră așa, gândi ea fără să vrea ... femei pe care le atinsese cu iubire, le mângâiase și făcuse dragoste cu ele?

Ann se înfioră în aerul rece al nopții, gândindu-se la canapeaua din camera de zi și cât de inconfortabil ar fi să-și petreacă noaptea acolo. Se va trezi cu mult înaintea lui Steve, așa că de ce n-ar împărți patul suficient de mare pentru amândoi?

Trase cuvertura peste trupul lui adormit. Ca și cum era învăluit de căldură, el oftă și se întoarse pe o parte. Ann înconjură patul și se strecură în partea neocupată, ghemuindu-se ca să-i fie cald, conștientă de masa de lângă ea. Cum putea Janine Janes să doarmă bine fără această masă lângă ea?

Capitolul 3

Ann se trezi devreme, dar nu suficient de devreme. Întinzându-se ca să-și alunge somnul, piciorul îi întâlni ceva tare. Clipind să-și revină, se uită într-o pereche de ochi căprui care-i erau familiari.

– Dormi foarte liniștit și te trezești în același fel, observă calm Steve ca și cum noaptea trecută fusese luna lor de miere după o logodnă scurtă.

Ann se ridică în capul oaselor și-l privi cu seriozitate.

– Harvey? răsuflă ea cu teamă.

– Mă îndoiesc că-și va arăta fața înainte de prânz, chicoti el. A făcut-o lată, astă-noapte.

– Dar ai făcut-o și tu, spuse ea cu acreală.

Făcu gestul să dea la o parte cuverturile, dar brațul lui o opri.

– Dacă am făcut-o, a fost pentru binele tău ... Strecură un braț inofensiv pe perna din spatele ei, înconjurându-i capul ... Crezi că l-aș fi lăsat să urce aici și ... să-și facă de cap cu tine, ca s-o spun pe șleau?

– Apreciez grija ta, ripostă ea, stând lungită lângă trupul lui pe

jumătate întors. Dar cred că m-aș fi descurcat cu domnul Jones, beat cum era.

– Așa crezi? Să presupunem că ar fi ajuns în dormitorul tău și ar fi căzut pe tine așa ... în ciuda supleții sale era surprinzător de greu când îi țintui trupul mic pe saltea ... Ai fi fost în stare să faci ceva?

Era prea conștientă de apăsarea torsului lui musculos ca să facă ceva mai mult decât să murmure:

– Bineînțeles.

Concentrarea se duse când vârfurile degetelor lui se ridicară și-i atinseră ușor pielea sub pomeți înainte de a-i urmări linia bărbiei, cu o privire curios de intensă. Un fior brusc de conștiență senzuală o făcu să clipească atunci când degetele lui îi urmăriră curba lină a buzelor.

– Oh nu, te rog, nu.

Vocea ei șoptită suna mai curând a invitație decât a respingere și văzu interesul crescut din ochii lui când privirea îi căzu pe buzele ei desfăcute. Era imposibil de crezut că aici, în pat, în plină lumină a zilei, un bărbat pe care nu-l cunoscuse decât ieri, stătea întins intim peste ea și era pe cale s-o sărute ... și nu orice bărbat. Acesta era Steve Darwin, faimosul arhitect și cândva soț al unei favorite a micului ecran.

Simțea că i se înmoaie oasele, că este incapabilă să miște, când el își aplecă și mai mult fața și o sărută. Era mai mult și în același timp mai puțin decât la ce se așteptase. Buzele lui o tachinau , dar nu se deschiseră să le posede pe ale ei cu același val de pasiune carnală care o cuprinse brusc. Când brațele ei se ridicară să prindă umerii de deasupra ei, el se smulse și se rostogoli pe spate, inspirând adânc.

– N-am plănuit să se întâmple asta, spuse el răgușit, îmi cer

scuze.

– A fost doar un sărut, replică Ann pe un ton ușor care acoperea sentimentul de tulburare din ea.

Dând la o parte cuverturile, sări din pat, conștientă de ochii lui când își adună la întâmplare lucrurile pe care să le poarte în acea zi. Când deschise ușa, se întoarse spre el să-i spună:

– Baia este a doua ușă la dreapta de aici. Poți s-o folosești când sunt gata, sau poți folosi baia de la căsuța ta ... cheia trebuie să fie încă pe tejgheaua de la magazin.

Fără să-i aștepte răspunsul, dacă o fi fost vreunul, păși în hol și în brațele unui Harvey Jones năuc, care-i aruncă o privire jenată, din ochii lui roșii.

– Regret, v-am trezit pe amândoi? Ăă ... a trebuit să folosesc ...

Explicația rămase neterminată, dar înțelesul era clar, când intră în camera lui Greg și închise ușa. Probabil că era tot ce vedea din el pentru cea mai mare parte a zilei, gând care nu o deranjă deloc. Ceea ce o deranja era că trebuie s-o fi auzit vorbind cu Steve în dormitorul ei, așa că povestea cu căsătoria ar fi mai greu de negat acum.

Sub dușul pe care-l făcu rece, pentru a înlătura orice urmă a pasiunii pe care Steve i-o inspirase, se îngrijoră pentru cazul în care Greg reușea să ajungă astăzi, înainte de plecarea lui Harvey. Cum îi putea explica faptul că petrecuse noaptea cu un străin cunoscut unei alte persoane ca soțul ei? Ar fi greu în situația de a-i pune întrebări despre aranjamentele de dormit pe care el și Jennifer le făcuseră la Carmel pentru șederea lor forțată.

Gândul încă o mai deranja când era jos în bucătărie, prăjind șuncă și ouă pentru doi, presupunând că Harvey Jones nu va fi interesat de mâncare după beția de astă-noapte. Controlase

telefonul, dar linia era încă moartă. Poate că cei de la autostrăzi curățiseră drumul, dar nu reinstalaseră liniile telefonice. Schimbând postul la radioul pe care-l pusese pe tejghea, după ce curățase masa folosită pentru cina de aseară și așternând masa pentru micul dejun, se încruntă iritată când auzi și mai multă muzică.

– Încruntătura asta este pentru mine sau nu-ți place muzica country?

Ann se uită în sus și inima îi tresări. Steve Darwin trebuia să fie cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Notase cum cheia dispăruse de pe tejghea când coborâse la parter și utilizase timpul care-i rămăsese ca să se folosească de ea. Emanând prospețime din fiecare por, era clar că se bărbierise, își schimbase hainele și-și pieptănase părul. Niciun semn din mahmureala care se arătase la Harvey Jones când îl întâlnise pe coridor. Ce anume o întrebase?

– Nu, sprânceana încruntată nu este pentru tine și da, îmi place muzica – dar nu când încerc să găsesc un program de știri.

– Vrei să încerc eu în timp ce tu pregătești micul dejun? Miroase bine, apropo.

El veni cu ușurință la ea și un miros de after-have cu lămâie îi pătrunse în nări așa încât se îndepărtă brusc și se duse să supravegheze șunca sfârâind în tigaie. Ce ușor ar fi să facă o pasiune de adolescentă pentru un bărbat pe care nu l-ar mai întâlni după ce aceste două zile s-ar duce. Oh nu, nu căuta acel gen de suferință. Când se va îndrăgosti, va trebui să fie cineva care să corespundă cerințelor ei. Cum arăta nu avea prea mare importanță, dar blândețea, tandrețea, interesele comune, aveau. Un bărbat care trecuse prin eșecul unei căsătorii cu Janine James nu mai avea blândețe și tandrețe rămasă în el și precis, avea puțin sau deloc din

valorile ei.

Luând șunca din tigaie, o lăsă să se scurgă, timp în care se ocupă de ouă.

– Cum îți plac ouăle? se întoarse ca să întrebe, remarcând că avea același aer de concentrare în căutarea posturilor de radio, cum avusese seara trecută când pregătise mâncarea.

– Prăjite pe ambele părți cam zece secunde, răspunse el distrat, dar totuși precis.

Ascunzându-și un zâmbet, Ann se întoarse și sparse ouăle în tigaie. Ce groaznic ar fi să trăiești cu o astfel de creatură dogmatică! În tăcere, adăugă o altă calitate bărbatului perfect – să nu fie în stare să gătească mai bine ca ea.

– ... și în nordul Californiei, continuând problemele cu alunecările de pământ în zona Big Sur. Cele mai mari, la treizeci de mile sud de Carmel, sunt de netrecut și este posibil să fie așa pentru câteva luni. Și în plus, alunecarea terenului apropiată de Carmel n-ar trebui să dureze atât de mult până când traficul s-ar rezolva, dar unde s-ar ajunge cu drumul blocat mai încolo?

– Nu-și dau seama că unii oameni trăiesc aici? exclamă Ann, întorcând ouăle în tigaie, distrată.

Steve micșoră volumul unui raport național al bursei și veni să stea lângă ea.

– Pentru cei mai mulți oameni – pentru mine înainte de a fi înțepenit aici – Big Sur este o frumoasă dar nelocuită porțiune de coastă. Oricine ia drept sigur că un loc ca acesta atrage turismul. Se dădu la o parte când ea ridică tigaia și puse ouăle într-o farfurie caldă ... Vrei să fac eu pâinea prăjită?

– Este făcută, spuse ea repede, spărgând încă două ouă pentru ea, apoi luând pâinea prăjită ținută la cald. Am pus masa în sala de

mese, așa că dacă vrei să iei astea și să începi, vin și eu imediat cu cafeaua.

Jennifer era ceva mai eficientă, neașteptându-se ca oaspeții să-și ducă singuri mâncarea la masă. Dar la urma urmei, Steve Darwin nu era un oaspete obișnuit.

– O.K.

Era bucuroasă că el nu se oferise să toarne cafeaua, sau să aștepte până când venea și ea la masă. În acest fel, s-ar fi răcit mâncarea amândurora. Dar așa, a ei era călduță când luă loc la masă în fața lui și avu un sentiment de satisfacție să remarce că aproape golise farfuria, un sentiment ce se risipi repede. Cât de grozavă bucătăreasă trebuia să fii ca să pregătești șuncă cu ouă, pâine prăjită și cafea?

Căutând ceva să spună, deși tăcerea nu era neplăcută, ea întrebă:

– N-ai menționat ce vânt te-a adus în această parte a lumii.

Apoi se întrebă dacă nu va crede că este prea interesată – doar pentru că petrecuse o noapte în patul ei nu însemna că are dreptul să facă asta! Dar el fu surprinzător de deschis și de nesecretos.

– Tennesse Tate – trebuie să fi auzit de el, este un cântăreț de country și western, o strălucire îi apăru în fundul ochilor, a cumpărat un loc lângă Carmel și vrea ca eu să mă uit la el să văd dacă se poate face ceva după gustul lui, zâmbi el ironic. Atâta timp cât gusturile mele sunt la mare distanță de ale lui, nu văd la ce ar fi bună călătoria mea până acolo, dar am ceva timp liber și-mi datoram o pauză la un proiect care mi-a ridicat mai multe greutăți decât am prevăzut.

Deși era flămândă, după ce se lipsise de cina din seara trecută, Ann se opri din mâncat ca să-l asculte. O fascina această convorbire despre aceeași lume la care ea renunțase, deși visurile ei nu se întinseseră mai departe de decorarea caselor celor bogați și faimoși.

Tennesse Tate era unul dintre cântăreții ei favoriți, cuvintele cântecelor lui sunând mai sincer fiindcă el le scrisese pe majoritatea dintre ele.

– El este în realitate așa cum arată pe scenă și în înregistrări? întrebă ea ca orice fan, și el îi adresă un zâmbet ironic.

– Cum îți pare ție pe scenă și înregistrări?

Ann se dădu înapoi, înroșindu-se un pic. Era mai mult felul lui Jennifer să fie atât de prostesc de pasionată; ea însăși era o persoană mult mai serioasă, dar aceste ultime două zile o scoseseră din rutina în care, își dădea seama acum, se fixase. Își umezi buzele și spuse jenată:

– Vreau să spun că pare genul amabil de persoană, foarte sincer.

Steve dădu din umeri și-și duse ceașca de cafea la buze înainte de a răspunde.

– Atâta timp cât cineva din lumea muzicii poate fi în viața reală ceea ce întruchipează pe scenă sau ecran, cred că Tenn este cel mai aproape. Este un tip drăguț, într-adevăr, și succesul nu i s-a urcat la cap.

– Mai vrei cafea?

– Nu, mulțumesc, a fost grozav.

Se ridică, apărând nu chiar așa de înalt și de zvelt în puloverul galben în care se schimbase. Purta tot blugi, dar o pereche diferită, care-i accentua linia coapselor și a șoldurilor.

– Aș face o plimbare până la plajă, că am făcut păianjeni stând pe loc ... Acea privire plină de înțeles însemna că o considera și pe ea un păianjen de care voia să se descotorosească în briza oceanului? Dar următoarele sale cuvinte negară această idee ... Vii cu mine? Prietenul nostru de la etaj nu va mai mișca o bună bucată de vreme.

Simțindu-se dintr-o dată fericită, lipsită de griji, Ann spuse:

– Poate voi veni după ce spăl vasele. Nu pot prea des să părăsesc acest loc, dar, se strâmbă ea când se ridică și începu să strângă vasele, din nefericire, acum pot.

Steve ezită la ușă.

– O să fie o mare diferență pentru voi, acum când drumul spre sud este închis atât de mult? ... Văzând ridicarea rapidă a sprâncenelor ei, adăugă în grabă ... Da, bineînțeles, este o întrebare prostească. Ce o să faceți tu și fratele tău în acest timp?

Era rândul ei să dea din umeri. N-avea sens să intre în povești lungi despre împrumuturi ipotecare și lipsa de bani pentru a cumpăra măcar necesarul de bază. Sau faptul că nu și-o mai putea permite pe Jennifer sau Louise Farmington ... se va gândi la ceste lucruri mai târziu.

– Oh, vom supraviețui.

Dar după ce el plecă, primind înainte instrucțiuni cum să ajungă la plajă, spălă vasele mecanic și-și lăsă mintea să rumege problemele ce stăteau în fața lui Clifftop. Cu puțini bani sau chiar deloc, de la clienții care nu prea mai treceau, ar fi fost imposibil să facă față datoriilor. Poate că puteau închide Clifftop pe durata reparațiilor și să găsească de lucru în Carmel ... dar chiar dacă Greg putea găsi de lucru la o stație de benzină, cine ar fi interesat s-o angajeze pe ea temporar?

Încă avea cute de îngrijorare pe frunte când își croi drum spre cărarea stâncoasă ce ducea spre plaja semiînchisă de stânci ascuțite de ambele părți. Își luase un pulover peste bluza bleu vârâtă în blugii ei strâmți. Soarele ardea tare, așa că își făcu mâna streașină ca să-l localizeze pe Steve.

El stătea ca o statuie urmărind trecerea apei printr-o gaură din stânci, nemișcându-se nici măcar atunci când un val puternic se

sparse de stâncile din apropiere și-l stropi. Ann ezită să-i întrerupă gândurile adânci și de fapt îi plăcea să se uite la el când nu era conștient că este privit. Înclinarea capului în timp ce privea apa, dezvăluia profilul puternic al unui bărbat care știa ce vrea și cum poate obține. În contrast cu asta era linia vulnerabilă a gâtului sub părul scurt ... un bărbat care putea fi rănit în ciuda exteriorului său plin de încredere.

Oare Janine James îl rănise groaznic? Ciudat ... ea crezuse că majoritatea greșelilor trebuie să fi fost din partea lui. De ce crezuse asta? Pentru că era atrăgător pentru femei și din acest motiv în stare să rănească una cu propria lui atracție spre celelalte? Chiar ea se lăsase pradă acestei atracții când stătuse întins peste ea în pat, în această dimineață. N-ar fi recunoscut niciodată nimănui, ci numai sie însăși că, pentru câteva momente, dorise să facă dragoste cu ea, să satisfacă o dorință de care nu fusese niciodată atât de sigură. Acea dorință carnală nu avea nimic de-a face cu dragostea serioasă pe care o va cunoaște pentru bărbatul cu care într-o zi se va mărita. Mai bine o flacără care arde încet, decât una care strălucește și merge fără să lase urme.

Merse spre figura nemișcată și spuse un "Bună" nonșalant când se apropie. Steve se întoarse de parcă se trezea dintr-un vis adânc și-i zâmbi atât de firesc, încât ea știu că-l vedea așa cum puțini ar fi putut. Expresia puțin precaută pe care o avea în mod normal părea să fie risipită de briza oceanului care-i ciufulea părul în șuvițe negre ce-i cădeau peste frunte.

– Bună, se uită el la valul tunător care trecea prin gaura stâncii și spuse, întrebându-se: Câte mii de ani crezi că ar trebui ca să înlăture acea gaură?

– Probabil mai mult decât pot calcula eu, replică ea, briza

mulându-i bluza pe corp și împrăștiindu-i părul blond în șuvițe lungi pe care încerca în van să le înlăture de pe ochi. Puțin mai departe nu este așa mare vânt, te deranjează să mergi un pic?

– Sigur că nu.

Intră repede în pas cu ea, îi luă mâna într-a lui și începu să i-o legene în timp ce-și lăsau urmele în nisipul din urma lor.

– Ești fericită că trăiești într-un astfel de loc, se uită el în urmă și râse fără niciun fel de inhibiții, așa cum nu-l văzuse înainte. Mă simt ca Robinson Crusoe pe această insulă pustie. Dar, se uită la fața strălucind de sănătate de lângă el, tu nu ești Vineri. De fapt ...

– De ce să nu alergăm în jurul golfului? îl întrerupse Ann repede, temându-se de ce putea spune el atât de serios.

Indiferent ce era, importanța sa nu putea dura mai mult decât valul care se spărgea la picioarele lor și apoi se întorcea în anonimatul oceanului.

– Ne întrecem de aici până unde încep celelalte stânci, propuse ea.

Ea începu să-și retragă mâna, dar el o trase înapoi.

– Care este premiul pentru învingător?

– Cel care pierde trebuie să-i gătească prânzul lui Harvey Jones, strigă ea, apoi se smulse din mâna lui și începu să fugă de parcă viața ei depindea de a ajunge înaintea lui la locul propus.

Avea avantajul unei lungi experiențe în alergatul pe plajă, dar picioarele ei erau mai scurte decât ale lui, așa că o depăși când era aproape de țintă, iritând-o când îi spuse fără a răsufla din greu ca ea:

– Aș vrea ceva mai pozitiv ca premiu pentru învingător.

Era bun la alergat, nicio îndoială, recunoscu ea când se trânti pe nisipul moale și încercă să-și potolească răsuflarea.

– Bine, încuviință ea. Dacă mă bați pe drumul de întoarcere, poți

considera șederea la Clifftop gratis.

El se rostogoli până când trupul aproape îl atinse pe al ei și se sprijini într-un cot.

– Nu-ți poți permite asta, nu-i așa?

– De ce nu? dădu ea din umeri, ochii întunecându-i-se. Soarta lui Clifftop s-a hotărât când drumul s-a surpat. Un oaspete gratis oricum nu mai are importanță pentru viitor.

– Asta înseamnă că urmează să vinzi Clifftop?

Sângele îi fugise din brațele cu care ea își susținea capul, dar să le mute ar fi însemnat un cap plin de nisip.

– Cine ar vrea să-l cumpere, date fiind împrejurările? ... În vocea ei se simțea iritarea ... cine în afară de un om cu capul în norii designului arhitectural în majoritatea timpului, ar visa la acel gen de soluționare a problemei ei? ... Clifftop este o propunere fără valoare. Chiar fără ipotecă ... se opri strângându-și buzele.

Ce ar fi mai plictisitor pentru un om ca Steve Darwin decât să audă despre finanțele unei afaceri care era pe muchie de cuțit.

– Te-ai gândit să-ți iei o slujbă ca să rezolvi lucrurile?

Ochii ei reflectau albastrul cerului de deasupra lor când se uită la el neîncrezătoare.

– Sunt într-o poziție mai proastă decât Clifftop. Nimeni din Carmel nu vrea să ia o altă chelneriță în extra sezon, ca acum.

– Nu m-am gândit la asta, spuse el gânditor. Ce spui de calificarea ta în decorații interioare?

O pufni râsul.

– Te poți gândi la cineva vrând să angajeze un designer calificat pe jumătate pentru a lună sau două, până este reparat drumul?

– Da, cred că știu pe cineva care ar face asta, ripostă el, surprinzător.

– Tu?

Întrebarea rămase suspendată în aer între ei ca un abur subțire, prea multe gânduri umblând prin mintea Annei ca vreunul dintre ele să aibă sens. De ce el ar ...? Ce putea ea ...? Era el ...?

– Nu eu personal, îi îndepărtă viziunea unui apartament cochet cuibărit undeva printre dealurile Hollywoodului pentru uzul exclusiv al amantei lui actuale și făcu să pară prostești propunerile ei.

Ea era departe de tipul de femeie pe care bărbații o ascundeau în cartierele luxoase pentru a-și desfăta simțurile carnale când îi prindea dorința. Chiar dacă gândul îi plăcu sau nu, se concentră asupra a ceea ce spuse el în continuare.

– Tennesse Tate vrea să facă o renovare completă a casei sale de la Carmel. Ceea ce înseamnă, în afară de structura arhitecturală, un întreg design interior nou. Unde vei veni tu ... Îndreptându-se și stând în capul oaselor, își înconjură genunchii cu mâna și privi fără să vadă nisipul moale de la picioarele lui ... Îmi dau seama că mi-aș asuma un mare risc recomandându-te pe tine să faci mobilarea interiorului, atâta timp cât ai puțină școlarizare și chiar și mai puțină experiență, dar aș putea să-ți dau o indicație sau două. Și odată ce vei vorbi cu el, veai avea o idee clară despre ceea ce vrea. Eu nu mă pricep la acest domeniu, știind doar ce se potrivește și ce nu, dar atâta timp cât pari să-i cunoști personalitatea, zâmbi el ușor fără a o privi, ți-ai putea face o idee corectă despre ceea ce i-ar plăcea.

Ann își limpezi glasul, știind că vocea ei se va auzi ca un hârâit sau ca un țipăt ascuțit.

– De ce ... vrei să-mi încredințezi o astfel de sarcină? întrebă ea răgușit. Fără măcar să știi că am fost prima în toate clasele pe care le-am urmat, ceea ce n-a însemnat o perioadă prea lungă, îl încercă

ea.

Atunci el se uită la ea, întorcându-și capul astfel încât umbrele de la stâncile din spatele lor îi ascundeau expresia.

– Poate din cauză că sunt avid după fete care renunță la cariera visată ca să aibă grijă de un frate mai mic – sau pentru că eu cred că o fată care crește arpagic pe un petec de pământ are multe de oferit – sau pur și simplu nu pot rezista femeilor cu păr blond natural și ochi care reflectă albastrul cerului.

Ca și când s-ar fi temut că a spus prea mult, se ridică ușor în picioare apoi se întoarse să-i ia mâna stângă și s-o tragă lângă el. Un moment, stătură nemișcați împreună, uitându-se unul la celălalt cu o familiaritate pe jumătate nedumerită, apoi o târî peste nisip, strigând ca să acopere sunetul vântului:

– De data aceasta eu stabilesc premiul. Un sărut pentru învingător.

Era greu de contestat – învins sau câștigător, ambii câștigau. Mânată de perspectiva de a lucra cu un om atât de eminent ca Steve Darwin, Ann câștigă cursa la limită și se întoarse să accepte premiul. Se simțea însuflețitor de vie pentru prima oară după ani de zile, când Steve o trase lângă trupul lui, apoi își înfipse degetele în părul ei și-i dădu capul pe spate.

Cu un șoc al recunoașterii care nu era deloc neplăcut, Ann știu că acum când o va săruta, va fi o diferență față de sărutul de azi-dimineață, din pat. Nu făcu nicio mișcare să se îndepărteze de degetele lui, pe care le simțea pe pielea capului. Buzele ei părură să se topească atunci când el își aplecă fața pentru a le poseda și brațele ei se ridicară de bunăvoie pentru a se agăța de căldura puloverului lui moale de lână.

La început, buzele lui purtau răceala sărată a oceanului, dar se

încălziră repede la căldura blândă a gurii ei, când se lipi nerăbdătoare de a lui. Ei nu-i era rușine când trupul i se mulă după conturul trupului lui, sânii obraznici lipindu-se de pieptul lui, când gura lui o exploră pe a ei cu o sensibilitate crescândă.

Pulsul ei părea să crească și să descrească la fel ca marea de pe plaja de lângă ei. Părea prinsă într-o lume a fanteziei unde timpul nu avea niciun înțeles, doar bătăile insistente ale trupului ei cerându-i atenție.

– Oh, Doamne, Ann, gemu Steve dezlipindu-și gura de a ei și mutând-o în locul sensibil de lângă ureche, cum pot să te doresc atât de mult când de-abia te cunosc?

– Și eu te doresc, răspunse ea cu sinceritate, dar știu că vorbele abia șoptite fuseseră luate și pierdute de vânt.

Dar buzele ei vorbeau pentru ea, înfundându-se în pielea gâtului lui, apoi trasând o linie de-a lungul maxilarului până când el gemu și-i strivi buzele cu o forță care-i tăie răsuflarea.

– Urăsc să întrerup un moment intim dintre un soț și o soție, se auzi vocea ușor înciudată a lui Harvey Jones, dar este un tip la telefon care spune că numele lui este Greg și că este fratele tău.

Dintre toate momentele în care liniile telefonice trebuie reconectate, acesta trebuia să fie cel mai rău, gândea Ann în timp ce se târa în spatele siluetei rotunde a lui Harvey și în fața lui Steve, pe drumul de întoarcere la Clifftop. Dispoziția nu-i putea fi îmbunătățită de întrebările insistente ale lui Harvey.

– Greg nu este deloc neobișnuit ca nume, pufni el, dar pare ciudat să ai un soț și un frate cu același nume.

Fu salvată de la răspuns de riposta rapidă a lui Steve.

– Un bărbat care poartă același nume ca iubitul frate stă mai presus de oricine numit Tom,Harry sau Jerry, când este interesat de

o femeie.

Harvey chicoti, mai mult ușurat că se terminase urcușul stâncilor decât de un sincer amuzament, gândi Ann.

– Ai putea să ai dreptate, amice. Poate că n-ar fi durat atât de mult s-o obțin pe Marge dacă numele meu ar fi fost Tony sau Virgil.

– Scuzați-mă, mă duc să vorbesc cu ... ăă ... Greg, se grăbi Ann, mulțumită să scape de ochii încă suspicioși ai lui Harvey. Când ajunse la telefon, își formulase replicele plauzibile la întrebările posibile ale lui Greg. Dar nu era pregătită pentru vehemența lui.

– Surioară? Ce naiba se petrece acolo? Cine a fost tipul cu care am vorbit? Mi-a spus că erai jos pe plajă cu soțul tău – cine i-a dat ideea că ești măritată?

– A făcut o greșeală, se bâlbâi ea, și a presupus că Steve și cu mine suntem căsătoriți.

– *Steve?* Cine naiba este?

Ann încercă să-l facă pe Greg să înțeleagă.

– A fost cât pe ce să fie îngropat de alunecarea de pământ de la sud de aici – cea mare. Este Steve Darwin, arhitectul, și am fost foarte bucuroasă să-l văd ieri, căci altfel aș fi fost ...

– Tot nu înțeleg ce se petrece acolo, o întrerupse Greg nerăbdător, dar o să descopăr când Jennifer și cu mine ne vom întoarce într-o oră sau două.

– Greg, așteaptă!

Dar linia se închise și puse receptorul întrebându-se cum s-ar putea descotorosi de Harvey Jones înainte ca fratele ei să năvălească furios în scenă. Dar de ce era așa furios? Doar dacă el și cu Jennifer au ...

– Ei bine, ghicesc că drumul este curat, spuse Steve din spatele ei și ea făcu stânga-mprejur, mușcându-și buzele când îl privi.

Fusese atât de ocupată să se întrebe cât de repede s-ar putea descotorosi de Harvey Jones de aici, încât nu-și dăduse seama că deschiderea drumului însemna că și Steve putea pleca la fel de bine.

– Da, spuse ea buimacă, Greg este în drum spre casă. Va fi aici într-o oră.

Nu vrusese să pară atât de disperată, dar evident era, fiindcă Steve o privi pătrunzător.

– Voi rămâne aici să-i explic lucrurile, dacă vrei.

Să explice? Poate că el putea povesti ultimele douăzeci și patru de ore fără a menționa întorsătura devastatoare pe care o luase viața ei ...dar ea nu putea. Și nu vroia ca Steve să rămână dintr-un sentiment al datoriei.

– Nu, este ... este în regulă, mă pot descurca și singură. Ar fi mai bine să-ți continui drumul spre Carmel, acum când calea este deschisă.

– Ești sigură?

– Absolut sigură.

– Bine, atunci o să-mi strâng lucrurile din căsuță și o să pornesc la drum ... Era deja spre ușă când se întoarse să adauge ... N-o să uiți că există o posibilă slujbă pentru tine în noua casă a lui Tenn?

Tenn! Ce ușor îi venea pe buze forma familiară a numelui starului muzicii. Dar nu și pentru ea ... nu făcea parte din liga femeilor marilor vedete ale muzicii.

– N-o să uit, promise ea, știind că odată plecat de la Clifftop, Steve Darwin va uita că ea existase vreodată în viața lui.

– Să fii sigură de asta, spuse el și apoi plecă.

În gât i se ridică un nod ... nu-l mai vedea niciodată, el nu va ști niciodată durerea pe care o lăsase în urmă după scurta lui vizită. Bărbații ca el erau obișnuiți cu asta, își spuse ea neconsolată,

lăsându-și ochii să rătăcească peste rafturile magazinului, înainte de a ajunge la o fereastră prăfuită spre mesele împrăștiate în curtea din față. La vremea când plantele ei vor fi din nou în floare printre brăduții care separau autostrada de cafenea, el îi va fi uitat existența. Femei sofisticate în rochii scumpe și parfumate o vor alunga din amintirea lui.

Capitolul 4

– Ann? brațul lui Greg o cuprinse într-o îmbrățișare caldă care o surprinse prin raritatea ei. Am fost foarte îngrijorat pentru tine, aici complet singură – dar bănuiesc că n-ai fost chiar singură?

– Nu. Din fericire, Harvey Jones și Steve Darwin au ajuns înainte de alunecarea de pământ, rosti ea numele amândurora de parcă ar fi ajuns împreună. Dar voi? Unde ați stat, tu și Jennifer?

Ea crezuse că tonul îi era precaut, dar Greg își dădu seama imediat de unde se trăgea îngrijorarea ei.

– La Centre Motel – în camere separate, accentuă el, urmărindu-i reacția îndeaproape.

– Oh ... ce noroc că drumul s-a curățat atât de repede, căci altfel ați fi fost izolați ceva mai mult timp.

Erau în camera de zi de la etaj, Jennifer pregătind jos o masă festivă pentru a sărbători întoarcerea. Ann cercetase ochii grăitori ai lui Jennifer căutând semnele unei noi maturități, dar nu găsise nimic, cu excepția unei seriozități neobișnuite. Și totuși, cum putea să le facă morală pentru că se complăcuseră într-un sex ilicit când ea însăși făcuse aproape același lucru? Ar fi făcut-o, dacă Harvey Jones

nu și-ar fi făcut apariția. Steve era deja ca rămășițele unui vis frumos ... dar buzele încă simțeau apăsarea buzelor lui, trupul ei încă tânjea de o dorință care o speria prin intensitatea ei.

– N-a fost vina mea că Jennifer și cu mine n-am împărțit aceeași cameră, spuse Greg abrupt, făcând-o să-și îndrepte atenția înapoi spre trupul tânăr și musculos al fratelui ei. Aș vrea să mă însor cu ea, Ann, dar ea încă vrea să-și încerce șansele ca actriță.

Sau ca o târfă amatoare dispusă să ajungă în top prin orice mijloc îi stătea la îndemână? Durerea care-i strângea inima se transferă spre fratele său.

– Greg, Jennifer nu este ca noi, mulțumită să-și petreacă zilele având grijă de ... să înfruntăm adevărul ... de un motel părăginit la Big Sun. Ea vrea lumini strălucitoare, distracție, pe care nu le va găsi aici.

– Știu, încuviință el cu tristețe, punându-și un picior frumos modelat peste altul și aruncându-i o privire disperată. Dar știind asta, lucrurile nu se îmbunătățesc. O ... o iubesc, Ann, și mi se rupe inima să mă gândesc la ea amestecându-se cu tipii ăia scârboși de la Hollywood. Dar tu nu știi nimic despre iubire și toate astea, spuse el cu candoare frățească. N-ai simțit niciodată că lumea ta s-ar duce fără o anumită persoană în ea?

Oare așa era? Ba da, dragul meu frate, vru ea să spună, știu cum este să simți stârnirea pasiunii pentru o persoană care uită că ești vie, odată ce a ieșit de pe orbita ta.

– Ba da, știu, îl surprinse ea, dar a vrea și a avea sunt două lucruri diferite.

Jennifer, ca o femeie ce era, fu mult mai perspicace când mâncau împreună mai târziu, în sala de mese – la aceeași masă, gândi Ann cu o strângere de inimă, pe care o împărțise cu Steve în aceeași

dimineață.

– Dar ce s-a întâmplat cât am fost noi plecați? se interesă bruneta cea vioaie, între două înghițituri de friptură care nu era nici pe departe la fel de bună ca cea a lui Steve. Doi bărbați cu nicio femeie în lume în afară de tine, care să le menții treaz interesul asupra sexului feminin. Mai ales când unul dintre ei era Steve Darwin, renumitul arhitect care a fost cândva însurat cu faimoasa Janine James de la TV. Cum arată în realitate?

– Este ... înalt, subțire ... atrăgător într-un fel, presupun.

– Aha, mormăi Jennifer, l-ai găsit atrăgător mm? ... Aruncă o privire șmecherească în direcția lui Greg. Asculți asta? Sora ta l-a găsit pe Steve Darwin atrăgător!

– Termină, Jennifer, spuse Greg cu severitate. Ann n-a avut de ales decât să le ofere găzduire acestor doi bărbați cu care s-a trezit la ușă ... Privirea lui albastră care amintea de a ei, se întoarse întrebătoare spre ea ... Încă nu ne-ai explicat de ce negustorul, Henry Jones s-a înșelat luându-te drept soția lui Steve Darwin?

– Harvey Jones, îl corectă automat Ann ... Era prea complicat să spună întreaga poveste, așa că explică. El a venit primul și i-am spus despre Greg ... el ... ei bine, a presupus automat că Greg este soțul meu, devie ea de la adevăr, și deoarece părea genul care să profite de avantaj, l-am ... l-am lăsat să creadă că Steve era soțul meu.

– Dar trebuie să se fi întrebat când Steve s-a dus noaptea într-o parte și tu într-alta, insistă Greg cu inocență.

– N-a fost chiar așa, se apără Ann, cu jumătate de gură ... Cum putea explica faptul că Harvey Jones fusese prea beat ca să știe dacă împărțirea camerei cu Steve era sau nu legitimă? Recurse la o falsă voioșie ... Cel mai important lucru este că s-a terminat și trebuie să ne gândim la viitorul imediat, îl privi ea tulburată pe Greg. Afacerea

asta este pe cale să fie afectată față de Jennifer, făcu o pauză înainte de a continua ... Adevărul este că, fără traficul normal în susul și în josul coastei, Clifftop nu-și poate plăti ipoteca. Va trebui să facem unele reduceri.

– Înseamnă că va trebui să plec? vorbi repede Jennifer, și Louise?

Ann încuviință în tăcere, evitând expresia rănită din ochii lui Greg.

– Nu va fi destulă treabă pentru a justifica păstrarea ta și a Louisei, explică ea, recunoscătoare bunului simț al lui Jennifer care accepta situația.

– Dar nu-i corect, interveni Greg iritat. Am fost de acord ca Jennifer să stea aici atâta timp cât îi convine.

Mâna subțire a fetei brunete se așeză împăciuitor pe brațul lui.

– Înțelegerile vin și se duc în funcție de situație ... Întorcându-se spre Ann spuse liniștită: Aș vrea să rămân un timp fără plată. Jumătatea iernii nu este cel mai potrivit timp să intri în lumea faimei și a stelelor.

Ann era împărțită între recunoștință pentru generozitatea lui Jennifer și bănuiala că mai tânăra fată va zbura ca vântul dacă ar veni o ofertă de la Hollywood. Dar nu prea era posibil în împrejurările actuale.

– Este la latitudinea ta, stabili ea cu calm. Există o șansă să pot căpăta ceva de lucru în decorație interioară, în acest timp, ceea ce ne-ar mai rezolva din probleme, dar nu mă pot baza pe asta.

Interesul se trezi vizibil în ambii companioni, dar Greg fu cel care întrebă:

– Ce interior ai decora?

– Steve Darwin, care a fost unul dintre cei doi oameni care au stat aici noaptea trecută, explică ea nemulțumită, a spus că va pune

o vorbă bună pentru mine să mă ocup de decorarea interioară a noii case a lui Tennesse Tate, lângă Carmel.

Se aștepta la mai mult decât o privire mirată din partea fratelui ei, dar Jennifer fu cea care se entuziasmă cel mai tare.

– Hei! Tennesse Tate! Chiar poți să-i aranjezi casa?

– Poate, dacă am noroc, răspunse Ann sec, ochii ei căutând liniștire de la cei ai fratelui său. Steve părea destul de sigur că-mi poate obține slujba.

– Și ce ar însemna asta? se interesă Greg cu fermitate.

– Ar însemna, îl informă Ann succint, că aș putea plăti ipoteca pe acest loc și ar rămâne ceva și pentru necesități, ca de exemplu hrana, ca să ne menținem forțele până când traficul rutier se va deschide din nou.

Felul agresiv în care el își strângea fălcile era ceva nou pentru ea și întrebă, disperată:

– Te poți gândi la o soluție mai bună pentru problemele noastre?

– Poate, ripostă el cu încăpățânare. Mi-aș putea lua o slujbă în Carmel și n-ar trebui să te mai vinzi oricărui bărbat pentru prețul plătirii ipotecii!

Ann îl privi uluită și Jennifer fu cea care vorbi încă o dată pentru ea.

– Îți cunoști sora mai bine ca să crezi că ar căuta o soluție a problemelor ei în acest fel, Greg, îi reproșă ea, apoi se întoarse spre Ann. Crezi că această lucrare îți va fi atribuită?

Întrebarea cerea o siguranță pe care Ann n-o avea, dar o privire la expresia încrâncenată a fratelui său o convinse că minciunile nevinovate erau mai bune decât speranțele îndoielnice pe care ea însăși le avea despre viabilitatea obținerii contractului de decorare a noii case a lui Tennesse Tate din Carmel.

– Steve părea suficient de sigur, răspunse ea cu calm, și întrucât este arhitectul casei, îmi închipui că recomandarea lui are multă greutate.

Dar mai târziu, stând lungită în pat, se simțea departe de a fi sigură că Steve o va contacta din nou. De ce ar face-o? Fusese suficient de grijuliu să fie preocupat de ea și de Clifftop cât timp era acolo, dar șederea lui fusese un scurt respiro de la problemele pe care le menționase în munca lui. Imediat ce plecase, ele trebuie să-l fi năpădit din nou. Cum putea să-l învinuiască dacă o punea într-un colțișor din fundul minții sale?

***

Dar îl învinui când trecu prima zi, a doua zi și apoi o întreagă săptămână. Cu mintea absentă din cauza îngrijorării pentru reducerea drastică a afacerii, Ann țipă cam mult la Greg și la Jennifer până când aceștia o priveau precauți înainte de a se apropia de ea. Doar față de Louise Farmington, care telefonă curând după ce liniile fuseseră reconectate, păru ca vechea ea însăși.

– Am fost atât de îngrijorată pentru tine, sună stresată vocea placidă a Louisei. Cum te-ai descurcat singură? Știu că Greg și Jennifer erau la Carmel ...

– Mulțumesc pentru grijă, Louise dar n-am fost singură deloc. Doi bărbați călătorind din nord au reușit să treacă înainte de marea alunecare, și bineînțeles, n-au putut merge mai departe din cauza celei de la Carmel, așa că ...

Din nou făcuse să pară că cei doi bărbați sosiseră împreună, deși

pentru Louise n-avea nicio importanță dacă fusese așa.

– Oh, îmi pare bine că ai avut companie, spuse ușurată femeia mai în vârstă.

– Dar tu, Louise? Ai avut ceva probleme?

– Nu, dar mă cutremur să mă gândesc că am trecut pe acea porțiune de drum nu cu mai mult de o oră mai devreme! John era bine, deși se îngrijorează că eu trec pe acel drum în fiecare zi. Urăsc să-ți spun asta, Ann, fiindcă mi-a plăcut să lucrez la Clifftop și să întâlnesc oameni, dar chiar și când se va repara drumul, cred că o să stau acasă cu John. Ne putem descurca fără bani, și mă îngrijorează să-l las singur când nu se poate descurca prea bine. Te-ar supăra dacă nu m-aș mai întoarce? Cu drumul scos din circulație, afacerea nu va mai fi ce a fost.

– Nu, recunoscu Ann, ușurată că nu fusese cea care să abordeze subiectul plecării Louisei, este ca și cum cineva ar fi măturat restul lumii ... ceea ce și este, în ceea ce ne privește, încercă ea un râs lipsit de succes. Așa că nu este nicio problemă că te-ai hotărât să stai acasă, cu excepția faptului că-mi va fi dor de tine, Louise.

Nu era o minciună; femeia mai vârstnică umpluse o parte a golului lăsat de moartea propriei ei mame.

– Oh, vor fi o grămadă de situații, imediat cum voi putea ajunge acolo. Ești sigură că totul va fi în regulă, cu tine și cu Greg?

– Absolut sigură. De fapt, există o posibilitate să pot lucra ca designer la o casă aproape de Carmel, așa că asta ar trebui să ne mai rezolve din probleme.

Mai târziu, când închise telefonul, simți o strângere de inimă că liniștise temerile Louisei cu o minciună. Steve probabil se uitase peste locul lui Tennesse Tate și hotărâse să nu ia lucrarea. Acum, probabil era înapoi la Los Angeles, renunțând la zilele libere,

cufundat încă o dată în proiectul care îi dăduse probleme. Blestemat să fie dacă-i dăduse speranțe și le lăsase să se spulbere în acest fel! Curând, chiar și cei câțiva curioși care se aventuraseră pe coastă să vadă dezastrul și se opreau pentru o cafea sau mâncare vor dispărea și atunci nu vor mai avea de unde să vină bani.

Fu vag conștientă de o agitație în curtea din față, dar se îndepărtă și se îndreptă spre scările de la apartament. Jennifer se putea descurca ușor cu oricine dorea o cafea, sau chiar un prânz.

– Ann? Ann! o ajunse vocea lui Jennifer când era la jumătatea scărilor, și se întoarse să se uite la fața frumoasă, fără răsuflare, ridicată spre ea. Este cineva aici care vrea să te vadă, Ann, și este cu – îți vine să crezi? Tennesse Tate care stă chiar afară, așteptând să-i aduc cafea și gogoși?

– T ... Tennesse Tate? întrebă Ann pierdută, agățându-se de balustradă, dar nu din cauza cântărețului care se hotărâse să viziteze umilul Clifftop.

Steve trebuie să fie cu el. Se trânti pe treapta de sub ea cu un zâmbet prostesc lățindu-i gura. Nu o uitase! Nu uitase de slujba ei, își reaminti ea, dar zâmbetul rămase.

– Vino, o grăbi Jennifer, vrea s-o cunoască pe fata care l-a impresionat pe Steve Darwin așa de mult! Ce belea, oare de ce nu port ceva elegant pentru acest moment? Tennesse Tate ... *oau!*

Ann se uită în jos la propria ei îmbrăcăminte. De ce nu purta ceva mai seducător decât picioare goale sub o fustă de blugi și un pulover în tonuri de verde, care era vechi și confortabil, fără a atrage privirea unui bărbat? Dar nu mai avea timp să se schimbe. Ridicându-se, își netezi părul ciufulit cu palmele, apoi coborî nesigură scările și, amintindu-și în timp ce mergea că Steve fusese impresionat de posibila folosire a ei ca decorator de interior, nu ca femeie.

El stătea într-o parte a intrării, dar ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, își întoarse capul când ea apăru ezitând și se ridică în picioare. Apoi mâinile lui le prinseră pe ale ei și se uită la ea de parcă n-o văzuse de un an, nu de o săptămână.

– Ann, vino să-l cunoști pe Tennesse Tate, o împinse el înainte și-i zâmbi bărbatului mai tânăr care se ridică alene în picioare la apropierea lor. Tenn, ea este Ann – nu este doar un fan al tău, dar poate să-ți aranjeze casa exact cum vrei.

Părea nereal să se uite în ochii cenușii care decorau câteva din coperțile discurilor de la etaj, dar cântărețul o făcu imediat să se simtă bine cu vocea lui tărăgănată.

– Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Ann. Acest filfizon, arătă el spre Steve care zâmbea, mi te-a tot lăudat și cred că dacă decorezi la fel de drăguț precum arăți, atunci batem palma.

– Oh, dar eu ...

– Uite-o pe Jennifer cu cafeaua, o întrerupse Steve când era pe cale să explice lipsa ei de perfecționare și de experiență.

Ann era sigură că fusese singura care observase ușoara clătinare a tăvii când Jennifer o așeză pe masă și se uită la cântăreț ca atrasă de un magnet. Același magnet părea să opereze și în direcția lui.

– Prin părțile acestea se nasc fete drăguțe, se minună el, fără a-și lua ochii de la fața frapant de frumoasă a fetei.

– Mulțumesc, Jennifer își reveni cu mult înaintea Annei. Dacă mai aveți nevoie de ceva, chemați-mă.

– Singurul lucru la care mă pot gândi acum, spuse cântărețul, este o altă ceașcă de cafea pentru tine, ca să ni te alături. Nu mi-ar plaăcea să te văd dispărând din nou.

– Păi, eu ... Jennifer se uită în jur cercetător, și toți ochii se întoarseră spre locul unde stătea Greg lângă pompa de benzină.

Încruntarea de pe fața lui Greg îi tăie răsuflarea Annei, și Steve fu cel care-i lăsă mâna, pe care o ținea strâns într-a lui și se duse să-l salute pe Greg.

– Trebuie să fii Greg, fratele Annei ... Greg ezită înainte de a prinde mâna întinsă în semn de prietenie ... De ce nu vii să stai cu noi? Aș vrea să știu ce crezi despre sora ta care preia această sarcină pentru Tenn. Ar însemna că va fi departe de aici o vreme, dar ...

Vocea lui scăzu așa încât cuvintele nu puteau fi auzite de ceilalți, dar Ann continuă să urmărească jocul de expresie de pe fețele ambilor bărbați, necăjită când văzu încă supărare pe fața lui Greg. Nu-și dădea seama că era o șansă pentru a păstra Clifftop până când treburile reveneau la normal? Văzându-l prin ochii lui Steve, se temu să remarce că arăta ca un băiețaș răsfățat lipsit de o bomboană delicioasă.

– Acum, spune-mi despre tine, întrebă interesat Tennesse, și ea se întoarse, deja formulând-și cuvintele pe care i le va spune despre educația ei întreruptă în artele decorative.

Dar el i se adresase lui Jennifer când o trase pe un scaun lângă el, ochii lui admirând-o sincer când se plimbară peste părul și ochii ei negri, peste simetria plăcută a feței.

– Nu am prea multe de spus, replică Jennifer vag, atentă la fața încruntată a lui Greg. Sunt interesată să devin actriță și eram în drum spre ...

– Ce spui? Îți pot face rost de milioane de audiții zise cântărețul country fără să se laude, numai pocnind din “degete”. Și să-ți mai spun ceva, frumoaso, studiourile caută întotdeauna ...

– Tenn, aș vrea să-l cunoști pe fratele Annei, Greg, îl întrerupse Steve.

Observând trupul frumos dezvoltat al lui Greg, Tennesse lăsă

să-i scape o exclamație de admirație.

– Bărbate, studiourile caută și mai mult tipi care arată ca tine. Aș putea ...

– Mulțumesc, spuse Greg înțepat, dar nu. Nu mă interesează orașul amăgitor. Mă scuzați, am treabă de făcut.

– Mmm, se uită gânditor Tennesse după el. Un om care știe ce vrea și rămâne constant, chicoti el. Orașul amăgitor! ... Își întoarse din nou atenția asupra lui Jennifer ... Acum, tu, păpușo ...

– Tenn, îl întrerupse Steve răbdător am venit aici să vorbim cu Ann despre casa de la Carmel, nu să facem recrutări pentru Hollywood. Ea trebuie să vadă locul înainte de a face contractul, nu crezi? ... Trase un scaun pentru Ann înainte de a se așeza și el. Acum, aș propune să ...

– Bărbate, numai la afaceri te gândești, nu? se lăsă Tennesse pe spate în scaunul lui și-l privi pe celălalt cu ironie. Aici suntem cu două frumoase și tu nu te poți gândi decât la ... treabă. Relaxează-te, Steve, mai vin și alte zile.

– Exact, ripostă Steve încordat, și fiecare din aceste zile își are costul ei în viața mea. Pot pierde cu tine nu mai mult de șapte din aceste zile, după care mă întorc la treaba pentru care am deja contract. Acum, ceea ce propun eu este ...

Rezultatul final fu că va trece s-o ia pe Ann în dimineața următoare și o va duce la casă, o va lăsa să simtă atmosfera și după aceea îi va spune hotărârea ei. Tennesse încuviință cu mai multă seriozitate decât dăduse dovadă până acum, dar ochii lui rămaseră fixați în direcția lui Jennifer, când se ridicară să plece, câteva minute mai târziu.

– Te voi vedea din nou, spuse el, mai mult pentru ea, apoi se duse spre mașina sport a lui Steve, care era parcată la intrare. Ne

vedem mâine, Ann, făcu el cu mâna, strecurându-și trupul lung și subțire înăuntru, și Steve porni mașina care se îndreptă în trombă spre autostradă.

– Încă nu-mi vine să cred, oftă Jennifer, minunându-se. El este Tennesse Tate și totuși a vorbit cu mine ca o persoană normală.

– Te așteptai să-și întindă aripile și să vorbească limba marțiană? se răsti Ann iritată, întorcându-se să se ducă înapoi în magazin.

Nu-i păsa prea mult de Tennesse Tate și nu înțelegea de ce Steve îl etichetase drept "un tip drăguț". Poate că un star plin de succes care împrăștie audițiile de studio în jurul lui ca pe niște confeti era ideea lui de om admirabil. El aparținea acelei vieți unde împărțeai și primeai favoruri.

– Ann? întrebă încet Jennifer din spatele ei. Vreau să iau în serios oferta lui Tennesse Tate despre audiție, vreau să spun. Nu mă aștept ca tu și Greg să înțelegeți, dar este ceva ce aș vrea să fac.

– Ce faci este treaba ta, se întoarse Ann să-i spună sec, urând de dragul lui Greg strălucirea de ambiție care lumina ochii cei negri. Eu nu aș avea încredere că Tennesse Tate își ține promisiunile. Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, adăugă ea iritată, nu ești o starletă de acum treizeci de ani, când era important să ai pe cineva ca el. Dacă ai talent, vei merge înainte pe cont propriu.

– O mână care să te ridice nu face niciodată rău nimănui, insistă fata mai tânără. Uită-te la tine ... ai fi avut șansa să decorezi casa lui Tennesse Tate dacă n-ar fi fost Steve Darwin? Și nu-mi spune că nu-i același lucru ... în lumea ta, deoarece este.

– Este totuși un lucru diferit, replică Ann cu răceală. Se întâmplă să am nevoie de bani pentru un scop foarte precis.

– Și crezi că eu nu am? spuse Jennifer încet, trecând cu tava încărcată și ducându-se în bucătăria din spatele magazinului.

Ann se uită după ea plină de dispreț. Jennifer avea nevoie de bani pentru a-și cumpăra lucrurile care erau importante pentru ea ... cosmeticale, haine, un apartament cochet. Neimportante, comparate cu Clifftop și un trai pentru ea însăși și Greg. Greg! Această după-amiază fusese doar preludiul la toate rănile pe care Jennifer le plănuia pentru el ... Să-și vândă frumusețea și să mototolească așternuturi în drumul spre efemera scară a succesului.

Dar ea era mai bună decât Jennifer? se întrebă Ann când urcă scara după ce Steve aproape îi promisese că obține contractul asupra casei lui Tennesse Tate. Avusese ambiții ascunse cu un ușor mascat impuls erotic care transforma o simplă cumsecădenie într-o promisiune a iubirii?

Dragoste ... genul de dragoste după care tânjea ea, l-ar face pe un bărbat ca Steve Darwin să lupte pentru viața lui! Nopți plăcute lângă foc, privirile întâlnindu-li-se peste covorul din hol, strigăte de copii de la etajul unui cămin de familie. Un bărbat ca Steve ar fi avut covoare peste tot în casa lui ultramodernă, iar copiii lui ar fi fost liniștiți de către o doică eficientă care le-ar oferi apă pentru a le alunga temerile nopții de monștri pitulați în umbre.

Ann zâmbi de propriile ei fantezii, uitându-se în jos de la punctul ei de observație, la ridicarea și coborârea continuă a valurilor printre stânci, pe care Steve le urmărise atât de mult. Spargerea spumei albe va stropi nisipul auriu cu mult după ce el și ea vor fi fost uitați.

Capitolul 5

Îmbrăcămintea obișnuită a lui Steve o făcu să se simtă ca o secretară neobișnuit de sclivisită când sosi în dimineața următoare s-o ducă la casa lui Tennesse Tate, deși bănuia că "vila" ar fi fost un cuvânt mai potrivit ca s-o descrie. Puține lucruri din garderoba ei păruseră potrivite ocaziei – prima în viața ei de muncă profesională – și după trei schimbări se decise la un costum din lână fină, înviorat de o bluză albă de dantelă, unica ei pereche de ciorapi conturându-i picioarele frumoase, unica pereche de pantofi negri cu tocuri medii dând și mai multă zveltețe gleznelor ei.

I-ar fi plăcut să adopte o coafură mai sofisticată, dar pletele ei blonde erau prea fine și ușoare ca să stea altfel decât atârnând stinghere sub clamele pe care le fixase în ambele părți.

– Hei! exclamase Jennifer când Ann cobora cu grijă spre bucătărie. Duce-ți o scrisoare președintelui, domnișoară Brown! Arăți ... fabulos!

– Cred că arăt cam ciudat, mărturisi Ann nesigur, uitându-se în jos spre înfățișarea ei neobișnuită.

– Nu fi prostuță, arăți perfect pentru ocazie ... Jennifer se

întoarse către Greg care tocmai apăruse la intrarea în magazin ... Nu crezi și tu, Greg?

Ochii lui o măsurară cu indiferență, apoi dădu din umeri:

– Este în regulă, presupun, pentru cineva care vrea să impresioneze un mare cuceritor ca Tennesse Tate.

Ann îl privi năucă. Nu știa că pe Steve Darwin voia să-l impresioneze și nu pe cântăreț? Dar de unde să știe el asta, se certă ea în gând, când se duse în sala de mese și se așeză la sucul pe care i-l pregătise Jennifer. Greg nu putea să știe că se îndrăgostise complet, stupid, fără niciun sens, de Steve. Era prima oară când recunoștea acest lucru față de sine însăși și se înecă atunci când luă prima înghițitură din sucul acrișor de portocale. Nu era momentul potrivit să recunoască chiar față de ea că se îndrăgostise de un bărbat care nu era nici pe departe "Domnul Perfect", ceea ce era caraghios ... sau ar fi fost pentru Jennifer.

Nu-și putea nici măcar închipui cum ar fi fost să trăiască împreună cu un bărbat ca Steve Darwin. Singura imagine care-i venea în minte era a ei lustruindu-și unghiile în timp ce-l aștepta să vină acasă și mestecând într-un fel de mâncare special, pentru ei amândoi. Plictisitor la culme, dar știa totuși că dacă ar exista o șansă, ar face și asta, doar știind că va veni acasă, la ea. Acasă! Ce fel de cămin ar avea ei? O structură înaltă din bârne și ferestre dând spre Pacific, fără îndoială ... și ar trebui să-i întrețină prietenii, staruri ale scenei și ecranului, ca și figuri publice proeminente.

– Ce? o întrebă ea zăpăcită pe Jennifer, care pusese trei farfurii cu șuncă prăjită și ouă aurii pe masă.

– Trebuie să fie dragoste, spuse Jennifer sec, aruncându-i Annei o privire piezișă. Cine este, Tennesse Tate sau mai maturul Steven Darwin?

– Niciunul, își reveni Ann suficient ca să spună vioaie, întinzându-se după pâinea prăjită din farfuria centrală. Ar trebui să fiu nebună să mă îndrăgostesc de vreunul dintre ei, nu crezi? Lumile lor sunt la mare distanță de a mea și aș fi pierdută.

Poate că Jennifer va pricepe aluzia că viața lui Tennesse Tate era departe și de a ei și va începe să aprecieze dorința matură a lui Greg ca soț.

Gândul o șocă aproape la fel de mult ca recunoașterea propriei sale atracții către Steve. Greg era încă prea tânăr ca să se gândească la căsătoria cu Jennifer sau cu altă fată. Tinerii la această vârstă erau recunoscuți ca îndrăgostindu-se și trecându-le cu viteza luminii – și în mod sincer, n-o vedea pe Jennifer gătind mâncare pentru tot restul vieții, mai ales când Greg ar fi singura ei companie în lunile de iarnă.

Înainte ca Jennifer să aibă timp să răspundă, Greg veni și se așeză la masă. Era evident că se gândi puțin la nepolitețea lui, fiindcă spuse posomorât:

– Nu-i lăsa să te doboare fiindcă nu ți-ai terminat cursurile. Pariez că ai mai multe idei despre decorare decât majoritatea celor care o fac. Oricum, mă voi gândi la ceva pentru a menține Clifftop să funcționeze, chiar dacă tu nu ajungi la vreun rezultat.

– Știu că o vei face, spuse ea, simțind în gât un nod de emoție ... Ce mult se schimbase el în ultimele luni ... Ca să spun adevărul, sunt mai interesată să fac treaba fiindcă aste este ceea ce vreau să fac, decât banii pe care-i presupune.

– Știu exact ce simți, începu Jennifer, doar ca să fie întreruptă de scrâșnetul de pneuri pe pietrișul de afară și de un sunet de claxon de la mașina lui Steve ... Se strâmbă ... Un lucru știi când drumul este închis, cine anume te cheamă! Vrei să-i cer lui Steve să intre pentru

o cafea? o întrebă pe Ann, care își ștergea buzele cu șervețelul, deși nu-și mâncase decât parțial micul dejun.

– Nu, mulțumesc. Cu cât mai repede termin, cu atât mai bine.

Își deschise poșeta și scoase rujul și oglinda. Apăsându-și buzele împreună pentru a omogeniza culoarea roz, întrebă:

– Cum arăt?

Jennifer fu cea care răspunse.

– Cum eu nu mi-aș permite să te am dacă aș avea o casă de decorat.

Un zâmbet întârzie pe gura Annei când ieși în curte și-i făcu semn cu mâna lui Steve înainte de a veni la mașină și a se strecura lângă el. Mirosea a piele și a colonie bărbătească, deși blugii inevitabili ai lui Steve și puloverul moale de lână, maro de data aceasta, asortându-se cu ochii lui vorbeau despre nepăsare față de îmbrăcămintea convențională. Inima îi tresări, jenată că se îmbrăcase prea bine pentru această ocazie. Comparativ cu el, era ca o găină pregătită pentru cuptor, în timp ce el era un șoim liber.

El își plimbă privirea asupra ei mai mult decât o făcuse Greg cu o jumătate de oră mai înainte, dar în ochii lui exista o strălucire de apreciere bărbătească.

– Nu mi-ar place să stau într-o sală de consiliu cu tine ca opozantă, spuse el ușor, învârtind cheia de contact, fără a-și lua ochii de la ea. Cel mai al naibii director n-ar avea nicio șansă să se opună celei mai nebunești scheme ale tale, arătând așa cum arăți acum.

– Vrei să spui că sunt prea bine îmbrăcată pentru această ocazie, rosti Ann, dorindu-și să fi purtat blugii ei și cămașa, ca de obicei.

– N-aș spune asta ... Steve intră pe autostradă înainte de a continua ... Tenn va fi impresionat de aerul tău oficial și în acest fel nu se va zgârci la salariul pe care urmează să ți-l plătească.

– Sunt pregătită să lucrez pentru o sumă mică, dat fiind lipsa mea de experiență, spuse Ann cu mândrie, surprinsă când el îi aruncă o privire exasperată.

– Nu te vinde ieftin, spuse el aproape țipând. Pentru un lucru, oamenilor ca el le place să plătească serviciile mai mult decât fac, lucru care ar reflecta astfel lipsa de experiență, sau nesiguranța operatorului. Oameni ca Tennesse vor să se laude că au plătit mult serviciile unui decorator foarte special ... ceea ce ești tu ... Fă-ți treaba ca lumea și vei avea celebrități care îți vor bate la ușă să vii și să le decorezi casele.

– Dar nu ... nu sunt sigură că pot face față unor astfel de așteptări, protestă Ann speriată ... Porțiunea de drum care fusese recent blocată, acum ocupată de bâzâitul motoarelor și al buldozerelor, trecu neobservată de ea ... M-am gândit la casa lui Tennesse Tate, bineînțeles, și genul de mobilă care poate i s-ar potrivi, dar chiar nu cred că aș putea ...

– Așteaptă și ai să vezi, propuse Steve, liniștind panica ei, care o cuprinsese când intrară pe o alee care urca circular spre un platou larg care găzduia în mijloc o casă înconjurată de pajiști verzi și flori care amenințau să cadă de pe stânci pe plaja de dedesubt.

Un loc frumos ... dar, gândi Ann cu un sentiment de deprimare, nu și-l putea imagina pe Tennesse Tate acolo. Oameni retrași, poate, interesați în dezvoltarea zonei, dar nu un cântăreț country ale cărui origini erau – se presupune – în Tennesse.

Steve conduse pe intrarea pietruită spre casă și ea îl urmă când coborî din mașină. Ferestrele joase străluceau în lumina soarelui de dimineață. Bobițele galben-portocaliu și iedera care se cățăra pe casă accentuau structura veche a casei, dându-i un farmec deosebit. Cum, se întrebă Ann când îl urmă pe Steve în casă, putuse să spere să

transforme această mică bucată de Anglie într-o reședință de cântăreț country de care Tennesse să se bucure?

– Nu-ți voi întrerupe gândurile despre acest loc, spuse Steve, când holul pătrățos se întinse înaintea lor. Am câteva idei care vor aduce locul mai în linie cu stilul de viață al lui Tenn, dar nu vreau să te influențez cu ceea ce cred eu.

Ann își dori cu ardoare ca el s-o facă. Căminul care domina holul era mai potrivit castelelor baroniale engleze decât unei structuri din California unde era rar necesar foc, mai ales când posedai un sistem eficient de încălzire. Canapelele cu spătare înalte, tapisate cu un material brumăriu trist, care acoperea și scaunele Windsor, dădeau o notă de măreție decadentă complet nepotrivită cu stilul de viață pe care și-l imagina pentru Tennesse Tate.

– Tenn se întâlnește cu noi în această după-amiază, o informă Steve, ridicând o figurină de pe o măsuță și inspectând-o critic. Credeam că asta ne va da timp să privim locul cu ceea ce avem în vedere și să vorbim despre detalii în timp ce vom lua masa de prânz.

Ann ridică o sprânceană, surprinsă.

– Casa are personal permanent? Deși presupun că ar trebui, își răspunse singură, simțindu-se stupidă. Casele nu se păstrează singure atât de curate ca aceasta și pajiștile nu se opresc automat din crescut când depășesc o anumită înălțime.

Încercarea ei de umor fu răsplătită cu o sclipire amuzată în adâncul ochilor căprui.

– O pereche mai în vârstă stă aici după ce proprietarul dinainte a vândut. Locuiesc în căsuța pe care trebuie s-o fi observat, la intrarea aleii.

– Oh.

Ea nu remarcase o construcție acolo, fusese prea ocupată să se

mire de buna întreținere a locurilor.

– Familia Bishop s-ar putea dovedi o problemă, continuă Steve, punând jos figurina și mergând cu mâinile în buzunare spre cămin. Sunt obișnuiți cu felul vechilor cupluri care se întorc în Anglia și vor fi supărați de schimbările pe care poate vrem să le facem. Sunt aici de atâta timp, încât privesc locul ca pe al lor. O să-l sfătuiesc pe Tenn să-i lase să plece înainte ca el și ei să înnebunească.

– Dar nu poți face asta! spuse Ann fără să se gândească, apoi își mușcă buzele, amintindu-șu că fără ajutorul lui Steve nu ar sta aici acum contemplându-și primul ei serviciu ca decorator. Vr ... vreau să spun, că privesc acest lucru ca al lor fiindcă au trăit atât de mult aicci. Unde se vor duce, dacă sunt concediați?

Un zâmbet pieziș ridică în sus colțurile gurii lui.

– Cred că voi urî să văd această compasiune naivă pentru alții dispărând când vei ajunge un mare succes în domeniul decorării.

– Când își face o carieră, nu înseamnă că o persoană trebuie să se schimbe, ripostă ea acid, provocată de clătinarea negativă a capului lui. Trăsăturile de bază rămân întotdeauna cu tine.

– Poate în unele cazuri, admise el, dar sunt prea puține. Pentru că este greu să nu fii doborât de detaliile de a avea succes, de a rămâne acolo sus. Trebuie să faci anumite lucruri, să fii în anumite locuri, la momentul potrivit, sau îți poți pierde locul pe scara pe care ai urcat ... Își lăsă capul pe o parte și adăugă încet ... Nu știu dacă îți fac o favoare urcându-te pe acea primă treaptă.

– De ce nu mă lași pe mine să judec asta?

Ann știa că se comporta din nou ca egala lui, dar era greu să n-o facă atunci când devenea atât de dogmatic în opiniile lui. Ura să fie clasificată drept genul care va face asta în anumite împrejurări, ca și cum ar fi fost o marionetă manipulată de sfori. Era propria sa

persoană și intenționa să rămână așa.

– Bine, se îndreptă Steve, te voi lăsa să te uiți pe aici în timp ce eu îmi voi face treaba mea în exterior. Tenn vrea un pavilion separat pentru înregistrare și trebuie să văd unde și cum s-ar putea potrivi. Privi gânditor în jurul holului la bârnele înnegrite de vreme de pe tavan și la balustrada de stejar care mărginea scara până la nivelul superior ... Trebuie să copiez acest stil cât mai îndeaproape posibil, murmură el mai mult pentru sine și Ann lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

– Vrei să spui că stilul de bază nu va trebui schimbat? întrebă ea, recunoscătoare.

El o privi zeflemitor.

– Va trebui să dărâm totul și s-o iau de la început.

– Da ... asta gândeam și eu.

– Presupun că Tenn nu și-ar fi cumpărat un pseudo conac englezesc dacă vroia să fie modern la Hollywood, spuse el sec, mișcându-se spre una dintre camerele ce dădeau din hol. Te las să te uiți în jur și ne vedem pentru a mânca la ora douăsprezece.

– Ai ... ai vorbit cu menajera pentru a aranja asta? întrebă ea ezitând, sperând să nu dea peste bătrâna care considera casa ca pe a ei și care i-ar urmări orice mișcare când ar urma-o prin acest loc.

– Nu. Este ziua lor liberă și m-am gândit că este cel mai bun timp pentru scopurile noastre. Am vorbit cu cei de la hotelul din Carmel să ne facă sandvișuri și așa mai departe, și presupun că putem face cafea aici.

– Oh, bine, îi aruncă ea un zâmbet strălucitor care, evident, îl surprinse.

– Ești o micuță creatură ciudată, nu? o întrebă el, arcuindu-și sprâncenele bine conturate. Majoritatea fetelor ar fi salutat o

însoțitoare în această situație.

– Am nevoie de cineva care să mă păzească? făcu ea pe nevinovata. N-aș fi venit dacă n-aș fi crezut că ești întruchiparea integrității, domnule Darwin.

– Chiar și integritatea are limitele ei, spuse el chicotind de parcă ea ar fi spus ceva foarte nostim. Dar vom vorbi despre aceste limite la prânz, da?

Cu o fluturare a mâinii, dispăru printr-o ușă din fața lui și Ann se uită în jur cu încântarea că era singură, știind că-și putea lăsa imaginația să vagabandeze prin această frumoasă casă. Acum când știa că în principiu lucrurile vor rămâne aceleași, putea să se ocupe de problema mobilei casei lui Tennesse Tate, gândindu-se cum ar putea să-i exprime mai bine personalitatea.

Plușul trist al sofalelor și scaunelor din această cameră va trebui să plece pentru început, gândi ea fericită, imaginându-și sofale confortabile acoperite în culori vesele dar pline de gust, strânse în jurul căminului, draperiile căpătând una din culorile mobilei, dispensarea de perdelele de dantelă care acum întunecau camera. Ideea căpătă siguranță când merse dintr-o cameră într-alta, în minte renunțând la ceva sau reținând altceva, până când își făcu o imagine corectă a întregului așa cum ar fi. Ciudat, simțea o afinitate cu Tennesse Tate și credea că-i poate prinde esența centrală a caracterului din vederea și ascultarea performanțelor lui publice. Nu-l plăcuse foarte mult în persoană, dar toate figurile publice proiectau o imagine exterioară care nu era neapărat adevărată în viață.

Confortul cochet era cheia, deveni ea sigură când văzu că el înlocuise un pat enorm din dormitorul folosit de proprietarul precedent. Baia adiacentă dormitorului principal va suferi o

transformare completă, încorporând un jacuzzi și marmură peste tot. Un bărbat din Tennesse va aprecia simbolul luxului, venind probabil dintr-o casă fără baie. Carnețelul ei se umplu imediat de scrieri criptice. “Albastru pentru camera din st.”, “Baie toată marmură?” “Dreapta – obișn. dar elegant”.

Sarcina ei era visul unui decorator, probabil neavând limite la suma cheltuită pe mobilier. “Controlează cu Steve” scrisese ea în câteva locuri unde erau necesare renovări majore. Va trebui să meargă la San Francisco, să se asigure că alegerile ei de tapițerie erau disponibile și nu va fi o scurtă călătorie de plăcere. Va trebui să fie în stare să negocieze cu producătorii, deși fără promisiunea unor afaceri viitoare, rabatul nu va fi prea mare.

– Nu ți s-a făcut foame încă? întrebă Steve din pragul celei de-a treia camere, pe care ea o vizualizase ca pe o garsonieră pentru mama lui Tennesse când venea în vizită la el.

– Ce? se învârti Ann distrată, remarcând că el o privea cu o expresie ciudată. Deja este prânzul? Nu prea am terminat, încă mai trebuie să ... oh, Steve, se întrerupse ea și folosi inconștient numele cântărețului, asta ar putea fi casa perfectă pentru Tenn dacă l-am citit bine. Are o mamă? întrebă ea firesc în timp ce mergeau umăr la umăr de-a lungul coridorului ce ducea spre scara impozantă.

Steve o privi amuzat.

– Așa cred, doar n-a fost adus de barză. Nu, serios, are o mamă în Tennesse și este foarte atașat de ea. Este unul dintre lucrurile care-mi plac la el, nu uită de unde provine.

– Atunci este bine. Acea cameră din care am ieșit va fi perfectă pentru ea când va veni să-l viziteze, se entuziasmă Ann, uitându-se la Steve. Are propria ei baie și poate fi foarte ușor transformată într-un dormitor cu cameră de zi. Există și un balcon care dă în grădina de

trandafiri din spate, ei i-ar plăcea.

– Mi-e teamă că nu, scutură Steve din cap și apoi deschise ușa batantă, ca ea să intre în bucătăria aerisită.

Ann nu ajunsese încă acolo și privi cu interes dulapurile de modă veche și ustensilele albe, înainte de a se întoarce întrebătoare către el.

– De ce nu? N-ar fi nerăbdătoare să vadă noua casă a fiului ei?

– Dacă este vreo căsuță modernă la zece mile de unde locuiește ea, nu va scăpa ocazia s-o viziteze și să-l sfătuiască să-și conducă afacerea într-un anumit fel și să locuiască în ea. Nu crede în noua lui îmbogățire și nu s-ar obișnui deloc într-un astfel de decor.

În timp ce vorbea, Steve se duse spre uriașul frigider alb și extrase din adâncurile sale cavernoase o pungă de hârtie maro, care conținea prânzul lor.

Plasându-l pe masa imaculată, vârî mâna înăuntru și scoase două pachețele ambalate în plastic.

– Hm. Ce vrei, șuncă și pâine de secară, sau șuncă și brânză cu pâine de secară?

Ea se încruntă, gânditoare.

– Dacă n-ai vreo preferință specială, eu voi lua șuncă și pâine de secară.

Zâmbiră unul altuia și printr-un acord tăcut, hotărâră să mănânce în bucătărie. Ann cotrobăi prin sertare și găsi o față de masă de in, de culoarea lămâii și o întinse la capătul mesei, în timp ce Steve făcu propria cercetare după cafea și cafetieră, apărând cu o relicvă din aluminiu care produsese cafea mai mulți ani decât aveau ei amândoi la un loc.

– N-ai crede că într-un astfel de loc, se plânse el, ar folosi un fierbător electric?

– Lasă-mă pe mine, veni Ann și-i luă ibricul, după care măsură cafeaua și turnă apă rece peste ea. Nu știi că este cel mai bun mod de a face cafea? îl tachină. Cum crezi că se descurcau oamenii înainte de a apărea toată această aparatură la care nu trebuie decât să apeși pe buton?

Puse ibricul pe plită și-l privi zâmbind. El era mai aproape decât se așteptase, suficient de aproape să-i simtă căldura masculină emanându-i din trup, să vadă seriozitatea bruscă din privirea lui. Stătură uitându-se unul la celălalt un timp care ar fi putut să fie secunde sau minute. O parte a ei vroia să întrerupă acea privire, să se întoarcă și să pretindă că lucrurile erau cum fuseseră înainte. Dar nu erau și ea nu se întoarse.

– M-aș putea îndrăgosti de tine, știi asta, așa-i?

Bătaia sălbatică, aproape dureroasă a inimii ei se opri când el continuă:

– Dar n-o să mă îndrăgostesc. Cel puțin, nu acum. A iubi pe cineva înseamnă o angajare și eu nu pot face asta. Doar ... nu te schimba, Ann

Ultima propoziție sunase ca o rugă adânc simțită și Ann îl privi fără să înțeleagă. Putea ca cineva să hotărască dacă să se îndrăgostească sau nu de o anume persoană? Pentru ea n-ar fi fost posibil.

– Prânzul nostru se va răci dacă nu-l mâncăm, se strădui ea să pară veselă ... Ce putea fi mai rece decât brânza și șunca hotelului pe pâinea de secară? ... Stai jos, eu voi avea grijă de cafea.

Erau la a doua ceașcă atunci când un strigăt turbulent răsună în casă.

– Este cineva aici? Steve? Domnișoara Ann? Venim să vă căutăm dacă nu vă faceți apariția chiar acum, în acest minut.

Ann și Steve se uitară mirați unul la altul și se ridicară amândoi. În fond, Tennesse Tate era motivul pentru care se aflau aici. Intrând în hol, Ann fu șocată să vadă că celălalt membru a lui "noi suntem" era ... Jennifer, care părea aproape la fel de stupefiată cum se simțea ea.

– A trecut Tenn prin apropiere, explică ea cu ezitare, uitându-se la cântărețul cow-boy cu ceva asemănător cu teama și ne-a întrebat pe Greg și pe mine dacă am vrea să-i vedem casa. Bineînțeles că Greg n-a putut să vină și să lase locul singur, așa că am venit eu ... Se uită în jurul holului de modă veche ... Nu m-am așteptat la ceva ca asta, se minună ea.

– Așteaptă să vezi și restul, o sfătui Tenn privirea lui venind să se așeze pe fața înlemnită a Annei. Nu te îngrijora, domnișoară, fratele n-a vrut oricum să vină.

Ann credea asta și o durea să creadă că Jennifer îl lăsase singur cu gândurile lui negre, în timp ce ea umbla aiurea cu exuberantul cântăreț.

– Hai sus, scumpete, și lasă-mă să-ți arăt cea mai importantă parte a casei, o conduse Tenn pe Jennifer spre scări, în timp ce Ann se uita înmărmurită după ei.

De ce nu putuse Greg să se îndrăgostească de una dintre fetele localnice care ar fi fost mulțumită – extaziată! – să-și petreacă viața cârpindu-i șosetele la Clifftop? Dar dragostea se pare, nu dă importanță potrivirii sau voinței.

– Pe fratele tău îl supără că Tenn are o toană trecătoare pentru iubita lui? întrebă Steve încet, de lângă ea, și Ann clipi când se uită la el. Te asigur că este ceva temporar la Tenn, zâmbi el pieziș. Fetele sunt impresionate de faima lui și tot ceea ce derivă din asta, dar el a rămas totuși un băiat de oraș în suflet și până la urmă se va căsători

cu fata pe care i-a ales-o maică-sa cu ani înainte.

– Și ce se presupune să facă Greg? întrebă ea înfierbântată. Să stea prin jur până când Jennifer este aruncată ca un pantof uzat?

– De ce nu-l lași pe Greg să-și aranjeze propria viață?

Ann înghiți în sec, furioasă.

– Sună de parcă tu crezi că eu mă amestec în viața lui Greg, dar nu este adevărat!

– Nu este?

Privirea lui părea incredibil de arogantă în acel moment.

– Nu, nu este, spuse ea încordată. Îl iubesc pe Greg și vreau doar să-l văd fericit.

Râsul lui puternic o incită și mai tare.

– Câte mame s-au scuzat în acest fel pentru a interveni în viețile fiilor lor?

– Evident că știi răspunsul la aceasta în mod special, ripostă ea încordată, apoi continuă cu îndrăzneală: a ta a aprobat căsătoria cu Janine James?

Gura lui se strânse într-o linie.

– A fost de acord să mă căsătoresc, da. Credea foarte mult în căsătorie și fidelitate și toate celelalte ... din fericire, nu a trăit să afle că Janine și cu mine am hotărât să-i punem capăt.

Ann simți un ghem în stomac.

– Îmi ... îmi pare rău, rosti ea cu o rigiditate pe care nu vroia s-o arate. Că a murit mama ta, vreau să spun.

Steve dădu din umeri.

– S-a întâmplat cu câțiva ani în urmă, de acum ... O privi intens și spuse surprinzător: te-ar fi plăcut.

Jenată de ceea ce spusese el, Ann întrebă ca o digresiune:

– Dar tatăl tău? Încă trăiește?

El chicoti.

– Oh, da. Locuiește în Carmel Valley, aproape de aici ... În timp ce Ann se gândea la un domeniu mare de familie în valea rezervată persoanelor speciale, el continuă: este grădinar cu propriile lui convingeri. Dacă spune că este cel mai bun loc pentru trandafiri, cei care îl angajează așa procedează, pentru că știu că el își cunoaște plantele.

– Oh ... Ann nu mai știa ce să spună, surprinderea ei fiind așa de mare că celebrul arhitect putea proveni dintr-un mediu atât de umil... Ușurința o salvase de multe ori înainte și recurse la ea din nou acum ... Poate ar putea să-mi spună de ce ridichile mele se umplu de gângănii înainte de a le culege.

Steve închise ochii de parcă gândea profund.

– Poate să fie din cauză că le plantezi prea târziu pentru a evita gângăniile cărora le plac la fel de mult ridichile ca și ție.

– Măi, măi, ești un om cu multe talente, îl admiră ea, cu o ureche ciulită la sunetele de deasupra, care constau în admirarea lăudăroasă a lui Tenn pentru casa pe care o obținuse și replicile de admirație abia auzite ale lui Jennifer.

Și de ce n-ar putea o fată crescută în sărăcie să admire ambianța bogată a unui bărbat ca Tennesse Tate? Ea însăși fusese impresionată de măreția noii lui case, deci de ce era atât de surprinsă că Jennifer o găsea atât de frumoasă? Pentru că, își reaminti ea cu acreală, Greg nu-i putea oferi niciodată acest gen de trai, indiferent cât de mult ar costa.

– Am o idee grozavă, anunță Tenn când coborî scările la braț cu Jennifer.

De ce n-am petrece cu toții seara la Carmel? Există un loc despre care am auzit ...

***

Locul despre care auzise Tenn era un mic club de noapte cu dansatoare exotice și mâncare mediocră. Ann n-ar fi vrut să-și petreacă noaptea departe de Clifftop, dar Jennifer păruse încântată de ideea de a dansa până târziu cu un Tenn plin de atenție. Poate că dacă ea era acolo, Jennifer se va comporta decent. Totuși, se îndoi când ochii alunecoși ai acesteia se îndreptară spre ringul de dans, ochii negri strălucind când se întâlniră cu cei căprui ai lui Tennesse Tate.

Ea dansa cu Steve, conștientă doar pe jumătate de brațele de oțel din jurul ei când înconjurară ringul, atenția ei fiind fixată pe cuplul care se întâlnea cu ei ocazional, ochii lui Jennifer având o privire visătoare, când Tenn o conducea printr-o mulțime de femei care-l adulau și-și ignorau partenerii ca să se uite cu îndrăzneală la el.

– Ce or fi văzând la el? murmură ea, fără a se gândi că el ar auzi-o, dar Steve îi strânse mâna mai tare, în timp ce o conducea în jurul grupului care se oprise în vecinătatea lui Tenn.

– Văd un bărbat pentru care cincisprezece milioane de alte femei și-ar da sufletul să stea lângă el atât de aproape, spuse Steve sec, ghidând-o departe de grupul care aclama, așa încât fu încă o dată conștientă de carnea tare și musculoasă de pe umărul pe care i se odihnea mâna.

– Îl invidiezi? întrebă ea cu fermitate.

– Să-l invidiez? Nu, chicoti el strângând-o mai tare în brațe. De ce l-aș invidia? Am cea mai încântătoare, atrăgătoare, simpatică femeie

din lume în brațele mele ...

De ce l-aș invidia? Doar dacă în secret ai dori ca tu și nu Jennifer să fie centrul atenției geloase.

– Pe naiba, nu, exclamă ea, atât de convinsă încât brațul lui Steve îi strânse mijlocul ca o menghină, îndreptând-o spre masa pe care o eliberaseră recent.

Simți o înțepătură de dezamăgire când el trase scaunul, invitând-o să se așeze. Ea vrusese să continue să danseze cu el la nesfârșit ... sau cel puțin până s-ar fi terminat seara.

– Lasă-mă să-ți mai aduc de băut și după aceea vom vorbi, decretă Steve autoritar, aplecându-se să ia ambele lor pahare.

Ann se miră din nou de el ... un chelner le-ar fi adus băuturi proaspete mai târziu, dar Steve părea să aibă un soi de impuls interior care-l făcea nerăbdător.

Era încă adânc cufundată în gânduri când el se întoarse și puse paharele pe masă, înainte de a se așeza lângă ea.

– Deci ... ce simți în privința decorării interiorului lui Tennesse Tate? o tachină el ușor și Ann îl privi inexpresiv.

– Nu sunt sigură că *eu* sunt decoratorul lui de interior. De câte ori am încercat să aduc în discuție renovarea casei lui, schimbă subiectul. M-am gândit că el ... ei bine, nu-mi dorește ideile.

Steve chicoti, ochii lui căprui scânteind peste marginea paharului pe care-l ridică la buze și bău.

– Îți vine să crezi că este puțin șocat de cineva care-i poate ghici gusturile cum ai făcut-o tu? În fond, este un băiat care provine de jos și încă nu crede că o pocnitură a degetelor lui îi va aduce tot luxul care se poate cumpăra cu bani.

– Dar ... Ann își ridică vocea peste notele stridente ale unui nou număr de dans, nici măcar nu mi-a auzit ideile.

– Ba da, le-a auzit. Eu i le-am subliniat când se pregătea să vină aici și a fost de acord cu mine că ești singurul decorator pentru această treabă. I-a plăcut ideea cu camera pentru musafiri transformată într-un apartament pentru mama lui.

Ann simți că se înviorează brusc.

– Credeam că ai spus că mama lui nu va veni în California?

– Adevărat, am spus asta. Dar Tenn crede că s-ar putea să dea o raită, mai ales când îi va spune că există un loc în casa lui special pentru ea.

– Dar despre ...?

Întrebarea ei rămase fără răspuns când ceilalți doi se întoarseră gâfâind de la dans, mâna lui Tenn înconjurând talia lui Jennifer.

Sclipirea excitată din ochii negri ai lui Jennifer se atenuă un pic când întâlni albastrul rece al ochilor Annei.

– Mi-am dat seama că nu mai avem cu ce să ne întoarcem la Clifftop, spuse ea jalnic, dar Tenn spune că ne va duce el cu mașina înapoi, imediat ce suntem gata.

Ann se uită la ceasul ei și începu să-și strângă geanta în mână.

– Eu sunt gata acum, dacă totul este în regulă cu ceilalți, rosti ea, ridicându-se în picioare și uitându-se întrebătoare la ceilalți trei.

Tenn păru perplex de graba ei de a pleca și fața lui Steve reflectă obișnuita sa nepăsare distantă.

– Păi ... Tenn și cu mine ne gândeam să mai facem un dans, spuse Jennifer ezitând și Steve sări în ajutorul ei.

– Cu noi este în regulă, spuse el cu ușurință, trăgând-o pe Ann înapoi pe scaun, ar trebui să terminăm conversația la vremea când voi doi veți termina următorul dans.

Părea să nu-și dea seama de furia Annei când îl urmări pe cântăreț, învârtind-o din nou pe Jennifer în mijlocul dansatorilor.

– Greg se va întreba ce naiba ni s-a întâmplat, spuse ea cu tărie, gura strâmbându-i-se a dezaprobare. I-am spus la telefon ...

– De ce nu te relaxezi și să lași lucrurile să-și urmeze cursul? o întrerupse el laconic. Sau este îndrăgostită de fratele tău, sau își încearcă norocul pe lângă Tenn. Nu poți face nimic în ambele cazuri.

– Pot s-o fac pe Jennifer să afle că se face de râs! ripostă Ann cu buzele strânse și încruntată, ochii ei nedezlipindu-se de cuplul de pe ring, fiindcă erau atât de evident fascinați unul de celălalt ... Tennesse Tate nu o va face niciodată soția lui, continuă ea supărată, privindu-l cu ochi reci pe Steve când acesta vorbi iarăși.

– Nu, probabil că nu, încuviință el încet. După cum ți-am spus mai devreme, Tenn se va căsători cu o femeie acceptată de maică-sa, iar Jennifer nu este genul.

– Atunci, nu este corect s-o lase să creadă că este importantă pentru el, se răsti Ann, iar ochii ei erau ca o furtună albastră când îi întâlni pe ai lui, nepăsându-i dacă o crede naivă că apără onoarea lui Jennifer de parcă ar fi fost a ei proprie.

Onoare! Ce demodat părea cuvântul în această ambianță, cu oameni ca aceștia!

– Se pare că Jennifer își știe interesul, se opriră ochii lui Steve pe cuplul care dansa foarte apropiat și apoi își îndreptă atenția spre fața roșie a Annei. De ce te îngrijorezi atât de mult pentru fratele tău? Trebuie se fie rănit nițel ca să recunoască lucrul adevărat când îl vede.

Erau aproape cuvintele lui Jennifer în legătură cu ea însăși, dar atunci păruseră să aibă un înțeles abstract. Era un adevărat iad să fii îndrăgostit de cineva care nu-ți răspunde la sentimente și inima Annei se îndurera pentru Greg.

– Mă îngrijorez fiindcă țin la el.

Ann își luă orbește geanta și se uită în jur, alungându-și lacrimile prostești din ochi. Jennifer și Tenn se amestecaseră în mulțime și simți brusc că se sufocă, având nevoie de aer proaspăt.

– Îi spui lui Jennifer că o aștept în mașină?

Vorbi fără a se uita la Steve, care încă era așezat, încruntându-se la ea. Trecu împingând trupurile înlănțuite care părură să nu remarce că mișcările lor o făceau să se clatine din când în când, și câteva clipe mai târziu, respira aerul pur și sărat al oceanului. Rezemându-se de exteriorul de piatră al clubului, simți cum emotivitatea ultimelor ore dispare și-i ia locul calmul ei normal.

Nu era numai suferința lui Greg cea care o deranja atât de mult, cât cea a ei proprie, admise ea cu sinceritate. Se îndrăgostise de un bărbat ceea ce îi spusese direct în acea după-amiază că nu se va îndrăgosti niciodată de ea – nu, el spusese "Nu încă", care era cam același lucru. Viețile lor erau prea diferite ca aceste două vorbe să aibă vreun înțeles ... Va lucra un timp la casa lui Tennesse Tate, apoi se va întoarce la Big Sur și el la nivelul înalt de viață din Los Angeles și drumurile lor nu se vor mai intersecta niciodată din nou.

Era improbabil ca viața lui Greg și a lui Jennifer să fie altfel, reflectă ea dezolată, știind instinctiv că Jennifer va fi un succes imediat în lumea în care Tennesse Tate o va introduce. Avea înfățișarea, personalitatea unui star și hotărârea de a ajunge în top cu orice mijloace avea la dispoziție.

Ann se duse unde era parcată mașina și se lăsă pe locul din spate, unde rămase să se uite înghețată înaintea ei. De ce n-ar face și ea la fel? Steve îi pusese mijloacele la dispoziție fără a o obliga cu nimic ... știa că se putea descurca foarte bine cu decorarea casei lui Tennesse Tate și de ce nu s-ar descurca și cu ale altora, așa cum îi sugerase Steve, aproape regretând? Era ocazia de aur care s-ar putea să nu se

mai prezinte vreodată. Va putea să-i trimită destui bani lui Greg, odată stabilită în Los Angeles, să facă Clifftop sigur pentru tot timpul. Și într-o zi, se va căsători cu o fată care nu va avea alte ambiții decât să fie soția lui. Când Tennesse Tate ar ...

Capitolul 6

Ann zâmbi bărbatului din fața ei peste masă, la restaurantul Hollywood's Brown Derby, unde luau masa ca să discute o problemă de afaceri. Afaceri amestecate cu mai mult decât o mică plăcere ... Emile Merrick începuse să însemne ceva pentru ea, de la terminarea cu succes a casei lui Tennesse Tate de la Carmel. Mutarea la Los Angeles, cu trei ani în urmă, fusese ușurată considerabil prin apariția lui ciudată și bruscă pe scenă ... scena ei.

Îl cunoscuse la petrecerea pe care Tennesse o dăduse pentru a-și arăta aprecierea față de talentele ei, care făcuse din casa de la Carmel un loc unde te puteai relaxa și simți ca acasă, în timp ce erai înconjurat de luxul cu care succesul îl obișnuise. În felul său generos, fusese o aprobare a talentelor ei de decorator și-și alesese invitații cu istețime. Nume care cândva îi inspiraseră venerație, acum o consultau în probleme de decorare, de la adăugarea unei camere de recreere la reședință, până la completa renovare a unei proprietăți nou cumpărate. Emil îi poleise pur și simplu floarea succesului cu introducerea în ierarhia socială din Los Angeles, în afară de colonia de cineaști și oameni de televiziune. Ca proeminent

avocat la Los Angeles, clienții lui proveneau din superbogații orașului până la noile staruri ce căpătaseră celebritate.

Simțul umorului la Emil însemna mai mult decât lipsa de farmece fizice. Scund, îndesat, fața aproape negricioasă, ochii lui căprui având abilitatea să reflecte o întreagă gamă de emoții de la ilaritate la cel mai adânc patos. Annei îi făcea plăcere compania lui și ignora privirile cunoscătoare ale cunoștințelor ei. Nu erau iubiți în sensul adevărat al cuvântului, dar se iubeau totuși unul pe altul.

– Doamna Pauline Clayton nu este posibil să fie interesată în orice aș avea eu de oferit, protestă Ann acum. Ea are lumea celor mai de succes decoratori la picioarele ei.

– Și tu crezi că nu ești unul dintre cei mai de succes decoratori din lume? ripostă el cu o voce ce avea un ușor accent, ceea ce făcea parte din farmecul lui. Nu te-ai dus tu în Lichtenstein anul trecut să redecorezi castelul ancestral al ...

– Aceea a fost diferit în întregime, îl întrerupse Ann în grabă, amintindu-și de bătrânul duce care își pierduse mult din capacitate, dar niciuna din pofte ... Să fie urmărită de-a lungul coridoarelor nu era o experiență pe care ar fi dorit s-o repete ... Doamna Clayton *este* Los Angeles!

– Și de aceea este așa de important să vii la petrecerea ei de mâine seară, îi răspunse el cu onestitate. Îți va plăcea casa ei, ambianța, totul este ... șic.

– Tocmai asta vreau să spun, ea nu are nevoie de mine, îi zâmbi Ann cu o umbră de exasperare, mâna ei venind să apese pielea caldă a mâinii lui, care stătea nemișcată lângă farfurie. Nu aș ști de unde să încep să improvizez.

Ochii ei se ridicară când un grup trecu pe lângă ei, apoi inima i se opri ca apoi să-i bată mai cu putere. Capul brunet al lui Steve

Darwin era ușor de distins lângă roșul neobișnuit al părului femeii de lângă el. Un cuplu mai în vârstă, arătând prosper, îi însoțea.

– Ce este, Ann? se interesă Emile, și pentru prima oară Ann simți o înțepătură de iritare la accentul care în mod normal îi părea foarte atrăgător.

– Nimic ... cred că am văzut pe cineva cunoscut.

Emile întoarse capul ca să se uite după cei patru.

– Saddler-ii? întrebă el. Au mult pământ în Texas și câteva sonde de petrol pentru a-și rotunji veniturile din turmele deținute. Tânăra care este cu ei ... nu o cunosc, dar bărbatul care o însoțește este Steve Darwin, arhitectul. Este rar văzut în public, pare să prefere singurătatea planșetei lui de desen conversațiilor de salon ... Făcu o pauză așteptând un răspuns la zâmbetul lui vesel, apoi continuă fără a se lăsa descurajat ... Și-a întrerupt absența socială ca să participe la reuniunea doamnei Clayton de mâine seară. I-a cerut o dată să-i proiecteze o adăugire la casa ei și el a refuzat-o neinteresat, spunându-i că era bine așa cum era. Dar ea încă îl place.

Dacă accelerarea bătăilor inimii ei însemna ceva, atunci și Ann îl plăcea. Nu-l mai văzuse din zilele de la Big Sur, deși citise despre ultimele lui proiecte în *Times:* "Arhitect american reproiectează vechiul palat", "Un alt London Bridge în întunecata Africă?". "Experiența americană aplicată în Amsterdam?" Steve era un succes în țările pe care ea nu le vizitase niciodată. Dar oricum, nu păruse s-o intereseze prea mult până acum; urcarea ei în vârf îi absorbise majoritatea interesului și energiei. Steve fusese o mică flacără arzând în adâncul conștiinței, îndemnând-o spre culmi și mai mari. Și când succesul îi crescuse, tot așa îi crescuse și dorința de a-i arăta că putea supraviețui nevătămată și fără a-i scădea forța.

Satisfacția pentru realizarea celor mai scumpe visuri ale ei nu-i

schimbase personalitatea, reflectă ea în ziua următoare, sub apa caldă a dușului, în timp ce se pregătea să se ducă împreună cu Emile la vila Clayton, în Holumby Hills. Acum era mai echilibrată, mai sigură de sine decât fusese când alunecarea de teren întrerupsese drumul spre Nord de la Los Angeles. Înfățișarea ei în aceste zile nu era mai altfel decât imaculată, la modă ... părul ei blond fusese tăiat expert și-i stătea ca un halo în jurul capului, iar garderoba era plină de haine de firmă care-i accentuau subțirimea taliei, îngustimea șoldurilor, ușoara rotunjime a sânilor mici.

Ann zâmbi gânditoare când luă prosopul de culoarea piersicii de pe rastelul de lângă duș. Atât de mult se schimbase din acea noapte când se dovedise a fi un succes. Greg fusese devastat când Jennifer părăsise Carmel ca să-și caute norocul la Hollywood sub îndrumarea expertă a lui Tennesse Tate. Cum putea el, cum putea Ann să fi știut că ambițiile lui Jennifer nu se întinseseră mai departe de a face rost de suficienți bani ca să nu se închidă Cliffton? Succesul o schimbase pe Jennifer la fel de puțin ca și pe ea, își reaminti Ann. Ea încă se mai întorcea la Los Angeles din când în când pentru a juca într-un serial de televiziune, dar majoritatea interesului ei era centrat pe Greg și copilașul lor. Dintr-un loc deplorabil, Clifftop se transformase într-unul foarte popular unde te opreai între Los Angeles și San Francisco – suportul Annei nu mai fusese necesar odată ce Jennifer își găsise propriul succes în lumea precară a actoriei.

Cât de mult se înșelase în privința fetei care acum era cumnata ei! Precum și asupra lui Tate, așa cum Steve prezisese, căsătorit cu fata pe care maică-sa i-o alesese cu ani în urmă. Printr-o ciudată întorsătură a sorții, Jennifer și Marilyn erau acum prietene apropiate și petreceau împreună mult din timpul lui Jennifer la Los Angeles. Copiii lor fuseseră născuți la interval de câteva ore unul de celălalt,

ceea ce întărise legătura. Dacă Ann se simțea uneori exclusă, își spunea că era nerecunoscătoare pentru toate binecuvântările care-i luaseră atât de mult din povara de pe umeri. Greg era fericit, extaziat la fel ca Jennifer, Tennesse și Marilyn.

Telefonul sună în camera de zi a apartamentului decorat grațios și Ann își înfășură un prosop în jur și lipăi cu picioarele goale peste covorul gros.

– Ann? sună vocea lui Emile. Îmi pare rău, dar o să întârzii când vin să te iau. Un client din afara orașului tocmai m-a sunat și trebuie să vorbesc cu el în seara aceasta.

Așa că petrecerea de la casa Clayton era în toi când Emile trase mașina la intrare și-i dădu cheile tânărului chipeș în uniformă, care sări atent înainte. Ann, obișnuită de-acum cu oamenii bogați, fu impresionată de desfășurarea de grandoare în fântâna luminată care își arunca apa peste o replică a lui *David* al lui Michelangelo în centru și pajiștile ordonate, luminate ca și arbuștii care se înșirau pe marginea treptelor masive de la intrare.

– Sunt nervoasă, îi mărturisi ea lui Emile, care o privi rapid când se apropiară de ușă.

– Nu e nevoie să fii, *ma chère,* îi răspunse el liniștit, cu accentul care nu era complet franțuzesc. Vei eclipsa orice femeie cu rochia ta "foc și gheață".

Cuvintele lui care o complimentau îi ridicară moralul de la nivelul scăzut pe care-l atinsese. Știa că rochia ei era deosebită și-i sublinia trupul, înfrumusețându-i orice detaliu. Nu era o rochie pe care ar fi purtat-o cu câțiva ani în urmă, dar clienții ei actuali și cei în perspectivă se așteptau la o apariție în afara obișnuitului.

Gazda lor, în catifea roșie și perle inestimabile care-i împodobeau bustul generos, trecea prin hol când intrară. Ca o

corabie în plin avânt, veni spre ei și întinse o mână cu inele masive spre Emile.

– Dragule, intonă ea din gât, credeam că te hotărâseși să nu vii.

– Să nu vin? repetă Emile cât putea de afectat. Bineînțeles că am venit și am adus cu mine nu numai cea mai frumoasă, dar și cea mai talentată decoratoare din toate. Domnișoara Ann Hansen ... doamna Clayton, le prezentă el formal și Ann se trezi sub examenul unei perechi de ochi albaștri, remarcabil de vicleni.

– Am auzit despre dumneata, bineînțeles, spuse vocea guturală și mi-ar plăcea să arunci o privire prin casă și să-mi spui ce crezi. Am primit diferite păreri despre cum ar fi mai bine s-o renovez și sunt interesată s-o aud și pe a dumitale. Nu în seara aceasta, bineînțeles, adăugă ea în grabă, făcând cu mâna cuiva care tocmai apăruse pe ușile duble ce duceau spre centrul principal al petrecerii. Vino să mă vezi miercuri la patru.

Se îndepărtă de ei, plină de propria-i importanță în lume.

– Este o femeie dominatoare, pufni Ann, nu-i așa?

– Da, și este de asemenea meticuloasă în detalii, zâmbi el. Chiar se așteaptă ca tu să fii aici miercuri, fix la ora patru. Îți va oferi de băut, dar ar fi înțelept să ceri ceai. De când soțul ei a decedat din prea multă dragoste pentru sticlă, este precaută față de cei care beau prea mult. Ceea ce nu înseamnă, îi luă brațul și o conduse înainte, să nu ne înfruptăm din mâncarea excelentă și din vin.

Gusturile Annei se schimbaseră puțin din zilele de la Big Sur, așa încât era mulțumită să soarbă dintr-un vin alb rece pe care-l oferea un chelner, când intrară în salonul vast plin de zumzet de conversație de la oamenii bine îmbrăcați adunați acolo. Emile, bine cunoscut în aceste cercuri, se înclina sau făcea cu mâna unor cunoștințe, îndemnând-o să spună:

– Du-te, Emile. Eu mă voi plimba prin jur ca să simt locul. Să știi că într-adevăr vreau să fac asta. Nu pot veni s-o văd pe doamna Clayton miercuri, fără să am idee despre ce vorbesc.

Șovăind, Emile o părăsi și Ann merse în jurul camerei cu tavan înalt, măsurând cu privirea amorașii din ipsos decorând coloanele răspândite pe lângă pereți, micii pilaștri care încadrau portretele a ceea ce trebuia să fie strămoșii Clayton. Podeaua era o strălucire de marmură albă presărată cu covoare neprețuite, încadrând zona de ședere formată din canapele de pluș și scaune de diferite culori. Camera era destul de largă, gândi Ann în timp ce se plimba pe marginea ei, ca să dețină culori distincte în fiecare zonă, separându-le astfel dar combinându-le într-un tot armonios.

– Oh, scuzați-mă! exclamă ea, când se împiedică de un trup care mergea în direcția opusă și o făcu să-și împrăștie vinul pe ea. Nu eram atentă pe unde merg ... restul cuvintelor se prefăcură în tăcere când bărbatul peste care dăduse se îndreptă de unde se aplecase să-și culeagă propriul pahar.

Se așteptase să-l vadă pe Steve în seara aceasta, bineînțeles, ba chiar își planificase cuvintele unei ușoare conversații cu el. Se imaginase distantă, sigură pe sine, detașată, conform cu succesul de care se bucura. Dar acum, uitându-se în ochii lui căprui fixați intens asupra ei, doar o bătaie de inimă păru să o separe de fata nesofisticată de la Big Sur. Pojghița subțire care se formase peste emoțiile ei se evaporară fără avertizare și știu că el trebuie să-i fi simțit tremurul degetelor când îi luă mâna pe care i-o întinsese.

– Steve! Ce ... ce plăcere să te văd iarăși.

Chiar și vocea ei avea o notă de nervozitate și văzu familiara sclipire de amuzament din ochii lui.

– Nu prea pari sigură de asta, micuță Ann.

El îi ținu mâna în timp ce ochii lui făceau o apreciere lentă a părului ei tuns la modă, la ușoara aplicare a culorii care-i accentua albastrul ochilor și conturul obrajilor și-i urmărea forma buzelor pline, cu cel mai pal roz.

– Și nu te pot învinui pentru asta, cum aș putea, considerând că am fost prea ocupat să fiu martor de prima mână la ridicarea ta meteorică spre faimă, continuă el.

Exista o urmă de ironie în vocea lui care-i era de asemenea familiară și Ann se încordă ușor și-și retrase mâna.

– Nu sunt deloc faimoasă – încă, spuse ea, cu răceala pe care o sperase pentru întâlnirea lor. Și saltul meu nu a fost tocmai meteoric, a fost un timp lung și greu de trei ani.

– Sunt sigur că a fost, rosti el tărăgănat, uitându-se în jur cu ochi îngustați, dar nu sunt de acord cu tine asupra faimei – doamna Clayton este cu siguranță summumul visurilor fiecărui decorator.

– Poate, dar n-am fost încă angajată de doamna Clayton. Dacă îi vor place ideile mele când o voi vedea miercuri, poate va dori să le realizeze. Nu mi-a cerut oficial să fac o apreciere, deoarece rătăceam pe aici pe cont propriu. Și ... Emile avea oameni de văzut.

Sprâncenele bine marcate se ridicară, ochii purtând încă sclipirea de amuzament pe care ea începea s-o găsească iritantă.

– Emile Merrick? Este bărbatul actual din viața ta?

– Suntem foarte buni prieteni, spuse ea scurt, căutându-l din ochi pe Emile care nu mai apărea, deși nu era chiar sigură că ar fi vrut să apară în acel moment, știind instinctiv că-l va compara cu Steve care părea să se simtă foarte bine în blugii lui, față de avocatul îmbrăcat în costum negru.

– Atunci, nu va fi deranjat dacă voi face cu tine un tur al casei ca să-ți faci o impresie credibilă pentru ceea ce vei spune miercuri,

spuse Steve, luându-i paharul din mână și punându-l pe tava unui chelner care trecea, împreună cu al lui. Mai vrei unul, deși celălalt se pare că a preferat rochia ta ... foarte interesantă?

Insulta era abia voalată și Ann dădu din cap, încuviințând. Ar arăta mai puțin ca o evaluare dacă s-ar plimba cu el, cu paharul în mână, să inspecteze vila Clayton în detaliu, decât ar fi putut s-o facă pe cont propriu. Dintr-o dată, dori cu insistență comanda Clayton, nefiind sigură dacă prin asta dorea să-i dovedească ceva lui Steve sau sieși. Așa că ignoră remarca ironică despre rochia ei și acceptă cu răceală paharul pe care i-l dădu el, un moment mai târziu.

Cu un scurt "Putem vedea camera asta mai târziu", Steve îi luă brațul și o conduse direct spre ușile duble. Câteva perechi de ochi urmăriră înaintarea lor, incluzându-i pe cei ai doamnei Clayton, care privi gânditoare după ei. Emile se grăbi spre ei când trecură prin hol, o cută adâncindu-i-se între sprâncenele groase când se uită de la Ann la Steve și înapoi.

– Nu știam că vă cunoașteți, spuse el suspicios, fără să se salute cu Steve, care-l privi de la înălțimea lui cu mare nepăsare.

– Ann uitase că ne-am cunoscut cu câțiva ani în urmă pe coastă, vorbi el ușor, înainte ca Ann să fi putut spune ceva. Deaoarece cunosc foarte bine această casă și ea ar vrea să primească sarcina de redecorare a acestei reședințe, m-am oferit să i-o arăt eu. Vreo obiecție la asta?

Emile păru năucit.

– Nu, dacă o ajută pe Ann să obțină contractul, apoi se întoarse către Ann: de ce nu mi-ai cerut mie să te duc? Mi-ai spus că vroiai să rătăcești pe aici singură.

– Așa am spus, începu Ann scuzându-se, apoi se opri ... De ce nu putea să vadă casa cu Steve sau cu oricine altcineva? Emile se

comporta prea posesiv pentru gustul ei ... Steve – domnul Darwin – a apreciat deja casa ca arhitect și aș dori părerea lui profesională despre ideile pe care le am deja. Apropo, femeia cu care vorbeai părea nerăbdătoare să te întorci, arătă ea din cap spre femeia în mătase sidefie care-i privea atent de la intrarea salonului.

Emile se uită în spate și aruncă un zâmbet nesincer.

– Da, mai bine m-aș întoarce, mi-ar putea deveni o clientă foarte bună. Soțul ei este marele producător de pantofi, așa că ...

Steve o luă pe Ann de braț și o direcționă spre scările ce duceau spre partea de sus a casei. Rămase tăcut până când ajunseră la jumătatea drumului, apoi spuse încet.

– Ai învățat să fii puțin cam crudă de când te-am văzut ultima dată, așa-i?

Ann se opri brusc și se întoarse să-l înfrunte, roșeața indignării adâncind fardul roz de pe obrajii ei.

– Ce înseamnă asta? Nu sunt legată de mâini și de picioare de Emile, așa că de ce să-mi impună unde să mă duc și ce să fac?

– Mă îndoiesc că el simte la fel, replică Steve sec. Este clar că simte că are dreptul să fie posesiv cu tine ... Ajunseră la palierul de sus înainte ca el să spună din nou: El ... te-a avut?

Răsuflarea Annei se opri, șocată. Nimeni, nici chiar Jennifer, în felul ei direct, nu-i pusese o astfel de întrebare.

– Nu este treaba ta, se răsti ea și o luă iritată înainte, deschizând prima ușă care-i apăru de-a lungul coridorului.

Ca și cum ar fi ghicit, era un dormitor, dar nu unul principal. Foarte mic, unicul pat de o persoană acoperit cu o cuvertură maro-închis și câteva piese de mobilier de bună calitate reprezentau strictul necesar.

– Nu prea ai ce face aici, nu? remarcă Steve alene, rezemându-se

de tocul ușii din spatele ei. Acesta a fost al fiului lor și totodată moștenitorul când era copil – destinată, presupun, să-i reamintească mereu că această vastă sumă de bani este o responsabilitate, nu o autorizație pentru lux. Poate de aceea este cel mai rece individ pe care l-am întâlnit.

Ann fu surprinsă de descopere că furia i se topea la fel de repede precum apăruse; încă îi plăcea să-l audă vorbind despre oamenii pe care-i cunoștea.

– Îl cunoști bine?

El dădu din umeri.

– Cât de bine se poate, presupun. El nu lasă pe nimeni să se apropie de el. De fapt, mă îndoiesc nevastă-sa îl cunoaște mai bine ca mine – dar, gândindu-mă la asta, mă îndoiesc și că ar vrea să-l cunoască mai bine. Și ea este o persoană rece.

Ochii Annei erau fixați pe el și se cutremură ușor.

– Asta mă face să mă bucur că n-am fost crescută să ... arătă cu mâna în jur, să am parte de toate acestea ... Nici tu n-ai fost crescut așa? își aminti ea de tatăl grădinar.

– Nu, chicoti el brusc, departe de asta. Dar am știut ce dragoste am în spate.

– Și acum nu mai știi?

Gura lui se strâmbă la un colț.

– Nu s-ar spune, nu? spuse el lejer, îndreptându-se și împingând-o din spate spre coridor.

Ann merse lângă el spre o cameră din celălalt capăt al coridorului, așternut cu covoare, mintea ei fiind un lanț de presupuneri. Oare era *încă* îndrăgostit de fosta soție, Janine James? Niciunul dintre ei nu se recăsătorise, deci era posibil să facă parte din acele rare persoane care se iubeau dar nu puteau trăi unul cu

altul. Ceea ce însemna că niciunul dintre ei nu se va îndrăgosti de altcineva. Nu asta vrusese Steve să spună când zisese cu trei ani înainte "Aș putea să mă îndrăgostesc de tine, dar n-o voi face – nu încă"? Niciodată, ar fi fost mai exact, gândi ea pășind pragul unei alte camere, diferită în întregime. Dragostea nu era o emoție controlabilă – ea te posedă pe tine, nu tu pe ea.

– Acesta este un contrast absolut, nu? spuse ea despre camera care respira eleganță luxoasă, de la cuvertura de mătase care stătea peste patul întins până la covorul gros, asortat, care acoperea complet podeaua.

Camee ca marmura erau așezate pe masa de toaletă și măsuțe mici încadrau un spațiu pentru ședere aranjat în jurul unui cămin în care ardeau câțiva bușteni. Iar un termos care conținea poate cafea era așezat pe o tavă aproape de cămin.

– Pauline n-a crezut că ar trebui să facă economie pentru ea, în timp ce-și condamna fiul la o viață spartană, spuse Steve sec, dar roșul fiebinte al pasiunii nu-i indică neapărat firea.

De unde știa el? gândi Ann instantaneu – geloasă? Fusese în dormitor cu Pauline Clayton, testase calitatea pasiunii ei ca femeie? Asta nu era treaba ei, își reaminti cu fermitate, mai mult decât posedarea trupului ei de către Emile. Întrând în cameră, deschise o ușă albă cu auriu spre dreapta și se trezi în cea mai opulentă baie pe care o văzuse vreodată. Mai mare decât majoritatea dormitoarelor, avea o cadă de marmură înconjurată de verdeață luminată indirect de deasupra. Marmura verde decora mobilierul pentru produse cosmetice și cele două chiuvete cu robinete de aur și peste tot erau oglinzi care să reflecte luxul răsfățatului proprietar.

– Înseamnă mult pentru o femeie, spuse ea încet, simțind prezența lui Steve în spatele ei.

Vocea aspră, atât de diferită de tonul lui normal, o făcu să tresară din contemplarea visătoare a băii Paulinei Clayton.

– Nu acesta este scopul tău? Robinete de aur, marmură, izvoare de apă caldă și rece în cadă?

Ann se răsuci pe călcâie, nedumerirea înnegurându-i ochii.

– Nu în mod special, spuse ea liniștită. Ca majoritatea oamenilor, îmi place să mă simt pe cât de confortabil posibil, dar nu sunt necesare pentru asta robinete de aur. Dar totul este relativ, nu? zâmbi ea pieziș. Tatăl meu ar fi considerat că apartamentul pe care-l am acum este ultimul cuvânt în materie de decadență, dar n-are nimic deosebit față de oamenii cu care am acum de-a face.

– Cu ce fel de oameni ai de-a face acum în afară de Emile Merrick?

Întrebarea veni întâmplător, dar Ann simți că era interesat mai mult decât lasă de înțeles. Apoi, spunându-și că era prea sensibilă la fiecare nuanță, se întoarse înapoi la locul unde stătea el, în pragul ușii de la baie.

– În principiu, cei pentru care lucrez, dădu ea din umeri. Nu sunt prieteni, doar cunoștințe de afaceri.

– Cei care își permit prețuri astronomice pentru tine, bănuiesc, se arcuiră curioase sprâncenele lui.

– Nu tu mi-ai spus să nu mă vând ieftin? ripostă ea cu capul sus și încercând să treacă, dar el continua să umple spațiul ușii.

– Sunt bucuros să știu că-ți amintești sfatul meu de acum trei ani, comentă el încet. Ce altceva îți mai amintești de atunci?

Obrajii ei se îmbujorară și ochii îi străluciră.

– Nu-i prea mult de amintit, așa-i? Cu excepția, bineînțeles, că trebuie să-ți mulțumesc pentru succesul meu. Dacă n-ar fi fost decorarea casei lui Tenn, m-aș fi luptat și acum să supraviețuiesc la

Clifftop, presupun.

– Nu asta îmi reamintesc eu, spuse el cu o voce răgușită care stârni fiori Annei. Îmi amintesc o fată pe o plajă, minunat de naturală și simpatică, a cărui păr blond și lung flutura în jurul feței în briza oceanului. Pielea ta este la fel de frumoasă sub acest machiaj de scenă?

Ann părea să-și fi pierdut puterea de a se mișca și el se apropie și-i luă fața între mâinile lungi și sensibile. Degetele sale mari îi frecară pomeții și dedesubtul lor, unde machiajul era mai puternic, dând feței o aparență mai sofisticată.

– Nu face asta, șopti ea, ca un ecou rugător a ceea ce spusese în acea dimineață, în pat, cu atâta timp în urmă.

Și atunci fusese paralizată, incapabilă să reziste atingerii provocatoare a degetelor lui pe pielea ei. Îl dorise atunci și, când simți că inama i se topește în piept, știu că nu încetase niciodată să-l dorească. Poate de aceea nu mersese mai departe de un flirt nevinovat cu bărbații cu care se întâlnise de când îl cunoștea pe Steve.

– Să nu fac ce?

Privirea lui deveni neobișnuit de serioasă.

– Să faci ceea ce faci, murmură ea slab. Trebuie să mă întorc, Emile s-o fi întrebând ...

– Dar mi-ai spus că n-are niciun drept să se întrebe, spuse Steve răgușit, degetele lui ciufulindu-i părul, înainte de a-i trage capul în așa fel încât fețele lor se apropiară.

Răsuflarea lui caldă și mirosind ușor a vin alb și dulce era pe pielea ei și apoi în gura ei când îi ridică fața și-i acoperi buzele cu ale lui. Din gâtul ei ieși un geamăt care era jumătate obiecție, jumătate supunere.

Apoi Steve nu mai trebui să-i țină capul – gura ei răspundea cu toată ardoarea în timp ce se lipea toată de el. Mâinile ei se strecurară sub haina lui descheiată și-i cuprinseră spatele, delectându-se cu tăria musculoasă a umerilor și oaselor proeminente ale coloanei vertebrale. Ridicarea capului ei pentru a-și expune gâtul gurii lui flămânde fu o mișcare pur automată, iar el gemu îngropându-și fața în căldura blândă a cărnii ei.

– Ce n-aș da acum pentru ... patul tău de la Clifftop!

– Dând peste voi, sunt surprinsă că n-ați folosit partea mai confortabilă a apartamentului meu, îi întrerupse vocea guturală a Paulinei Clayton, ca un duș cu apă rece.

Ann înțepeni, umilința înlocuind senzualitatea sălbatică pe care i-o inspirase Steve. Mâinile ei căzură repede din jurul lui, dar Steve se întinse alene și se întoarse să-și înfrunte gazda, neimpresionat.

– N-ar fi fost necesar, Pauline, mulțumesc. Am un dormitor al meu care va fi adecvat pentru ocazie, deși, se uită în jurul opulentului ei dormitor, nu poate rivaliza cu al tău.

– Asta nu te-ar deranja, sunt sigură, rosti ea cu severitate, atâta timp cât gusturile tale se îndreaptă ... ochii ei o măsurară pe Ann – spre comun.

Femeia mai în vârstă, bogată și sigură pe ea, o făcu pe Ann să se simtă ca o femeie de nimic, care abuzase de ospitalitatea ei și umilința îi aduse lacrimi în ochi. Prostește, se agăță de mâna pe care Steve o încolăcise în jurul ei, dorind doar să iasă cât mai repede de acolo, din acel palat al snobismului. Trecu o secundă sau două înainte ca vorbele lui Steve să ajungă la creierul ei amorțit.

– Dar eu iubesc tot ceea ce este comun, firesc, spuse el tărăgănat. De aceea, o să mă căsătoresc cu această drăgălașă domnișoară de lângă mine.

Pauline Clayton păru chiar mai surprinsă decât se simțea Ann. După ce inițial i se oprise răsuflarea, întrebă cu ochi îngustați:

– Janine știe despre asta?

Sprâncenele lui Steve se ridicară sardonic.

– Nu ți-ar fi spus la telefonul de la două noaptea, dacă ar fi știut? Nu, îi zâmbi el Annei și punându-și un braț în jurul ei o trase mai aproape, noi ne-am hotărât astă-seară, așa că nu există niciun chip în care fosta mea soție să știe.

– Ești nebun, Steve, spuse cealaltă femeie. Vrei o altă invitație la sinucidere?

– Poate că va apela de data aceasta la mulții ei camarazi de viață, ripostă el, arătând o furie pe care Ann n-o mai văzuse înainte, degetele strângându-i-se în jurul ei, aproape s-o sfarme. Dacă ne scuzi, Pauline, Ann și cu mine trebuie să participăm la o sărbătorire intimă.

Cu brațul strâns protector în jurul Annei, Steve ieși din cameră, lăsând o Pauline cu buzele strânse, uitându-se după el.

– Oh, Doamne, rosti Ann tremurând când începură să coboare scările, a fost cel mai rău moment al vieții mele.

– În termeni de afacere, da, replică Steve supărat. Nu te va mai angaja niciodată pentru treaba de redecorare acum – asta te deranjează?

Ajunseseră în josul scărilor monumentale și Ann îl privi cercetător.

– Nici pe jumătate ca atunci când i-ai spus că o să ne căsătorim. Ce te-a apucat, Steve? Știi că asta nu este posibil pentru ... noi.

– De ce nu este posibil? întrebă el cu bruschețe, înăbușindu-și o înjurătură, când Emile veni îngrijorat din salonul deja împuținat de musafirii care plecaseră.

– Ann! exclamă el. Mă întrebam ce ți s-a întâmplat. Este cineva pe care vreau s-o cunoști, o doamnă Van Hoyt. Tocmai și-a cumpărat o casă aici, și vrea s-o decoreze după propriul ei gust. I-am spus despre tine ...

– Mi-e teamă că va trebui să mai aștepte, îl întrerupse Steve brusc. Ann și cu mine tocmai am hotărât să ne căsătorim așa că acum nu prea este interesată de afaceri.

Emile păru trăsnit și neîncrezător. Uitându-se la Ann, se forță să zâmbească:

– Glumiți cu mine, bineînțeles. Cum te poți căsători cu un bărbat de care uitaseși că l-ai cunoscut cu ani în urmă, până astă-seară?

Fraza era încurcată, dar exprima ceea ce însăși Ann simțea în acel moment. Nu era posibil ca Steve să vorbească serios că se vor căsători, era doar o altă farsă pe care era încântat s-o prelungească până la ridicol.

– Te voi sună dimineață, Emile, și-ți voi explica.

Înainte ca ea să fi avut timp să-și tragă răsuflarea, Steve o grăbea să iasă pe ușa de la intrare și să coboare treptele spre alee. Același tânăr îmbrăcat în uniformă, care parcase mașina lui Emile, sări să-i aducă mașina lui Steve și Ann se întrebă distrată, cum învățase acesta să știe care mașină a cui este.

Câteva clipe mai târziu, când băiatul veni la intrare cu mașina lui Steve, fu surprinsă să remarce că era aceeași pe care o folosise pentru vizita la Big Sur, cu ani în urmă. Și-ar fi imaginat că pentru o treabă ca aceasta, ar fi apărat cu un alt vehicul. Evident, tânărul nu era de aceeași părere cu ea.

– Este o frumusețe, se entuziasmă el când se apropiară de mașină. O aveți de mult?

– De câțiva ani, spuse el, în timp ce o așeză pe Ann pe locul

pasagerului și închidea portiera, sporovăind cu tânărul câteva clipe înainte de a veni să se așeze lângă ea.

Mirosul de piele și colonie bărbătească era unul pe care întotdeauna îl asocia cu el și era aproape năucită de amintire când el manevră mașina puternică în josul aleii și ieși pe stradă.

– Steve, eu ... începu ea, conștientă de atenția pe care el o acorda drumului din față.

– Vom vorbi când ajungem acolo, o întrerupse el și ea se cufundă în tăcere, până când își aminti că nu-i cunoștea adresa.

– Locuiesc la ...

– Mergem mai întâi acasă la mine, îi aruncă el o privire rapidă. Avem ceva de vorbit, ca și ceva de făcut ... o altă treabă neterminată.

Era vocea lui Steve, dar fără nota lui obișnuită de amuzament suna ca a unui străin. Se simțea responsabil că-i spusese Paulinei Clayton că urmau să se căsătorească? Și acum regreta, fiindu-i ciudă? Dumnezeule, credea că era interesată să-l facă să-și țină o promisiune făcută pentru a potoli spiritele într-un moment neplăcut, pentru binele ei? Ea nu era o tinerică fără minte, copleșită de înfățișarea, bogăția, renumele lui. Nu mai era nici măcar o romantică așteptând ca Bărbatul Perfect să vină s-o ia în caleașca lui albă, la apusul soarelui. Trăsese prea multe învățăminte din relațiile altor oameni în timpul anilor care trecuseră. Bărbați care se plictisiseră de nevestele lor după ce strălucirea se dusese, căutând în jur aventuri ilicite, în timp ce consoartele lor stăteau acasă și creșteau copiii pe care-i adusese căsătoria. Și neveste care, iritate că renunțaseră la cariere promițătoare și supărate de neglijența soților, se complăceau în aventuri pe care nu le doreau cu adevărat.

Nu, asta nu era pentru ea. Fusese surprinsă de reacția ei fizică atunci când o sărutase în seara aceasta – era unicul bărbat care-i

învinsese rezerva firească. De când venise la Los Angeles, fusese prea ocupată să-și construiască o carieră, să caute relații ce te angajau pe durată ... o persoană nu-și păstrează ani de zile visuri fanteziste despre un sărut sau două, în împrejurările neobișnuite în care avuseseră loc. Și în afară de orice altceva, Steve era un bărbat cu probleme, probleme cu care nu era învățată să coopereze.

O fostă nevastă geloasă și mai mult decât ușor labilă de care el încă mai era probabil îndrăgostit, o făcea să simtă noduri în stomac.

Totuși, gândi ea, privindu-i profilul în timp ce el direcționa mașina spre locul de parcare al unui bloc luxos de apartamente, dacă lucrurile ar fi fost diferite, dacă n-ar fi existat nicio Janine James în trecutul lui ... și prezent! ... ar fi putut fi cea mai minunată întâmplare din lume să devină doamna Steve Darwin ...

Capitolul 7

Apartamentul lui Steve era din multe puncte de vedere așa cum și-l imaginase. El se răsfățase cu un apartament de lux pe acoperișul clădirii, cu ferestre imense prin care vedeai luminile orașului până departe. Ușile din sticlă duceau spre una dintre cele două terase, ambele imense. Pe una dintre ele era amenajat un loc de mâncat format din mese metalice și scaune, iar peretele apartamentului era plin de verdeață cultivată în ghivece.

Dar în interiorul apartamentului era un summum de confort, cu un covor gros, fotolii adânci și canapele acoperite cu huse imprimate din bumbac, care dădeau un aer de cămin camerei de zi, mare. Nu existau dispozitive sofisticate, așa cum se așteptase, niciun fel de buton pe care să apeși pentru a se da la o parte un perete fals care să-ți dezvăluie un bar – micul bar cu tejghea într-un colț al încăperii era foarte firesc așa cum era. Nu era nevoie de draperii la geamurile înalte ale acestui cuib înălțat deasupra lumii, dar într-un fel, mărimea imensă a geamurilor nu-ți dădea o senzație de răceală. Poate din cauza luminilor orașului strălucind în fundal.

– Vrei să bei ceva înainte de a-mi spune ce crezi despre

apartamentul meu din cer? Nu, lasă-mă să pregătesc ceva special pentru tine, ridică el o mână când deschise gura să refuze.

El se îndreptă spre bar, aruncându-și haina și cravata în timp ce mergea. Când atinse sticlele și se aplecă să ia pahare, continuă să spună:

– Să nu-ți fie teamă să spui ce gândești. Fiecare decorator pe care-l cunosc și-a ridicat mâinile oripilat față de gusturile mele de țăran, așa că dă-i drumul!

Ann se duse spre peretele de sticlă, apoi se întoarse să privească efectul general al camerei.

– Îi las pe clienții mei să-și exprime propriile lor gusturi, nu pe ale mele. Totul în această cameră, spuse ea încet, este greșit pentru arhitectură, dar într-un fel merge. Poate că are distincția diferenței, râse ea. M-am săturat de case și de apartamente mobilate după o formulă, oricare este în acest moment. Oțel și sticlă este ceea ce urăsc mai mult ... este atât de rece. Dar această cameră este ... te invită, este confortabilă și n-ai confunda-o cu locul Bloodweiler, care este la ușa următoare.

– Cadwaller, murmură Steve când traversă încăperea și-i întinse un pahar în care se găsea un lichid verde în care pluteau cireșe, bucățele de lămâie și portocale.

– Cum?

– Vecinii mei de alături, explică el solemn. Numele lor este Cadwaller.

Ann îl privi o clipă, apoi își dădu capul pe spate și râse, sincer amuzată. Râsul îi muri în piept când văzu expresia intensă din ochii lui, și luă repede o gură din băutura cu gust amar mai puțin inofensiv decât părea.

– Foarte nostim.

– Mulțumesc.

El îi atinse brațul îndreptând-o spre sofaua din fața căminului, care s-ar fi potrivit mai curând într-o cabană de munte și Ann ocupă locul din colț, în timp ce el se duse să ia un chibrit lung cu care aprinse focul. Aproape dintr-o dată mirosul de fum acriu al lemnului aromat îi umplură nările.

– Ce lemn este acesta? întrebă ea când se întoarse să se așeze alături, ținându-și paharul între degetele lungi și frumoase, pe care le cunoștea atât de bine.

– Tatăl meu mă aprovizionează, deși încă nu poate înțelege cum pot avea un foc deschis în vârful unui zgârie-nori ... ceea ce este această clădire pentru el.

– Pare drăguț, spuse Ann visătoare, simțindu-se mult mai relaxată decât fusese toată seara. Mi-ar plăcea să-l cunosc cândva.

– Îl vei cunoaște, la nuntă.

Nuntă? Care nuntă? Ann rămase dezorientată un timp, apoi realiză brusc că el vorbea despre nunta *lor* . Străduindu-se să stea dreaptă din poziția ei confortabilă, spuse cu calm:

– Uite, Steve, o glumă este o glumă și aceasta a mers prea departe. A ... apreciez ce ai făcut, ce ai spus ca să mă scoți dintr-o situație jenantă, dar nu trebuie să întinzi coarda cu problema căsătoriei.

Steve își puse paharul pe podea și-și trecu un braț peste sofa, în spatele ei.

– Nu trebuie, încuviință el încordat, dar eu o doresc.

– Tu ... o dorești?

– Știu că te surprinde, spuse el cu un zâmbet care nu-i atinse ochii. De ce ar dori un tip să se însoare cu o fată pe care acum trei ani a părăsit-o?

– Da, fu ea de acord, de ce?

El dădu din umeri.

– Din câteva motive, cel mai important fiind că a trebuit să-ți dau timp să te găsești, să fii ceea ce dorești să fii. Sunt un om egoist, Ann, îi mărturisi el direct, și când mă căsătoresc din nou, vreau să fie o femeie care să-și devoteze viața căsniciei, nu cineva obsedat de cariera ei.

Ann luă o altă sorbitură din băutura ei, apoi se aplecă peste brațul sofalei să-și pună paharul pe o măsuță de colț, înainte de a vorbi.

– Nu crezi că ești cam prea arogant, Steve? Și ce te face să crezi că *eu* nu sunt obsedată de cariera mea? Am muncit mult și din greu să ajung unde sunt și încă mai am de mers înainte. N-aș renunța pentru tine sau pentru altcineva.

El dădu din mână a respingere.

– Nu-ți cer să renunți complet, doar să pui căsătoria noastră pe primul loc. Vreau copii, Ann, crescuți într-un cadru sănătos, departe de aici. De fapt ... făcu o pauză, probabil știi că Tenn se gândea să-și vândă casa de la Carmel?

Ea dădu din cap, ochii mărindu-i-se când ghici ce urma.

– Ei bine, am cumpărat-o eu – pentru noi.

– Pentru *noi?* îl privi ea cu gura căscată, gândindu-se dacă nu cumva înnebunise sau visase asta toată seara. Dar cum știai că nu m-am căsătorit cu altcineva, în timp ce tu-ți supravegheai proiectele în Olanda, Africa sau cine știe pe unde?

Își mușcă buza, știind că-și trădase interesul pentru el, urmărindu-i cariera.

– Avem ... cunoștințe comune.

Tenn! El o spionase și-i raportase lui Steve stadiul carierei și al

inimii ei. Trebuie să fi fost ușor pentru el, gândi ea cu amărăciune, atâta timp cât Jennifer îi spunea lui Marilyn, cea mai bună prietenă a ei, tot ce se întâmpla în viața Annei. Dar la ce bun acum să regrete că-i încredințase atât de multe din viața personală cumnatei sale? Rețeaua de spionaj fusese extrem de eficientă, încât Steve fusese atât de sigur că era liberă să se mărite cu el. Fără îndoială, ar fi revenit mult mai curând în viața ei dacă ar fi aflat că începe o relație cu un alt bărbat.

– Se pare că ai încredere în ei mai mult decât pot avea eu, spuse ea acid, ridicându-se și luându-și poșeta asortată cu rochia. Nu-mi place să fiu tratată ca o ... terță persoană, Steve. Presupun că dacă mă mărit cu tine, te-ai aștepta la aceleași raportări ale mișcărilor mele. Sună mai curând a război rece decât o relație bazată pe dragoste și încredere, și nu vreau să fac parte din ea.

– Răspunde-mi doar la un lucru, spuse el aproape cu sălbăticie, sărind de pe sofa ca s-o privească, mâinile lui făcând-o s-o doară umerii. Dacă ți-aș fi cerut să te măriți cu mine acum trei ani, la Big Sur, ai fi acceptat?

Ann începu automat să dea negativ din cap, apoi făcu o pauză. Nu se imaginase fiind măritată cu el, întreținându-i prietenii, trăind într-un spațiu de lemn și sticlă cocoțat pe marginea oceanului? Onestitatea o făcu să recunoască într-o șoaptă:

– Da.

– Atunci ce diferență este acum? Eu sunt încă același bărbat, tu ești încă aceeași femeie.

– Nu, nu ești, strigă ea, zbătându-se să se elibereze din mâinile lui. *Eu* nu sunt. S-au dus trei ani, s-au întâmplat lucruri care să ne schimbe pe amândoi! Măcar dacă tu ... se întrerupse, neștiind prea bine ce fusese pe cale să spună.

– Măcar dacă eu ... ce? întrebă el. Te-aș fi grăbit la cel mai apropiat centru de căsătorii? Știind că într-un an sau doi te-ai fi simțit dezamăgită că nu ți-am dat șansa să te afirmi? Ar fi fost din nou povestea primei mele căsătorii.

– Janine James era deja un succes când te-ai căsătorit cu ea, spuse Ann.

– Da, avusese câteva roluri la televiziune, recunoscu el supărat, suficient să-i mărească apetitul pentru mai mult și pentru a se autoconvinge că o trăgea căsătoria înapoi. Căsnicia era terminată cu mult înainte să obțină loc permanent în seriale ... se uită dezolat în jurul camerei ... Atunci am cumpărat acest loc, deși erau puțini cei care știau că nu trăiam normal ca soț și soție.

– Dar este încă o parte a vieții tale, nu? se aventură Ann cu o voce nesigură. Doamna Clayton a spus, a făcut referire la ...

Steve își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni, iritat.

– Janine face istericale ori de câte ori arăt interes altei femei. Ultima dată mi-a telefonat să-mi spună că înghițise o cutie întreagă de somnifere și dacă aș iubi-o aș veni s-o salvez, se strâmbă el. N-o iubeam, da m-am dus și am internat-o la spital.

– Oh, Steve, compasiunea alungă îndoielile Annei. N-am știut asta despre Janine. Vreau să spun că am crezut ...

– Că este nevasta dulce, răbdătoare și înșelată, care apare pe ecran? scutură Steve din cap. Nu. De fapt, pariez că telefonul va suna în câteva minute și va trebui să ...

Ca și cum ar fi așteptat un semnal, de undeva din fundul camerei aparatul începu să sune și el îi aruncă o privire cu subînțeles, înainte de a se răsuci pe călcâie și a înconjura sofaua pentru a se îndrepta spre cel mai întunecat colț al camerei. Cu o mână aprinse o veioză, ridicând telefonul cu cealaltă. Lampa lumina doar silueta lui și masa

unde stătea telefonul, ca un tablou separat dintr-o scenă de filmare. Ann simți o nevoie disperată de a-și acoperi urechile, de a nu auzi conversația, dar fu incapabilă să se miște. În loc de asta, privi năucă spatele lui Steve, dorindu-și ca cel care sunase să fie oricine, dar nu fosta nevastă.

Speranța muri când Steve spuse după câteva momente de ascultare:

– Da ... așa este ... este aici cu mine, acum ... Jenny, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire ... da, o să mă căsătoresc cu ea ... da, este tânără ca tine și da, este frumoasă ... nu de aceea eu ...

Se făcu o lungă pauză, apoi întrebă resemnat:

– Câte ai luat de data asta? ... telefonează-i doamnei Craig acasă, ea va ... bine, explodă el, voi veni, dar este pentru ultima oară.

Trânti receptorul în furcă și se întoarse să se uite la Ann cu o față lividă și trasă.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Rămâi până mă întorc?

Ea încuviință din cap fără cuvinte, simțindu-se neputincioasă când își înnodă cravata în jurul gâtului și-și puse haina.

– Ar trebui să fiu înapoi într-o oră sau două. Nu vei pleca, da?

– Nu ... voi fi aici.

***

Când dintr-o oră se făcură două, apoi trei, Ann se întrebă dacă n-ar trebui să cheme un taxi și să se întoarcă la apartamentul ei. Se simțea secătuită, incapabilă de acțiune sau gândire. Chiar buștenii pe care-i mai adăugase erau acum tăciuni strălucitori și i se păru o

decizie prea mare să mai întrețină focul.

Privind în mijlocul jarului din cămin de pe locul ei de pe sofa, se întrebă cât timp dura să escorteze o femeie care luase o supradoză până la spital, pentru îngrijire. Poate că de data aceasta Janine luase mai multe pastile și era mai greu de resuscitat ... poate era chiar moartă. Gândul o făcu să se înfioare. Ar fi vina ei dacă actrița și-ar fi luat viața cu adevărat? De ce Steve păruse așa de categoric despre recăsătoria lui cu o femeie mai tânără și "frumoasă"? Era ca și cum dorise s-o rănească înadins ... era încă îndrăgostit de Janine și vroia s-o șocheze pentru a-l lua înapoi?

El îi spusese "Janny", o prescurtare afectuoasă a numelui ei. Asta însemna ceva, sau era doar o rămășiță din zilele lor de oameni căsătoriți? Întrebările îi umblau prin cap până când închise ochii să le alunge, și în câteva momente căzu într-un somn adânc, capul odihnindu-i-se pe brațul sofalei, picioarele ghemuindu-se sub ea.

Când se trezi peste câteva ore, era încă întuneric afară și jarul se transformase în cenușă. Gâtul îi era înțepenit de la poziția nefirească în care stătuse și brațele ei goale tremurau de frig. Se uită la ceas. Patru dimineața! Blestemat fie Steve! Se folosise de ea – cu succes se pare – ca un gaj în jocul lui de du-te-vino cu fosta soție. Își ridică brațul la păr și-și atinse metalul care îi acoperea rochia, amintindu-i că era încă îmbrăcată pentru petrecerea de la casa doamnei Pauline Clayton. Nu mai era chip de a telefona după un taxi pentru a ajunge la propriul ei apartament, îmbrăcată ca o cocotă întorcându-se de la o întrevedere.

Steve era probabil acum cuibărit lângă nevasta lui, bucurându-se de împăcarea adusă de drama nopții. N-avea de ce să obiecteze dacă îi ocupa patul pentru restul nopții, sau să-i împrumute balonzaidul sau orice altceva ca să se întoarcă la apartamentul ei.

Amețită, se ridică în picioare și merse împiedicându-se în direcția dormitorului pe care-l văzuse în drumul ei de mai devreme spre baie. Acesta era o încăpere pregnant masculină, mobilată eficient cu șifoniere, dar patul dublu acoperit cu blană de leopard o atrase în mod special. Îi trebui doar o clipă pantru a-și scoate rochia metalizată și puținele lucruri pe care le pusese pe dedesubt și apoi fu între cearșafuri, tremurând la început când pielea ei goală atinse mătasea rece, dar încălzindu-se repede sub blana groasă de deasupra.

Ce proastă fusese să ia în serios lamentările lui Steve despre căsătoria lui cu Janine! Chiar și un elev de liceu ar fi recunoscut rolul de care se folosise. Nu era așa? Prea epuizată mental, Ann adormi.

***

Ann? Ann!

Ann se trezi dintr-un vis mai real decât viața ei conștientă, așa cum erau adesea visurile ei. Un bărbat infinit de iubitor, infinit de tandru, făcuse dragoste cu ea. Picioarele îi erau grele de apăsarea trupului întins peste al ei, țintuind-o cu o senzație delicioasă de a fi copleșită de o putere mai mare decât a ei proprie. Brațele se ridicară să îmbrățișeze amantul fantomatic și ochii i se deschiseră mari când în loc de piele dădu de moliciunea țesăturii, nu a pielii.

Steve stătea la marginea patului ocupat de ea, privind-o. Ea clipi dezorientată câteva clipe, încercând să înțeleagă camera străină și ochii zâmbitori ai lui Steve.

– M-ai așteptat, spuse el, alunecându-și degetele lungi în josul

brațului ei și ducându-l apoi în jurul gâtului lui. Credeam că ai plecat.

– Cât este ora? întrebă ea, ceasul aflându-se la încheietura mâinii ce înconjura gâtul lui.

– Șase și jumătate.

– Trebuie să mă întorc în apartamentul meu, să mă duc la muncă ... Calmul lui cu o expresie de satisfacție o irită când amintirile îi reveniră. Era felul în care și-l imaginase arătând după petrecerea nopții în brațele fostei soții. Te rog, du-te, și lasă-mă să mă ridic, Steve.

– Ai uitat că este sâmbătă? o tachină el zâmbind. Avem întreg weekendul înaintea noastră.

Ochii ei erau de un albastru înghețat când se uită la el, părul un halo blond, ciufulit în jurul feții.

– Chiar crezi că aș petrece întregul weekend aici cu tine după ... noaptea trecută?

Zâmbetul dispăru și el se încruntă gânditor pentru o clipă, fără a vorbi. Apoi:

– Adică ce înseamnă? Credeam că ai înțeles despre Janine. N-o puteam lăsa să moară, chiar dacă și-ar face-o cu propria ei mâna.

Simți că dispoziția lui fericită este înlocuită de o răceală care o făcu să se simtă înghețată, ca și cum soarele s-ar fi ascuns în spatele unui nor negru.

– Ai fi putut chema poliția, o ambulanță, îi atrase atenția, nesigură, simțindu-se deja ca o nevastă cicălitoare.

Nu crezuse niciodată cu adevărat că se vor căsători, prea fusese totul aranjat dinainte fără știrea ei, așa că de ce acum îi venea aproape să plângă de dezamăgire? Îl urmări pe Steve care își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni și se duse la fereastra mare

unde zorii înroșeau răsăritul.

– Aș fi putut s-o fac, recunoscu el, privind prin sticla transparentă cu ochi îngustați, dar publicitatea din această dimineață i-ar fi distrus cariera, și pentru Janine este preferabilă moartea în locul unor articole nefavorabile. Am dus-o la o clinică foarte discretă, foarte scumpă, care se ocupă de sinucideri și prăbușiri psihice ... Zâmbi ironic ... Sistemul lor de securitate este fenomenal. M-au controlat la sânge de prima oară, nevenindu-le să creadă că sunt soțul ei.

– Dar tu ... nu erai, așa-i? se aventură Ann cu o voce mică.

Steve îi aruncă o privire rapidă, grea, peste umăr.

– Nevastă sau fostă nevastă, ce importanță are la ora asta?

– Întotdeauna o să fie așa, Steve? întrebă ea încet. De fiecare dată când va face o scenă de isterie, o să alergi imediat la ea chiar și dacă ne-am căsători?

El făcu stânga-mprejur, își scoase mâinile din buzunare, păși spre pat și se așeză violent pe marginea lui.

– Ce vrei să spui cu "*dacă* ne-am căsători"? O să ne căsătorim cât de repede posibil, pentru că ăsta este genul tău de fată, nu-i așa? Odată ce te-ai culcat cu un bărbat pentru prima oară, acela este bărbatul cu care te vei mărita.

– Dar eu ... noi ... eu nu m-am culcat cu tine, se bâlbâi ea, lămurindu-se când el dădu cuverturile la o parte de pe trupul ei care se ghemui. Nu ... Steve, te rog.

– Mă vrei tot atât de mult cât te vreau eu, bombăni el supărat, degetele mergându-i spre nasturii de la cămașă așa cum stătea, privind-o în timp ce se dezbrăca, pentru a nu îndrăzni să se acopere. Felul în care m-ai sărutat astă-seară mi-a spus că nu mai ai niciun fel de temeri feciorelnice.

Chiar asta simți cândse strecură lângă ea și-și întinse trupul lung

cu o familiaritate care-i răvăși simțurile. Pielea lui ardea când o atinse pe a sa, netedă dar făcând-o totuși pe a ei să se simtă ca o mătase prin comparație.

– Steve, nu poți face asta, se rugă ea, inima zbătându-i-se într-un ritm ciudat.

– Mi s-a spus că pot, ripostă el într-un murmur, gura lui caldă și insistentă peste valea dintre cei doi sâni, și încă acceptabil de bine.

O durere ascuțită o distrase pe moment. Câte alte femei, în afară de Janine, fuseseră în pat cu el așa, pregătindu-se să facă dragoste într-un fel tihnit? Gândul atrase după sine un altul. Fuseseră acele femei mai dotate ca ea, sânii lor mai plini și mai plăcuți unui bărbat, șoldurile mai rotunde decât ale ei? Gândul îi zbură, pentru a fi înlocuit de o senzație de excitare, când gura lui Steve, cu o încetineală chinuitoare, porni să-i exploreze trupul, începând cu sfârcurile sânilor care zvâcneau și aprinzând flăcări de-a lungul fiecărei terminații nervoase ce duceau spre focul arzând mocnit din centrul ființei sale.

– Steve? șopti ea când trupul lui îl acoperi pe al ei și buzele îi mângâiară zona sensibilă din spatele urechii.

– Relaxează-te, pisicuțo, îi răspunse el șoptit, n-o să te doară.

Totuși o duru, o durere atât de fugară încât Ann uită instantaneu, în noua minune care o copleși, știind că era al ei și ea a lui, în cel mai profund sens posibil. Un regret trecător o făcu să-i atingă șuvița de păr ce zăcea umedă peste fruntea lui, în timp ce stătea pe aceeași pernă cu ea. Pleoapele îi erau închise, genele răsfirate sub ele, stropi de sudoare strălucindu-i pe piept, răsuflând gâfâit ca un bărbat care terminase o cursă de maraton.

– N-am făcut prea mult pentru tine, nu-i așa? întrebă ea răgușit. Totul a părut să fie ... în beneficiul meu.

El zâmbea când deschise ochii și o trase spre el.

– Așa este felul presupus a fi, fiecare simțind că a făcut cea mai bună afacere.

– Dar nu mă pot compara cu ... cu femeile cu care ai fost înainte, insistă ea, vrând un fel de asigurare, bună sau rea.

Ceea ce ar fi dorit cel mai mult să audă, el nu spusese "Te iubesc". Două cuvinte care puteau da sens celor întâmplate.

– Nu, recunoscu el direct, trăgându-i capul lângă al ei, răsuflarea lui fiind caldă și dulce lângă buzele ei, dar niciuna dintre ele nu a arătat potențialul pe care-l ai tu.

– Mă faci să mă simt ca o mânză care încearcă să fie selectată pentru Kentucky Derby.

– Dacă ai fi, aș paria totul pe șansele tale de învingătoare ... Vechiul amuzament se întorsese în vocea lui, care suna acum înăbușită, când o trase din nou spre el, șoptindu-i în ureche: acum trebuie să dorm, dar mai târziu te voi învăța cum să scoți din minți un bărbat. Numește-l pe acest bărbat.

Câteva secunde mai târziu, era adormit de-a dreptul, brațele căzându-i când Ann se rostogoli lângă el, ascultându-l cum respiră adânc și regulat. O ridicase pe culmi pe care nu le cunoscuse înainte și acum, ciudat, simțea o reacție întârziată. N-avea nicio îndoială că el ar putea s-o învețe în amănunțime arta de a face dragoste, dar asta era tot ce era necesar într-o relație reciprocă satisfăcătoare? Ce era cu dragostea, tandrețea, împărțirea momentelor mici și mari din viețile lor? Împărțirea bucuriilor și necazurilor copiilor lor, aflați în siguranță fiindcă părinții lor se iubeau unul pe altul.

În ochi îi veniră lacrimi. Steve vroia copii, și ea ghici că și ea vroia ... cel puțin așa gândise când va apărea bărbatul hărăzit. În ciuda celor întâmplate, Steve nu era și nu putea fi niciodată acel bărbat. El

era îndrăgostit – oh, da, gândi ea cu amărăciune, era îndrăgostit – dar nu de ea. Ea era cineva pe care o alesese să trăiască împreună cu el, într-o lume idealizată, reminiscență a copilăriei, unde părinții care ținuseră piept greutăților vieții își crescuseră copilul în toată simplitatea vieții de țară, amestecată cu speranțe că se va ridica spre culmi la care ei nu visaseră.

Steve se ridicase cu brio în cariera lui. Se însurase cu o stea în devenire a micului ecran, frumoasă și capricioasă. Era oare Janine de învinuit pentru că nu se potrivea cu noțiunile sale preconcepute despre cum ar trebui să fie o soție, o replică a devotatei lui mame?

Cândva, Ann ar fi considerat asta idealul ei. Să se mărite, să dea naștere la copii care i-ar fi recompensat dragostea și grija nețărmurită ridicându-se la poziții de excelență în domeniile alese de către ei. Ce lume demodată era aceea! Acum, femeile aveau ambiții pentru ele însele, nu doar pentru copiii lor. O astfel de ambiție o făcuse să urce pe scara pe care Steve o plasase sub ea. Ce ironie, gândi ea, uitându-se la profilul lui puternic, dar vulnerabil, dormind lângă ea, că el fusese cel care o împinsese la asta. Ochii ei urmăriră trăsăturile puternice, dominante chiar și în somn. Ochii negri ascunși de pleoapele cu gene lungi, nasul mândru, arogant chiar și în somn, buze care aveau puterea s-o transporte într-o lume nouă, ciudată, senzuală, după care tânji din nou brusc, vrându-le iarăși pe carnea ei încă fierbinte.

Înfiorată, se trase spre cealaltă parte a patului, deja lipsindu-i căldura trupului lui. Pășind tiptil în jurul patului, își strânse hainele în tăcere. Deși tare i-ar mai fi plăcut să facă un duș în cada care parcă o invita, se spălă pe față în grabă și-și trase rochia, care părea în discordanță cu lumina zilei. Ar fi trebuit să și-o acopere cu ceva, ceea ce însemna să se întoarcă în dormitor unde Steve încă dormea, să

cerceteze hainele și jachetele de pe umerașe până când ajunse la un balonzaid scurt pentru el și lung pentru ea.

Aruncă o ultimă privire lui Steve înainte de a părăsi dormitorul, gura tremurându-i la realizarea că-l iubea mai mult decât va iubi vreodată alt bărbat. Dar el o iubea pe Janine în același fel. Indiferent cât de tare ar fi dorit altceva, aceasta era situația. În felul lui, Steve era legat la fel de fără scăpare ca și ea.

Dar asta nu însemna că nu-și putea face o viață satisfăcătoare în lumea care recent i se deschisese. Și cândva, departe în viitor, va exista un bărbat care o va iubi pentru ea însăși, nu pentru o viziune efemeră pe care el și-o făurise.

Capitolul 8

– Adu-mi fișa cu proprietatea Martin, Beth.

Degetul Annei părăsi butonul de la interfon, dar nu făcu nicio încercare să se uite la maldărul de scrisori deschise de secretara ei și lăsate în dreptul mâinii ei stângi. În loc de asta, se lăsă pe spate în scaunul de piele albastru, asortat cu mobila cealaltă din biroul ei mic dar aranjat cu gust. Aproape se simțea ca făcând parte din decor cu fusta ei portocalie și pantofi în aceeași nuanță. Aceste lucruri erau importante în domeniul ei de afaceri, unde clienții veneau la biroul ei și studiau tot ce o înconjura înainte de a se angaja într-un contract.

Se încruntă, privind peste locul cochet pentru discuții aflat în partea cealaltă a camerei. *De ce nu încercase Steve nici măcar să ia legătura cu ea în weekend?* Întrebarea era contradictorie, fiindcă își propusese să nu răspundă la telefon indiferent de câte ori ar fi sunat. Dar nu sunase, nici măcar o dată. Nici măcar o prietenă sau o rudă nu formase numărul, să tulbure tăcerea neobișnuită din apartamentul ei.

O baie îndelungată și tihnită, imediat ce se întorsese, îi alinase

mușchii trupului, dar nu făcuse nimic să șteargă noua senzație care creștea din adâncul ei. Aceste senzații o zăpăciră; de unde se așteptase la o senzație de pierdere, nu exista niciuna. Dimpotrivă. Pierzându-și virginitatea cu Steve se trezise în ea o dependență fierbinte pe care n-o crezuse niciodată posibilă. Trupul ei tânjea de dorul care-i era străin când retrăia acele senzații senzuale, momentele din patul lui. Ba chiar își imaginase viitoarea dată ...

Dar nu va exista o altă dată, era mult prea sigură de asta ... nu cu Steve. Bărbatul cu care se va mărita în cele din urmă nu va mai avea obligații față de o nevastă anterioară, niciun fel de bariere pentru o dragoste deplină și liberă pentru ea singură. Dar unde era bărbatul, se întrebă ea posomorâtă, care ar putea s-o facă să simtă așa cum o făcuse Steve? Emil niciodată n-ar fi putut, știa instinctiv ... undeva în viitor va exista un alt bărbat ca Steve, fără dezavantajele pe care le implica el.

Interfonul intră în acțiune tocmai când ușa se dădu la o parte și intră Steve.

– Domnișoară Hansen, îmi pare rău, dar ...

– E-n regulă, Beth, mă descurc eu.

Ann se uită în sus și-și puse o clipă ochii pe silueta zveltă a lui Steve. Puloverul negru și blugii strânși pe șolduri nu erau cei pe care-i purtase la Big Sur cu trei ani în urmă, dar dădeau același efect de atracție detașată, făcând-o să se simtă prea elegantă prin comparație.

– Sunt foarte ocupată, Steve, reuși ea cu efort să-și controleze vocea.

– Așa mi-a spus și secretara ta, o repezi el, nedând atenție scaunului din fața biroului și cocoțându-se pe marginea acestuia din urmă.

Uitându-se la fața lui mai îndeaproape, Ann văzu că zona din jurul ochilor lui era de o culoare galben bolnăvicioasă, un semn sigur al stresului. Șocat fiindcă plecase de la el în timp ce dormea sau, mai probabil, îngrijorat de Janine? Deoarece n-o contactase întreg weekendul, trebuie să-l fi petrecut cu Janine. Presupunerea îi aduse o răceală în voce.

– Nu cred că mai avem ce ne spune unul altuia, Steve. Ceea ce s-a întâmplat ... ridică ea din umeri, s-a întâmplat, dar nu se va mai repeta. Și cum atât de isteț ai accentuat, nu sunt genul care să mă culc ...

– Ceea ce am spus, a fost că te vei căsători cu primul bărbat cu care te vei culca, întâmplându-se să fiu eu acela. Așa că, îi imită el vocea, am venit să-ți spun despre aranjamentele pe care le-am făcut ca să ne căsătorim în patru zile începând de azi. Asta ne va da timp să îndeplinim formalitățile, analizele de sânge și așa mai departe, și...

– Tu! îi zvârli Ann o privire furioasă. Nu-ți trece niciodată prin cap că poate vreau să fiu consultată despre "aranjamentele" făcute pentru viața mea? M-ai ignorat tot weekendul, ca să apari aici calm, în dimineața de luni, să mă anunți că o să mă mărit în patru zile! Ești ... ești nebun!

– Închide gura, dragă, și spune-mi dacă ești de acord cu planurile pe care le-am făcut, Steve număra pe degete în timp ce continuă, analize și acte azi după-amiază, închiderea biroului tău mâine dimineață, se uită aprobator în jur, foarte drăguț totul aici, și miercuri ...

– Oprește-te! se rugă Ann, luându-și fruntea în mâini, coatele rezemându-i-se de masă.

– Știu că te îngrijorează un trusou, dar tocmai vroiam să spun că miercuri este destinată cumpărăturilor. Și joi dacă ai nevoie, deși

speram să te duc la Carmel să-mi cunoști tatăl înainte ...

– Vrei să încetezi? Ann își îndepărtă mâinile de pe față și-l privi fără a-i veni a crede. Ai ... ai aranjat toate acestea fără să-mi spui un cuvânt măcar?

– Am aranjat mai mult decât atât, îi ignoră el lipsa de entuziasm.

Ea observă că sângele începuse să-i revină în pielea din jurul ochilor, adâncind sclipirea entuziastă din aceștia.

– Ai fost vreodată la Roma, Paris, Londra, Veneția?

Ea scutură din cap cu disperare.

– Bun. Am rezervat apartamente în cele mai bune hoteluri din toate aceste locuri. Apartamente pentru luna de miere, explică el în fața expresiei sale încremenite.

– Steve, este ... foarte mult pentru mine ca să asimilez totul dintr-o dată. Eu ... gura i se închise la cuvintele pe care intenționase să le rostească. Nu mă pot mărita cu tine, fiindcă ... ei bine, ești încă îndrăgostit de prima ta nevastă, de Janine.

Cum putea fi îndrăgostit încă de Janine când petrecuse întreg weekendul aranjând o lună de miere de vis pentru ea? Dumnezeule, se rugă ea în tăcere, spune-mi ce ar trebui să fac.

– Vino încoace, spuse Steve încet, deschizând brațele și cuprinzând-o când îi urmă automat instrucțiunile ... Ochii lui erau serioși, calmi, când privi în albastrul înnegurat al ochilor ei ... N-am făcut dragoste cu tine în cealaltă dimineață din motivul pe care ți l-am dat, că te vei căsători cu primul bărbat cu care te vei culca. După o noapte de iad, potolind-o pe Janine, ai fost ca o adiere de aer de ocean. Stând întinsă acolo, așteptându-mă să mă întorc, având încredere că mă voi întoarce la tine. A trebuit să fac dragoste cu tine pentru că ... așteptasem atât de mult, te doream de trei ani lungi. Am greșit gândind că mă doreai și tu?

– Nu, șopti ea, ca vrăjită de sunetul vocii lui.

Îl dorise, altfel de ce se dusese să doarmă în patul lui, știind că se va întoarce cândva, chiar dacă ar fi venit din brațele Janinei? Scuzele pe care și le adusese erau doar ... scuze. Nimeni din clădirea în care se afla apartamentul ei, în afară de un portar somnoros, n-ar fi văzut întoarcerea ei, sau i-ar fi păsat dacă ar fi văzut-o.

Steve își puse gura peste a ei, blocându-i efectiv gândurile. Buzele lui sorbindu-le pe ale ei, o făcură să-i răspundă într-o adevărată frenezie, brațele sale încolăcindu-se după gâtul lui și trupul mulându-i-se după al lui. Noi amintiri țâșniră cu familiaritatea vechilor instincte primitive și Ann se înfioră de nerăbdare când degetele lui Steve îi desfăcură nasturii de la bluză și sutienul, ca în cele din urmă să-i mângâie sânii umflați de dorință.

– Oh! Vă rog, scuzați-mă.

Vocea jenată a secretarei o readuse pe Ann la realitate și deși vocea era încărcată de senzualitate când se întoarse din brațele lui Steve, spuse gâfâind:

– E-n regulă, Beth. El este Steve Darwin. Ne căsătorim vineri.

Apartamentul lui Steve era ideal pentru un celibatar, se gândi Ann, cu degetele fripte dureros, în timp ce înghesuia un curcan într-un cuptor unde nu încăpea decât o găină. Normal, nu avea importanță, cuptorul era adecvat pentru o mâncare de două persoane. Dar acum, de Thanksgiving, cu Greg și Jennifer, Tennesse și Marilyn așteptați la masa festivă, o casă adevărată ar fi fost mult mai potrivită.

Dar plângerile față de Steve s-ar termina inevitabil cu:

– De ce nu ne-am muta permanent la Carmel? Bucătăria de acolo ar fi suficient de mare pentru zece bucătărese de talia ta.

Așa era, și Annei îi plăcea casa în stil englezesc unde evadau de

câte ori era posibil. Dar trăind acolo permanent, ar însemna sfârșitul afacerii ei înfloritoare. Căsătoria cu Steve îi adusese atâtea comenzi încât trebuise să-și ia o asistentă, Paula Destiano, o italiancă având un fler exotic la afaceri.

Steve intră în mica bucătărie și se îndreptă spre etajera minusculă pentru vin, din spatele frigiderului. Șase luni de căsătorie o făcuseră să fie și mai conștientă de atracția lui de felină, de grația obișnuită a fizicului său viril.

– Dragule, să nu uiți să aprinzi focul în cămin. Înaintea mesei vreau să spun.

– Este aprins deja, replică el scurt, selectând două sticle de vin alb.

– Steve, scuză-mă, spuse ea întorcându-se de la cratițele cu legume de pe plită. Dacă am petrece Crăciunul la Carmel, poate că tatăl tău va veni atunci.

– Poate o va face, încuviință Steve. Până atunci, cât de repede va fi gata mâncarea?

Ochii lor se întâlniră, ai lui amabili, ai ei trădând nesiguranța care o rodea.

– Două ore, spuse ea brusc, ochii umplându-i-se de lacrimi când se întoarse fără să vadă la cratițele de pe plită.

Nimic nu i-ar fi plăcut lui Steve mai mult decât ca ea să renunțe la afacerea ei de la Los Angeles și să-și devoteze viața creșterii verzei, arpagicului și copiilor, în Carmel Valley. Tatăl lui era un expert în primele două, dar cu toată dragostea pe care ea și Steve o făceau în orele nopții, niciun copil nu se grăbea să intre în trupul ei doritor. Era sigură că Steve o suspecta că lua măsuri pentru a preveni sarcina, dar în afară de o preocupare prea mare pentru munca ei, nu făcuse nimic de acest fel.

Ăsta trebuie să fie motivul pentru care era așa de prost dispus mai târziu, retras în propria lui lume a muncii, în care fusese extraordinar de ocupat de la întoarcerea lor din Europa. Acum, aceste zile păreau foarte îndepărtate, implicând doi oameni diferiți ... oameni care vorbeau ore întregi despre tot ce se afla sub soare, speranțele și visurile lor, arhitectura europeană care-l fascina atât de mult pe Steve. Fuseseră apropiați atunci, nu numai în pat, ci și în afara lui ... Acum, unicele momente de adevărată apropiere erau în timpul prețioaselor ore ale nopții când dormeau epuizați unul în brațele altuia, după ce făcuseră dragoste. Acesta era un aspect al vieții lor care nu se schimbase și acum era mai îndrăgostită de el decât fusese când se căsătoriseră.

Auzi soneria și, câteva clipe mai târziu, voci vesele, Tenn acoperind ca de obicei, vocile celorlalți. Dându-și seama că avea obrajii umezi de lacrimi, și-i șterse și clipi rapid ieșind din bucătărie, pentru a-și saluta oaspeții.

– Orice gătești acolo, scumpo, miroase ca în bucătăria mămicii mele de Thanksgiving, rosti Tenn, îmbrățișând-o de i se tăie răsuflarea.

Jennifer, cu o sclipire în ochi, o sărută pe obraz și-i zâmbi cu afecțiune:

– Cine ar fi crezut că ai să te transformi într-o bucătăreasă mai bună ca mine? glumi ea.

– Nu, nu te voi întrece, zâmbi Ann. O dată în an mă pot descurca, dar să fac asta în fiecare zi, ca tine, ca să pun Clifftop pe picioare după o alunecare de teren, mi-ar fi fost imposibil.

Simți ochii lui Steve asupra ei, dar când se uită la el, acesta se întoarse și se îndreptă spre camera de zi. După un schimb de îmbrățișări și sărutări cu Marilyn și cu fratele ei, Greg, Ann îi urmă

agale, simțind o înțepătură de invidie când brațul lui Greg înconjură mijlocul lui Jennifer trăgând-o repede lângă el înainte de a-i da drumul și a i se alătura lui Steve la bar, unde acesta turna băuturile. Oare vor observa ceilalți răceala politicoasă dintre ei doi?

– Ann?

Realiză că Steve i se adresa într-un fel atât de politicos ... nu cu "dragă" sau "scumpă", doar o ridicare întrebătoare a sprâncenelor lui foarte bine conturate.

Ea scutură din cap.

– Nu, mai bine mă întorc în bucătărie înainte de a bea ceva. Știi ce efect are băutura asupra mea.

El ridică ușor din umeri și se întoarse la îndatoririle de gazdă, ignorând mica ei încercare de intimitate.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Jennifer, punându-și paharul pe masă și sărind în picioare.

Marilyn făcu același lucru.

– Nu-i nevoie, totul este sub control, le spuse Ann cu fermitate și ele se așezară la loc.

Trebuia să fie singură câteva minute pentru a se aduna, și bucătăria era unicul loc unde putea face asta.

– Totu-i în regulă, surioară? întrebă Greg un moment mai târziu, intrând cu un pahar în mână și sprijinindu-se de tocul ușii.

Căldura și dragostea o copleșiră pe Ann astfel încât era în pericol să plângă din nou. Căsătoria și paternitatea îl maturizaseră pe fratele ei mai tânăr, dezvoltând în el o sensibilitate față de durerile umane și eșecuri, mai ales în privința ei.

– Totul este bine, îl asigură ea, vocea înecându-i-se.

– Deci am ghicit greșit că lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie între tine și Steve?

Ar fi trebuit să știe că el își va da seama de atmosfera tensionată! Străduindu-se să zâmbească, spuse:

– Nu au toate cuplurile căsătorite mici dispute din când în când? Ne-am certat puțin înainte de a veni voi, dar nu este nimic serios.

– Sigur?

Ea încuviință din cap și-l alungă din bucătărie.

– Sunt sigură și te rog, încetează să-ți faci griji pentru mine ... și ieși afară din bucătărie înainte să mi se ardă mâncarea și să trebuiască să trimit după mâncare chinezească. Ce mai Thanksgivins ar fi!

Zâmbind, el își mișcă trupul musculos și se întoarse la ceilalți, în timp ce Ann stropi curcanul cu sos pentru o ultimă oară, strâmbându-se când degetele i se fripseră de marginile cuptorului mic. După cum se întâmplă, era prea ocupată să se bucure de intimitatea pe care contase în bucătărie. Totul păru să fie gata imediat și regretă că refuzase ajutorul lui Jennifer și Marilyn, dar strigătele de apreciere când mâncarea ajunse pe masă meritară momentele de încordare din bucătărie. Curcanul era dolofan, maroniu și suculent, legumele o simfonie de culori în roșu și alb, sosul gros și aromat.

– Voi fi sincer cu tine, surioară, spuse Greg, luând loc lângă Jennifer. N-aș fi crezut că poți face asta. Sunt mândru de tine.

Greg era mândru de ea! Nu soțul ei, care începu să taie curcanul, degetele lui lungi mânuind cuțitul ca un chirurg.

Odată ce-și termină sarcina, merse în jur cu prima sticlă de vin să umple paharele. Marilyn și Jennifer își acoperiră paharele cu mâinile a refuz, și el spuse când se întoarse la locul lui:

– Ce este cu voi două? Mai întâi ați cerut băuturi nealcoolice în loc de cocteiluri, apoi ați refuzat vinul. V-ați jurat să nu mai beți?

Jennifer și Marilyn schimbară priviri și zâmbiră conspirativ.

– Păi, numai o durată, spuse Jennifer și Marilyn chicoti.

– Durata a ce? se încruntă Steve.

– Ceea ce încearcă să-ți spună, rosti Tenn tărăgănat, zâmbind cu gura până la urechi, este că sunt amândouă însărcinate din nou. Îți vine să crezi? O dată putea fi o coincidență, dar de două ori este cu totul altceva.

Privirea Annei se îndreptă spre fața lui Steve și pentru o clipă văzu o neagră amărăciune în ochii lui, dar care fu imediat înlocuită de un zâmbet formal de felicitare. Ridică paharul.

– Felicitări pentru sincronizarea voastră perfectă.

– Da, este ... spuse Ann cu vocea puțin guturală, minunat. Copiii voștri vor fi prieteni de joacă perfecți unii pentru alții.

Apoi Tenn aduse în discuție problema de care se temea.

– Păi, dacă voi doi nu vă grăbiți, copiii voștri o să fie o generație diferită! Ce părere ai, Steve?

Ann era sigură că remarcase încleștarea degetelor lui Steve pe paharul lui și nimeni n-ar fi ghicit din zâmbetul lui ușor pieziș că o învinuia pe ea de sterilitatea lor.

– Proiectarea unui produs cere timp și gândire, glumi el, stârnind proteste și plecându-și umerii de parcă s-ar fi azvârlit cu pietre în el.

Ann stătu încremenită, mâncarea rămânând aproape neatinsă în fața ei.

Restul serii trecu de parcă ar fi fost un vis pentru ea – când dorea ca toți să plece, când dorea să mai stea, ca răceala lui Steve să n-o poată ajunge. Capul o durea ușor, când în cele din urmă, stătu cu Steve la ușă conducându-și musafirii. Imediat ce ușa se închise în urma lor, Steve se întoarse, își desfăcu cravata și o aruncă pe un

scaun, apoi se întoarse la bar și-și turnă o măsură zdravănă de brandy în pahar, dând-o pe gât înainte de a-și întoarce capul în direcția ei.

– Felicitări, doamnă Darwin, ai făcut o masă excelentă, spuse el cu vechiul lui ton glumeț chiar dacă nu poți face copii, ca Jennifer și Marilyn.

Acum capul îi pulsa de-a dreptul și nu putea face față primei bătălii din căsnicie, așa că vocea îi era împăciuitoare când spuse:

– Nu crezi că e de-ajuns, Steve? Am o zi ocupată în fața mea, mâine, și ...

– Așa este, șuieră el, ai o zi încărcată în fața ta așa că mai bine să stau la locul meu și să fiu recunoscător pentru atenția pe care mi-ai acordat-o. Ei bine, *sunt* recunoscător ... Înconjură barul atât de repede, încât nu avu timp să-și dea seama, înainte ca mâinile lui s-o smucească spre el, cu o apăsare dureroasă a umerilor de i se opri răsuflarea când trupurile lor intrară în coliziune ... Hai în pat pentru rația mea din timpul tău, scrâșni el, aplecându-se și ridicând-o în brațe, ca s-o ducă apoi spre dormitor, ignorând bătaia mâinii ei înspăimântate în pieptul lui.

Tresări când el o trânti pe cuvertura de blană de leopard, privindu-l cu o rugă mută, când începu să-și scoată hainele și se strădui apoi să le scoată și pe ale ei. Era un străin, un bărbat pe care nu-l cunoștea când își zdrobi gura de a ei cu o ferocitate care o sperie, dar totuși o extazie. Mai târziu, îi va fi rușine pentru violența răspunsului ei la actul lui de dragoste în acea noapte, dar nu putea asculta decât de valul ei furios de pasiune în timp ce el se dezlănțuia asupra trupului ei docil. Și când stătu nemișcată după aceea, observându-l cum doarme extenuat, știu că ceea ce dorea el, dorea și ea. Casa din Carmel îi făcea cu ochiul ca o vrăjitoare dulce și

seducătoare, camerele liniștite așteptând tropăit de picioruşe și de voci tinere. Precis va rămâne însărcinată acolo, unde timpul curgea în alt ritm, fără pretențiile nebunești din viața ei de acum.

Paula Destiano era mai mult decât adecvată să se descurce cu afacerea, având ajutorul ei ocazional. Fusese nemaipomenit, satisfăcător, să știe că serviciile ei aveau căutare, dar ce era destul era destul, Janine James făcuse greșeala să se dedice doar carierei, excluzându-și soțul și copiii pe care i-ar fi putut avea. De aceea fusese Steve așa de distant, făcându-și probleme asupra a ceea ce promitea să fie o replică a primei sale căsătorii? Se părea că asta credea el, în timp ce ea intenționa să-și lase în urmă afacerea din Los Angeles și să fie o adevărată soție și mamă ... își spuse ea când adormi zâmbind ...

– Dar contractele Foreman și Mitchell? întrebă Paula uimită, în dimineața următoare, când îi anunță hotărârea asistentei sale stupefiate.

Nu avusese ocazia să-i anunțe asta lui Steve – el se trezise, făcuse duș și plecare cu mult timp înainte ca Ann să deschidă ochii. Îi va spune diseară, hotărî ea, imaginându-și primirea bucuroasă a veștii de către el. Janine James îl decepționase ca soție, ea nu o va face. Și acum, această hotărâre luată, fu uluită de cât de puțin efect avea asupra spiritului ei exaltat. Vechea casă de la Carmel oferea o mulțime de posibilități pentru a-și consuma timpul. Mai întâi se va ocupa să remobileze camera alăturată de a lor, o cameră de copil aranjată eficient, dar caldă și cochetă, ca cele pe care le creea pentru clienții mai tineri. Steve putea să lucreze și acolo, în camera care fusese transformată în studiou de înregistrări pentru Tenn. Era ca și cum veneai acasă, plănuindu-și viața viitoare.

Se opri să ridice legumele proaspete și smântâna ca să asezoneze

curcanul rămas, înainte de a urca în apartament. Steve nu era încă acasă, așa că se duse să deschidă ferestrele și ușile spre aerul umed de noiembrie ce atârna asupra orașului ca o perdea.

– Steve? îl strigă ea de la chiuveta bucătăriei unde spăla broccoli, cu urechile ciulite pentru a-l auzi venind.

El intră în bucătărie, cu costumul lui negru și cămașa albă imaculată încă, după o zi la birou. Ochii lui dădeau semne de stres, așa că ea îi spuse ușor:

– Mă tem că avem la cină doar curcan, rămas de ieri, dar eu cred că încă merge.

– Îmi pare rău, am uitat să-ți spun că iau masa cu un client astă-seară, spuse el grav, fără a-i întâlni privirea. Am venit acasă doar să mă schimb.

Am venit acasă doar să mă schimb! Un comentariu în starea lor de necomunicare, în sfârșit ...

– Oh, nu-i nimic, făcu ea pe vesela, ăsta ține încă o seară.

– S-ar ... s-ar putea să nu fiu aici nici mâine seară, rosti el încordat și ea îl privi fără a înțelege.

– Clientul cu care cinez vrea să-i organizez un complex de birouri în Bahrain, explică el, tot fără a-i întâlni privirea, degetele agitându-se cu cravata de la gât. Dacă accept treaba, va trebui să vizitez locul fără întârziere.

– Oh ... În capul Annei era o avalanșă de gânduri, cel mai pregnant fiind acela că nu era momentul să-i spună despre hotărârea ei de a se retrage la Carmel ... Păi ...

– Dacă mi-ai spune să nu plec, pot renunța la contract.

Ca o nevastă adevărată, așa cum era hotărâtă să fie, Ann nu se gândi de două ori.

– Nu, sigur că nu, spuse ea repede, pare un contract bun.

Propriile ei vești trebuia să aștepte până la întoarcerea din slujba pe care o știa importantă pentru el.

– Cât timp vei fi plecat? întrebă ea cu calm, dezmințind sunetul de dezamăgire al pulsului ei.

– Două luni, poate trei, dădu el din umeri, ochii îndreptându-i-se pe cratița care fierbea, fără apă. Ai face bine să dai cratița la o parte, că se arde.

Ann se întoarse cu o exclamare, salvând la timp bucățelele de morcovi. Când se întoarse, Steve deja părăsise bucătăria. Urmându-l în dormitor, unde el punea lucruri într-o valiză deschisă pe pat, îi spuse concis:

– Ești foarte sigur că accepți acest contract, nu-i așa?

El se uită la ea când se aplecă peste valiză, ochii fiindu-i reci ca ai unui străin.

– Da, spuse el simplu, îndreptându-se și ducându-se spre șifonier. În două zile de-acum încolo mă aștept să fiu în Bahrain, prospectând terenul cu un arhitect local.

– Dar de ce? izbucni ea, cu vocea ușor plângăreață, deși ura să-i fie așa.

Steve se întoarse și se uită la ea, cu trupul încordat și ochii morți în fața lui suptă.

– Fiindcă asta este ceea ce știu să fac mai bine și te voi lăsa pe tine să faci ce știi mai bine. Nu sper să mă aștepți la întoarcere cu nerăbdare, spuse el cu o strâmbătură și contunuă să aleagă hainele potrivite pentru călătorie. De fapt, aș prefera să nu fii aici la întoarcerea mea.

Annei i se opri răsuflarea și, cu un geamăt de indignare, întrebă după un moment:

– Ce înseamnă asta?

– Haide, Ann, ești o femeie inteligentă, nu este nevoie să-ți silabisesc.

El evită s-o privească în timp ce degetele-i lungi închideau valiza și o puneau pe podea.

Ann se uită la spatele lui întors, când trase sertarul de la noptieră.

– Da ... da, am nevoie să-mi silabisești, insistă ea, urându-și tremurul din voce.

Lumea ei întreagă părea să se năruiască în jurul ei și se luptă să reziste împotriva acestei nedreptăți. Tocmai când el decisese că mariajul lor era un eșec, ea hotărâse să-l facă să funcționeze, după cum vroia el! Făcu un pas înainte, vorbe tremurându-i pe buze să fie spuse, să-i spună – dar n-o va crede, realiză ea cu o claritate înghețată. Va crede că este o încercare de ultimă oră să-l ducă cu zăhărelul, tentându-l cu casa de la Carmel și copiii pentru care o luase în căsătorie. Buzele ei se strânseră, dar ochii îi erau plini de suferință când el veni de la șifonier și îndesă în bagajul de mână aparatul de ras și un schimb de lenjerie de corp – de când i se pierduse o dată bagajul, întotdeauna călătorea cu un set de lenjerie în plus, pentru a-i folosi în cazuri de urgență. Gâtul i se strânse la cunoașterea acestui lucru intim și cu toate celelalte care se adăugau certitudinii că fără el va fi o scoică goală, un trup funcționând ca al unei femei, dar fără strălucirea vitală care îi colora viața ... dragostea bărbatului ei.

– Steve, te rog ... întinse o mână să-l oprească, atunci când el își luă bagajul în mâini și porni spre ușă. N-o să mă părăsești așa – nu? Te ... te iubesc, Steve, nu poți să treci peste tot așa.

Cu bagajul încă în mână, el se opri și o privi, cu ochi mai morți decât îi văzuse vreodată.

– Da, cred că mă iubești, dar iubești firma Hensen Interiors mai

mult și acesta este privilegiul tău. Să-ți crească succesul, dacă asta dorești!

O considera drept o căutătoare neobosită a succesului, dar la vremea când Ann își formulase în minte cuvintele pentru a-i nega presupunerile el era plecat, părăsind apartamentul la fel de rece și mort cum îi erau ochii. Dumnezeule, gândi ea când se trânti pe patul în care împărtășiseră atâta pasiune și tandrețe, nu se putea termina astfel. N-ar fi trebuit să existe o ceartă monumentală, o negare a ceea ce însemnau unul pentru celălalt? Nu era vorba numai despre intimitatea fizică ... un milion de alte aspecte ale relației lor îi treceau prin minte. Cum îl asculta și încerca să-i înțeleagă problemele pe care le întâlnea în munca sa, evaluarea lui succintă și sfaturile neprețuite pe care i le dădea când apăreau aspecte ale îmbinării decorării interioare cu arhitectura. Simțea că se folosise de el, întotdeauna se folosise oare de el să-și atingă propriile interese în arta decorării interioare?

Dar ea nu făcuse acest lucru ... succesul îi era întotdeauna temperat de îngrijorarea despre ce va crede Steve când un proiect era complet. Ar încuviința că nuanțele contrastante erau potrivite cu o personalitate strălucită din lumea cinematografului? Sau că alegerea ei pentru o persoană venerabilă din ierarhia socială a Los Angelesului era suficient de plină de gust fără a fi de-a dreptul plictisitoare?

Oh, Doamne, gândea ea, rătăcind prin camera de zi ținută într-o ordine perfectă de o femeie care venea de trei ori pe săptămână. Cum putea să existe fără Steve în viața ei? El îi dominase gândurile din acea zi îndepărtată când venise la Big Sun cu fața albită de groază de a fi cât pe ce să fie îngropat de alunecarea de pământ. Nu vrusese ca el să domine lumea ei când revenise în ea. Acum fusese dată la o

parte, o femeie părăsită care n-a știut cum să-i spună bărbatului ei că-l iubea mai mult decât orice, mai mult decât aura strălucitoare a succesului pe care-l cunoscuse la îndemnul lui.

Deși în camera de zi era cald, tremură și merse țeapănă să aprindă un chibrit în cămin, urmărind dansul flăcărilor din poziția ei preferată de pe sofa, cu picioarele strânse sub ea.

Exista doar o cale să-i arate cât de mult îi pasă ... deja o instruise pe Paula Destiano cu problemele curente la care lucrase, așa că nu mai era nicio piedică să-și lase afacerea în mâinile ei capabile. Se va duce la Carmel, în ambianța caldă a casei de acolo, cufundându-se în brațele ei confortabile, o femeie orientată către viața la țară, când Steve se va întoarce din prospectarea lui din Bahrain. Asta nu-l va convinge de modul în care se dedica vieții pe care el o orânduise pentru ei și copiii lor? Copiii vor veni mai târziu, odată ce Steve va fi convins de mulțumirea ei de a fi nevasta lui.

Capitolul 9

– O scrisoare pentru dumneavoastră, doamnă Darwin, strigă menajera care supraveghea casa în timpul șederii lui Tennesse Tate la Carmel, venind în goană peste pajiștea verde.

Scrisoarea avea un chenar roșu cu albastru, ca cele care veneau din străinătate.

Ann se uită în sus, din poziția în care stătea, plantând pe marginea împrejmuirii sinuoase tufele de trandafiri pe care le primise cu o zi în urmă de la seră. Mai târziu, va umple spațiile goale cu margarete și azalee. Exista un sentiment de continuitate și de siguranță în șerpuirea înflorită a împrejmuirii înconjurând pajiștea tunsă ordonat, când se uită la plicul cu scrisul distinct al lui Steve și un alt scris redirecționând scrisoarea de la apartamentul din L.A. Desfăcu plicul și cercetă avidă scrisul îndrăzneț, dar artistic, care umplea cele două pagini.

"Dragă Ann, citi ea, îți scriu la apartament fiindcă nu știu unde te afli în acest moment. Presupun că mi-ai urmat sfatul de a pleca înainte de întoarcerea mea – s-ar fi putut să mă fi înșelat în multe lucruri care te privesc, dar niciodată în privința mândriei care te

caracterizează."

Ann își luă ochii împăienjeniți de lacrimi de la scrisoare. Trebuie să se fi răzgândit, se întoarce la ea! Avusese dreptate gândind că despărțirea îi va lămuri pe amândoi cât de mult se iubeau, câtă nevoie aveau unul de celălalt, că ceea ce era între ei era prețios, nemărginit, în afara controlului lor individual. În toate aceste luni lungi, în timp ce el era plecat, purtase asta ca un talisman în inimă ... și sub inimă purta simbolul dragostei lor, copilul pe care îl dorise atât de mult. Știuse în luna de când venise la Carmel, că în acea noapte de pasiune aproape brutală, care o speriase și extaziase în același timp, partea întunecată a naturii ei, pe care nu știuse până atunci că o posedă, concepuse copilul mult dorit.

Genunchii o dureau când îi apăsă de pământ, dar se ridică în picioare și se duse la banca din fier forjat pe care o instalase pe pajiște, pentru a avea o priveliște atotcuprinzătoare când venea vara, apoi clipi și începu din nou să citească, un zâmbet rotunjindu-i gura.

"M-am gândit mult de când sunt aici – nu prea ai ce face seara după o zi întreagă petrecută la locul construcției, care abia acum prinde formă. Nu-mi va părea rău să părăsesc această țară aridă și să mă întorc acasă. Oricum, sunt convins că hotărârea pe care am luat-o de a veni aici este una corectă.

Degetele Annei se încleștară pe paginile pe care le ținea în mână, iar respirația i se opri când continuă să citească.

"N-am fost corect cu tine de la început, ar fi trebuit să te las așa cum erai, mulțumită să mergi la plajă și să-ți crești arpagicul în peticul de pământ plin de buruieni din spatele lui Clifftop. În mod intenționat ți-am pus tentația în cale, prin a-ți oferi decorarea casei lui Tenn, felul meu de a te pune la încercare, bănuiesc – care știu că n-aveam niciun drept să-l fac, dar experiența m-a făcut să fiu precaut

cu femeile care aleargă după succes mai mult decât elementele esențiale care sunt importante pentru mine.

Deci, de ce m-am căsătorit cu tine când știam că-ți construiseși o carieră fantastică și păreai absorbită de ea? Poate pentru că în acei ochi albaștri ai tăi, am prins ocazional câte o strălucire a fetei care creștea arpagic pe un petic de pământ arid.

Dar tu nu vrei asta cu adevărat, Ann, nu-i așa? Tu-ți exploatezi talentele date de Dumnezeu și cunoști un mare succes prin asta. Mă iubești suficient, cred, ca până la urmă să ieși din centrul atenției publice, dar eu n-aș putea trăi știind că te-am forțat să faci asta. Așa că cel mai bine este să ne vedem fiecare de drumul nostru. Voi fi înapoi la Los Angeles la vremea când tu vei primi această scrisoare. Putem stabili lucrurile pentru divorț. Deoarece n-am auzit nimic despre tine de când am venit aici, presupun că asta vrei și tu. Spune-mi adresa ta, ca avocații mei să te poată contacta.

Steve."

Zâmbetul Annei dispăruse de mult și acum privea nemișcată tufele de trandafiri fără frunze, pe care tocmai le plantase. Steve se întorcea, dar nu la ea. Greșise, în fond, să nu-i scrie și să-i spună că este la Carmel și despre copilul pe care-l iubea mai mult decât orice succes monden. I-ar fi fost rănită mândria dacă i-ar fi cerut secretarei lui adresa din Bahrain? Ar fi fost un preț prea mic de plătit pentru a preveni durerea care o pătrunse și o făcu să-i fie greață într-un fel în care n-o făcuse niciodată copilul în primele săptămâni de sarcină.

Doar nu era prea târziu – oare? Se uită înnebunită la ștampila de pe scrisoare. Steve s-ar fi putut întoarce la Los Angeles chiar acum, pregătindu-se să-și sune avocații de dimineață, dacă nu cumva o și făcuse. Va fi mult de condus până acolo, dar va putea ajunge la apartament la zece seara, cel mai târziu. Bucuroasă să aibă ceva

concret de făcut, sări în picioare și merse repede peste pajiște spre casă, socotind în gând ce era nevoie să ia cu ea. Când părăsise apartamentul își luase toate lucrurile ei, știind că trebuie să fie unde dorise întotdeauna, la Carmel.

– Doamnă Darwin, tocmai ieșeam să vă aduc un mesaj de la fratele dumneavoastră, se ciocni doamna Bishop de ea în hol. El și soția lui ar vrea să vă invite la cină diseară. A spus să nu vin să vă chem la telefon, dar ...

– Dă-i telefon și spune-i că nu pot să vin, doamnă Bishop, spuse Ann peste umăr, îndreptându-se către scări. Trebuie să merg la Los Angeles, chiar acum.

– Acum? Dar doamnă Darwin, este aproape trei după-amiază, exclamă menajera îngrijorată, uitându-se după ea.

Bătrâna menajeră avea teoria că șoselele prezintă pericole monstruoase odată cu lăsarea întunericului.

La jumătatea scărilor, Ann se opri pentru a se uita la ea.

– Sunt perfect capabilă să conduc în întuneric, doamnă Bishop. Vrei să-i ceri soțului dumitale să-mi aducă mașina în față?

În timp ce urca scările, se întrebă dacă menajera, în ciuda faptului că n-avea copii, îi suspecta starea? Încă nu-i spusese lui Greg și lui Jennifer, vrând ca Steve să afle primul. În dormitorul cel mare, făcu o pauză să-și revină, înainte de a merge la dulapul din perete, să scoată un geamantan pe care-l deschise pe patul uriaș și în care începu să pună la întâmplare, aproape absentă, două perechi de pantaloni și o rochie care-i plăcea lui Steve. Simplu croită, albastrul ei făcea ca ochii ei să pară mai adânci, spusese el.

Hainele încă o mai cuprindeau, în ciuda ușoarei îngroșări a taliei din ultimele săptămâni. Pierduse din greutate la prima venire la Carmel și șoldurile îi erau încă băiețești, totuși nu putea spune

același lucru despre sâni, care căpătaseră o nouă rotunjime, o plinătate care o satisfăcea. În febra activității se duse în baia spațioasă și adună obiectele necesare de toaletă pentru două sau trei nopți, punându-le într-o sacoșă, împreună cu o pereche de papuci.

– De ce nu mă lăsați pe mine să vă duc în oraș? se oferi John Bishop, repetând îngrijorarea soției sale, când puse valiza ei în porbagaj.

Un bărbat cu păr sur, de o vârstă nedeterminată, care era mult mai relaxat decât nevastă-sa și Ann îi spunea "John" numele mic al doamnei Bishop fiindu-i necunoscut.

– Mulțumesc, John, dar mă pot descurca, spuse ea sigură pe sine, urcându-se la volan, mulțumită că-și luase timp să se schimbe în pantaloni mai călduroși și un pulover în tonuri gri. Făcu cu mâna celor doi oameni ce păreau îngrijorați, așa cum stăteau pe peronul din fața casei, apoi ieși în drum și coti la stânga, pentru a ajunge la autostrada ce ducea la Los Angeles.

O luă foamea când începură să apară semnele luminoase indicând localuri cu fast-food la intrarea în San Luis Obispo și apoi în fața restaurantului MacDonald, alegând să-și ia mâncarea din mers, în loc să stea la o masă din interior. Mulțumindu-i fetei în uniformă care-i livră comanda, își potoli foamea cu un cheesburger mare și un pahar de bere fără alcool. De obicei ar fi mușcat delicat din burger, dar acum îl mâncă rapid și-și linse degetele, regretând că nui comandase și cartofi prăjiți.

Un zâmbet îi apăru pe buze când reveni pe autostradă, continuându-și călătoria spre Los Angeles și Steve. Copilul din ea nu era deloc discret în privința mâncării, cerându-și drepturile ori de câte ori era cazul. O mașină care trecea o claxonă și își dădu seama că apunea soarele și era nevoie să aprindă farurile. Își continuă

drumul spre un Steve care va fi extaziat aflând că urma să fie tată. Știind că inimioara care bătea sub a ei era cel puțin la fel de importantă pentru ea cât și pentru el.

Autostrada trecea prin Santa Maria și Santa Barbara, înainte de a intra în zonele rezidențiale din Los Angeles. După ce ocoli Ventura, Oxnard și Beverly Hills, se îndreptă către sud spre centrul orașului. Reducând viteza când părăsi autostrada își lăsă încă o dată gândurile să se îndrepte spre întâlnirea cu Steve, după trei luni care precis îl deshidrataseră, în climatul din Bahrain.

Era ca și cum venea acasă și luă o curbă în dreapta spre rampa ce ducea în zona de parcare a impozantului bloc de apartamente. În apartamentul de pe acoperiș strălucea o lumină și Ann se simți plină de bucurie, dar nervoasă, când parcă mașina peste câteva momente, într-unul din cele două locuri rezervate ocupanților apartamentului de sus.

Steve era acolo, doar câteva etaje îi separau! Reacția lui inițială s-ar putea să fie una de surprindere șocată, dar cum i se vor îmblânzi ochii și se vor umple de tandrețea pe care o iubea, când îi va spune despre bebeluș, Carmel, totul ...

Liftul care urca direct din parcare la apartament mergea repede și își dădu seama cât de neglijent trebuie să fi arătat după atâtea ore de condus și cu cheesburgerul care-i luase majoritatea rujului de pe buze. Își scoase fardurile din poșetă și repară la repezeală machiajul.

Pasul îi era plin de încredere când merse spre ușa exterioară a apartamentului. Se hotărî să nu folosească cheia, pentru a-i face lui Steve o surpriză când va deschide ușa. Apăsă ușor o dată, de două ori pe soneria din dreptul ușii, un zâmbet lățindu-i buzele și în ochi apărându-i o strălucire jucăușă.

Zâmbetul dispăru când nu se întâmplă nimic și fu înlocuit de o

cută de îngrijorare. Steve trebuie să fie acolo, altfel nu s-ar fi văzut luminile de jos, iar el era întotdeauna foarte meticulos în a le închide înainte de a pleca din casă. Ceva putea fi greșit; s-ar fi putut să fi fost înțepat de vreo gânganie otrăvitoare în Bahrain și acum să zacă neputincios. Mușcându-și buzele, cotrobăi prin poșetă și găsi cheia pe care n-o mai folosise de atâta timp. Intră ușor pe ușa care se deschise în tăcere.

Auzi muzică venind din direcția dormitorului principal, muzică având un ritm ciudat, o voce răgușită de femeie acompaniind-o din când în când.

Ann se opri în ușa dormitorului deschisă și i se tăie răsuflarea când văzu o femeie arătând exotic, stând în fața oglinzii de la toaletă, șoldurile mișcându-i-se în ritmul sunetelor ciudate emise de un mic casetofon așezat pe măsuță, brațele urcate spre capul unde degete suple se răsuceau în desimea părului negru care-i cădea pe spate. Deasupra unui prosop înnodat sub sâni, pielea îi era netedă și măslinie.

Înăbușindu-și un geamăt care fu acoperit de muzică, Ann se întoarse și se retrase orbește înapoi spre ușa din față, evitând cu grijă camera de zi unde stelele ar fi strălucit deasupra și luminile orașului s-ar fi văzut până departe. Dacă Steve era acolo, nu vroia să-l vadă – nu mai voia să-l vadă niciodată, își spuse ea pierită, când se sprijini de ușa din afară a apartamentului. Dumnezeule, trebuie să fi avut o relație cu acea tânără din Bahraim și hotărâse s-o aducă aici. Nu era de mirare că păruse atât de sigur în scrisoarea pe care o primise după trei luni de tăcere! Se uită de-a lungul coridorului de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe Steve venind agale, deși liftul particular era cu ușile încă deschise de la urcarea ei. Poate că tânăra o zărise prin oglindă când pleca și i-ar fi spus lui Steve despre apariția din

prag.

Își simțea picioarele ca de plumb când intră în lift și apăsă pe butonul ce ducea la garaj. Ce putea face acum, unde să se ducă? Era prea epuizată fizic și psihic pentru a conduce tot drumul înapoi la Carmel; va trebui să găsească un motel prin apropiere și să plece a doua zi dimineață. Nu că ar sta la Carmel mult timp, doar să-și împacheteze ce-i aparținea și să se ducă la Big Sur, la Clifftop, până când se va fi hotărât ce să facă.

Capitolul 10

– Aș dori să nu mai vorbești atât de mult despre plecare, se plânse Jennifer, curățind de ou fața micuțului ei fiu, în drum spre bucătărie pentru cafea proaspătă. Au trecut doar două săptămâni și deja depind de tine, strigă ea, reapărând un moment mai târziu cu cana de cafea și umplând amândouă ceștile. Micuțul aici de față te adoră, după cum știi. Și cel puțin cât aleargă la picioarele tale, mă lasă în pace!

Ann o privi pe cumnata ei cu afecțiune, luând aminte la pântecele ei care se umflase vădit.

– Mi-ar plăcea să stau cu tine până la sosirea bebelușului ... tău, asta este, se corectă ea zâmbind ușor ... Văzuse că nu mai era cazul să păstreze vestea mai întâi pentru urechile lui Steve; era o veste care nu-l mai interesa. Nu mai auzise nimic despre el, deși ar fi putut afla foarte ușor de mutarea ei la Clifftop, dacă ar fi vrut ... Dar trebuie să încep să-mi pun viața în ordine mai devreme sau mai târziu, nu pot lăsa lucrurile să treneze.

– Paula Destiano ține foarte bine afacerea sub control, insistă Jennifer, și ar fi mai sănătos pentru tine să stai aici decât în orașul

îmbâcsit de fum. După aceea, te poți duce să ai lucrurile sub observație dacă trebuie și ...

Ann se ridică neliniștită, ușoara ridicătură a sarcinii fiind ascunsă de bluza largă de bumbac.

– Nu pot să stau să vegetez aici, Jen ... Se duse la fereastră și se uită printre două căsuțe apropiate unde oceanul strălucea lin în soarele dimineții ... Trebuie să mă ocup de ceva și afacerea mea este cea mai bună cale de a o face. Îmi captează interesul atât de tare, încât ...

Își controlă următoarele cuvinte, știind că Jennifer îi va apăra cu fermitate dreptul la o carieră, indiferent ce aștepta Steve de la ea. Dar dacă n-ar fi fost atât de absorbită la începutul căsătoriei lor, știind ce simte Steve despre subiect, poate că acum ... Oftând, se întoarse de la fereastră și se strădui să zâmbească vesel, de dragul lui Jennifer.

– Cred că mă voi duce la o plimbare pe plajă pentru un timp, este o dimineață atât de frumoasă. Mă voi întoarce la timp să te ajut cu magazinul.

– N-o să spun nu, își bău Jennifer repede cafeaua și se ridică, desfăcându-și brațele spre fiul ei care-i zâmbi cu zâmbetul lui Greg și-i înconjură gâtul cu mâinile lui grăsuțe ... Este cea mai bună zi pe care am avut-o în ultimul timp și va fi un șuvoi de mașini din ambele sensuri.

Ochii ei erau gânditori când priviră trupul parcă lipsit de viață al Annei din prag, buzele strâns nepromițând nimic bun pentru bărbatul care o demoralizase atât de tare pe cumnata ei.

Ann nu se opri să-și ia un pulover mergând direct spre poteca ce ducea către plajă. Greg, servind un client matinal la pompă, îi făcu cu mâna, apoi continuă să umple mașinuța sport. Foarte protector

și iubitor față de Jennifer, era la fel și cu ea ... atât de mult încât de-abia reușiseră să-l convingă să nu se ducă la Los Angeles să-l ia la bătaie pe Steve. Doar un șobolan și-ar părăsi o nevastă care-i poartă copilul și fălcile i se descleștaseră doar când Ann îi explicase faptul că Steve nu știa nimic despre bebeluș.

– La naiba, dacă n-ar umbla creanga tot timpul, ar fi fost aici și ar fi știut, nu crezi?

Cu o artă pe care o învățase în puținii ani de căsătorie, Jennifer îl îndepărtă de subiect și, bănui Ann, îi spusese în particular să nu se amestece în problemele care-i priveau doar pe Ann și pe Steve. Acum, avea doar o privire bătăioasă ori de câte ori Ann părea puțin tristă. Ea făcea efortul de a fi veselă când era el prin jur.

Din fericire, nu vorbise niciunuia dintre ei de femeia pe care o găsise la apartament – parțial din mândrie, bănui ea, oprindu-se la jumătatea drumului să inspire o gură din aerul mirosind a ocean și să se îmbete de peisajul idilic prezentat de golf. Lui Steve nu-i trebuise mult s-o înlocuiască, gândi ea cu amărăciune, cu mult mai puțin timp decât când o înlocuise pe Janine James cu ea însăși. Era ca și mersul pe bicicletă sau schiul pe apă, care deveneau mai ușoare cu fiecare repetare? Cel puțin Janine nu va mai pune probleme noii femei din viața lui, de când ziarele și televiziunile anunțaseră căsătoria ei, în urmă cu o lună, cu producătorul de film Murray Webb, care fără îndoială va avea grijă ca soția lui să aibă rolurile grase în ecranizări și care, după hotărârea și încăpățânarea ce i se citea pe față, nu va permite istericalele ei.

Din nou îi veni în minte femeia cu piele oacheșă din fața oglinzii de la toaletă – propria ei toaletă! Mâinile lui Steve trebuie să fi mângâiat acea piele cadă, se chinui ea singură, o pală de vânt intrând prin deschizătura fustei de bumbac pe care o purta și care se putea

regla în talie, de când blugii nu o mai încăpeau. Fata cea brunetă folosise dormitorul mare, așa că era ușor de presupus că folosea patul cel lat, cu cuvertura lui de felină, care se potrivea mai bine cu pielea ei decât cu paloarea sa occidentală, deși Ann nu-și pierduse niciodată complet bronzul auriu pe care-l căpătase în anii petrecuți la Big Sur.

Oprește-te, scrâșni ea din dinți aplecându-se să-și scoată sandalele când ajunse jos, simțind nisipul fin și cald deja de la căldura soarelui. Astăzi nu mai erau valuri dezlănțuite, spărgându-se prin gaura pe care Steve o studiase cu atâta atenție, ci doar o unduire calmă care trecea printre stânci lăsând spumă în urmă, pe nisip. Își protejă ochii cu mâna făcută streașină și urmări un iaht alb, sclipitor, plutind fără grabă peste gura golfului și-și dori brusc să poată fi pe el, navigând spre o destinație necunoscută, dar unde ar fi cald, plaje străjuite de palmieri, nisip chiar mai alb ca acesta, și o mare azurie înaintea lor. Începu să se plimbe de-a lungul plajei, imaginându-și cealaltă lume spre care se întorcea când gândurile îi erau prea chinuitoare, dar acum plaja ei de vis era populată cu trupuri oacheșe, toate unduindu-se în ritmul unei muzici neauzite. Aceeași piele oacheșă, aceeași tonalitate stranie pe care o auzise în acea seară în apartament ... Doamne, trebuie să înceteze cu asta, își spuse ea, lăsându-se pe nisipul din fața stâncilor, în partea îndepărtată a golfului, unde ea și cu Steve au ...

Își sprijini brațele de genunchii ridicați și-și apăsă fruntea pe ele. Era prima ei vizită pe plajă de când se întorsese la Clifftop și avea toate repercusiunile dezastruoase de care se temea. Aici, ea și cu Steve se luaseră la întrecere pe plajă, aici îi oferise șansa să scape de Clifftop și să-și încerce talentul în carieră. Testând-o, în timp ce ea nu știa că era testată.

La naiba cu el, ce drept avea să facă pe examinatorul, ca și cum nu era decât o studentă de care nu era în întregime sigur? Ar fi trebuit să aibă încredere în ea, să știe că va fi o soție diferită de Janine James ...

Răsuflarea i se opri în gât, transformându-se într-un suspin. De unde putea să știe, când fusese atât de entuziasmată de decorarea casei lui Tenn la Carmel, când primise mai multe comenzi decât putea executa după căsătoria lor, pentru că ele reveniseră tocmai prin această căsătorie? Vrusese să-l impresioneze, să-i impresioneze pe prietenii lui, uitând cel mai important lucru din toate ... dragostea nu este o marfă pe care s-o poți împărți în parcele de timp așa cum încercase ea să facă. Era o emoție care creștea și prospera pe măsură ce-ți îndreptai grija spre ea. Cariera ei, cariera lui, ambele neimportante în lunga schemă a vieții lor. Ar fi putut lucra de la Carmel, cum ar fi putut și Steve. Și acum, era prea târziu.

Capul i se ridică încet, ochii încercând să se adapteze cu lumina mai strălucitoare a soarelui pe nisip și nereușind prea bine. Avuseseră șansa lor și o pierduseră. Un instinct îngropat adânc în sufletul ei îi spuse că Steve nu va putea niciodată să găsească adevărata fericire cu tânăra din Bahrain, cel puțin nimic care să egaleze ce ar fi putut fi între el și ea. Se va duce spre alte femei căutând-o pe cea care s-ar putea să-i promită să vindece rănile pe care Janine James i le produsese?

O umbră se mișcă în celălalt capăt al plajei, dar ochii îi erau prea plini de lacrimi să discearnă dacă era ceva real sau o materializare a închipuirii bărbatului la care se gândise. În timp ce se apropia căpătând formă, iar picioarele lui lungi traversau nisipul cu pași mari, Ann se gândi că alunecase în lumea de vis pe care și-o construise pentru sine, ca o apărare împotriva singurătății și

abandonării. Până când închipuirea prinse glas.

– Jennifer mi-a spus că te voi găsi aici, spuse Steve încet, lăsându-se pe nisip lângă ea, cu ochii îngustați din cauza luminii, când se uită la ea.

– Eu ... da, este prima dată când am coborât aici, bâigui ea, ochii ei sorbindu-i lungimea prea reală a picioarelor musculoase îmbrăcate în blugi care păreau spălați recent, curba brațelor lui înconjurând genunchii masculini, torsul cu un pluover negru ce-i părea familiar.

O senzație de sufocare caldă îi contracta mușchii gâtului și tălpile i se înfundară în nisip. Inima începu să-i bată într-un ritm agitat, pe care era sigură că el îl auzea, dar îi era imposibil să-i potolească tempoul. Până când el vorbi din nou și atunci îl privi năucă, neînțelegând cum putea să mintă cu atâta ușurință.

– M-am întors ieri, o anunță el, cu privirea ațintită asupra nisipului dintre degetele de la picioare.

Ca și ea, își abandonase încălțămintea înainte de a coborî la plajă. Ea îi cunoștea prea bine forma degetelor, rotunjimea unghiilor care erau la fel de meticulos tăiate ca și cele de la mâini. Pentru o clipă, simți că i se face greață, apoi o cuprinse o furie ce sălășluia de mult în adâncul ei.

– Nu-i nevoie să minți, Steve, spuse ea calm, observându-și unghiile de la picioare cu mare interes. Îmi pare rău că nu ți-am putut răspunde la scrisoare, dar știi cât de greu trece timpul aici. Îmi imaginez că avocații care au grijă de detaliile legale pentru Hansen Interiors se pot descurca la fel de bine și cu procedura de divorț și voi lua legătura cu ei mâine dimineață.

Era mândră de felul cum rostise cuvintele, fără urmă de încordare. Dar când se uită la fața trasă a lui Steve, remarcând

semnele de stres din jurul ochilor, ezită. Nu putea fi ușor pentru el, de obicei atât de cinstit față de sine și alții, să inventeze o întârziere a întoarcerii în State. Poate vroia s-o scutească de faptul că-și adusese noua dragoste cu el.

– Ce naiba vrei să spui prin "minciună"? întrebă el, străpungând-o cu privirea. M-am întors ieri, la ora opt seara. A fost... dădu din mână a respingere, o întârziere a plecării din cauza unor probleme de ultimă oră la proiectul care necesita atenția mea.

– Oprește-te! sări Ann în picioare și întorcând spre el ochi albaștri de gheață. Știu că te-ai întors acum două săptămâni! Ți-am văzut ultima achiziție din Bahrain, și este și foarte frumoasă!

– ... Ce?

– Am vizitat apartamentul cu două săptămâni în urmă, ripostă ea, și am dat peste prea frumoasa femeie pe care ai adus-o din Bahrain cu tine. Totuși, cum suporți acea muzică fără ritm, rămâne un mister pentru mine, termină ea cu o digresiune, întorcând un profil ferm spre ochii lui încruntați.

La început, nu-i veni să creadă ce auzea – sunete înfundate izbucneau din pieptul lui transformându-se într-un râs. Își îndreptă privirea încremenită spre silueta plină de veselie de pe nisip.

– S-ar putea ca ție să ți se pară nostim, începu ea când Steve se ridică și el în picioare și se o privi cu ochi plini de amuzament și o lumină ce conținea alte conotații, dar era prea furioasă pentru a le vedea.

– În două minute, ai să vezi și tu partea nostimă, o anunță. Miranda *stătea* în apartamentul nostru la invitația mea, dar eu nu eram acolo atunci. Am oferit apartamentul tatălui ei, care este un om important în Bahrain, imediat ce am aflat că nu mă pot întoarce la fel de curând precum sperasem. Ea se află aici să studieze mai mult

din cultura noastră, înainte de a se întoarce să se mărite cu bărbatul ales de tatăl ei, care este un om de afaceri cu multe legături în vest.

– Oh!

Se lăsă un moment de tăcere în timp ce Ann digera vestea, cu ochii fixați pe Steve, care trăda o nervozitate accentuată sub căldura râsului.

– Doar n-ai crezut că aș aduce o frumusețe oacheșă pentru delectarea mea, nu-i așa? întrebă el răgușit, privirile căzându-i pe linia plină a buzelor ei care tremurau.

– M... m-am gândit că ar putea fi posibil, spuse ea dintr-o răsuflare, având în vedere scrisoarea ta.

– Când am scris-o, spuse el, era culminarea celor trei luni de când îmi spuneam că n-am fost corect cu tine. Sigur, avusesem o experiență proastă cu Janine, dar asta însemna să nu-ți cer mai mult decât doreai să-mi dai... Făcând asta, lipseam lumea de un talent natural de a face case mai confortabile pentru oamenii care locuiesc în ele. Ți-am făcut viața un iad din cauza experiențelor mele, știu asta, și cât de egoist devenisem. Dar am descoperit ceva mult mai important cât am fost departe ... n-are importanță cât timp petrecem împreună, ci calitatea acestui timp.

Așa că ... dacă mă poți accepta așa cum sunt, sunt mai mult decât doritor să te iau așa cum ești.

Lacrimile îi întunecară privirea, deși nu-și făcea iluzii în privința compromisurilor pe care va trebui să le facă în viitor cu un om atât de mândru, sensibil, plin de necesități cum era Steve. Avea și ea propriile ei necesități și simți că vine acasă, când își ridică brațele spre umerii lui și mâinile i se înfundară în părul lui negru și des. Gura ei era avidă de sărutul lui, iar trupul dorea să i se reîntregească, așa cum era obișnuită, cu al lui. Un pescăruș țipă deasupra lor în

căutarea lui necontenită de mâncare și la fel ca el, Ann îi căută trupul pentru a se contopi cu al ei, simțind că amețește când rotunjimile ei provocară în el un răspuns puternic. El era învingătorul, cel care în mod firesc o urmărea, gura lui având gust de briză sărată în desfacerea nerăbdătoare a buzelor ei, mâinile fierbinți când i se strecurară sub bluză, peste mijlocul gol, pentru a o trage mai aproape.

– Oh, Doamne, Ann, gemu el când trecură câteva momente de nebunie, niciodată n-o să știi cât de dor mi-a fost de tine ... Își îngropă fața la umărul ei și ea era prea preocupată de bucuria intensă care o cuprindea ca să știe cine tremura, ea sau el, sau poate amândoi. Brațele lui își întăriră strângerea și-și ridică fața pentru a-i arunca o privire chinuită ... Continuu să-mi spun ce idiot am fost, așteptând prea mult ... dar gata, îți promit. Dacă vrei să fii o femeie de carieră, asta vei fi. Ai talent pentru asta, și eu nu voi sta niciodată în drumul tău.

Ochii ei albaștri, la fel de albaștri ca cerul de deasupra lor, îi cercetară fața care-i fusese întipăită în minte de când stătuse așa, cu atâta timp în urmă. Fața era foarte bronzată, dar mai slabă, pomeții mai proeminenți decât și-i amintea, dar asta putea fi pentru că ochii păreau mai duși în fundul capului. Brațele ei, țintuite de ale lui, simțiră o nouă subțirime și în trupul lui și respirația i se opri când mâinile îi atinseră spatele mai slab și la fel și umerii.

– Cred că putem continua această conversație mult mai confortabil în căsuța pe care o ocup acolo, șopti ea răgușit, arătând cu capul spre Clifftop, ochii ei începând să scânteieze când îi întâmpină pe cei căprui ai lui, care o cercetau cu aceeași intensitate flămândă, care o făcea să se topească, generând o nevoie urgentă de a fi singură cu Steve, departe de alți ochi.

Expresia sclipitoare pe care o cunoștea atât de bine, cea care-i spunea că o dorea la fel de mult cum îl dorea ea, exista în ochii lui când zâmbi și-i dădu drumul parțial, strecurându-și brațul cu fermitate în jurul mijlocului ei și întorcând-o în direcția plajei. Zâmbetul lui se adânci când degetele îi cercetară cordonul lărgit al fustei.

– Ce ai făcut? întrebă el, sprâncenele lui negre ridicându-se surprinse când se uită la ea. Ai mai pus câteva kilograme pe tine, nu-i așa? Dar n-are importanță, mie îmi place, hotărî el, înainte ca ea să fi putut deschide gura să-i spună că talia ei va deveni și mai mare înainte de a reveni la normal peste șase luni ... Oare o va urî pentru lipsa șoldurilor zvelte și a pântecelui plat când o va mângâia?

– Ne vom întoarce până la capătul plajei, râse el amintindu-și, dar de această dată am nevoie de mai mult decât un sărut drept recompensă.

– Steve, eu ... se trase înapoi când el o îndemnă s-o ia la fugă, nu cred că este o idee bună pentru mine să alerg cu tine acum.

El se întoarse, lăsându-și mâna să cadă de pe mijlocul ei.

– De ce nu? Fricoaso!

– Nu, eu ...

Dumnezeule de ce îi era așa de greu dintr-o dată să-i spună bărbatului pe care-l iubea că era pe cale de a deveni tată? Poate pentru că, pentru prima dată împreună după trei luni chinuitoare, vroia ca totul să fie la fel cum fusese ultima oară, inclusiv silueta ei zveltă ... în acest moment, copilașul părea o intervenție nedorită în timpul prețios de care aveau nevoie să se cunoască unul pe altul și să pună bazele unui nou viitor. În jurul stâncilor din partea lor se formă un vârtej de vânt care-i ridică bluza și-i lipi fusta de picioare, reliefându-i rotunjimea abdomenului și știu din șocul privirii lui

brusc serioasă, că nu mai era nevoie să-și caute cuvintele pentru a-i spune.

– Doamne, șopti el, albindu-se la față sub bronzul deșertului ... și apoi iarăși: Doamne ... Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și Ann fu șocată de furia pe care o văzu în adâncimile căprui ... de când ai știut asta? o certă el.

– Nu ... nu prea de mult timp, se bâlbâi ea. M ... m-am gândit că vei fi încântat.

– Încântat? *Încântat?* repetă el supărat. Cât aveai de gând să ții secretă vestea? ... Degetele lui o răneau când i se înfipseră în umeri, scuturând-o ... Dacă n-aș fi venit astăzi aici, nu mi-ai fi spus niciodată, nu?

– Nu! ripostă ea, furia ei bruscă oprindu-i lacrimile. Ce copil vrea un tată care să stea lângă el numai din obligație? Și asta ai fi făcut, nu-i așa? Te-ai însurat cu mine fiindcă voiai copii, copiii pe care Janine nu ți i-ar fi dat ...

O scutură din nou, dar cu mai puțină forță.

– Ce spui? ... Înjurând înăbușit își alunecă mâinile de-a lungul umerilor ei și o trase către el, cuibărindu-i capul la pieptul lui, o mână ridicându-se să-i înlăture șuvițele de pe frunte ... M-am însurat cu tine fiindcă te iubeam *pe tine,* – da, doream copii, dar copiii *tăi* nu ai lui Janine. Îți poți imagina ce fel de mamă ar fi fost? Ar fi ajuns nevrotici înainte de a deveni adolescenți! În timp ce tu ... îi ridică fața în palme, copiii tăi o să fie sănătoși și normali chiar în balamucul din Los Angeles ... doar dacă, bineînțeles, zâmbi el ușor, moștenesc puțin din acel caracter plin de umor al tău pe care, apropo, nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme.

Ea nu făcu nicio încercare să-și stăvilească lacrimile care-i izvorau din ochi și-i curgeau de-a lungul obrajilor, fără oprire.

– Los Angeles în ... înăbușă multe lucruri, suspină ea, incluzând remarcele istețe. Nu mă pot gândi la niciuna în acest moment.

– Ne vom gândi la o cale să excludem orașul, murmură el cu o tandrețe care provocă un șuvoi proaspăt de lacrimi, care continuă chiar și când o sărută să le alunge. Hei, ce-i asta? glumi el. Toate femeile însărcinate varsă găleți de lacrimi toată ziua? Te-ai înveseli dacă ți-aș promite câteva cutii ca să poți crește arpagic pe acoperișul blocului?

Un zâmbet răsări printre lacrimi și Ann își suflă nasul înainte de a spune:

– Aș prefera să păstrez plantele pe care le am acum la Carmel.

– Ce? o îndepărtă el puțin, căutându-i ochii cu o speranță repede înfrântă. Am crezut că ai spus Carmel.

– Așa am spus. Mi-ar plăcea de asemenea să termin împrejmuirea de flori pe care începusem s-o renovez când ... când a venit scrisoarea ta și am alergat la L.A. să te văd, să-ți spun despre ... bebeluș, Carmel, grădină.

– Și ai dat peste Miranda, gemu el, apoi o trase din nou la pieptul lui, frecându-și obrazul de de părul ei mătăsos. Ar fi trebuit să-ți telefonez că am întârziat, dar ... n-am crezut că-ți pasă.

– Îmi pasă, își îngropă ea fața în puloverul lui, simțind ritmul puternic al inimii lui sub fruntea ei. Și vreau să trăiesc la Carmel ...

– Ce? N-am auzit ce ai spus.

Degetele lui lungi se stremură sub bărbie și-i ridicară din nou fața spre el, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile.

– Vreau să trăiesc la Carmel și vreau ca și copiii noștri să-și cunoască bunicul, unchiul, mătușa și verișorii de la Big Sur, stabili ea cu tărie. Nu-ți promit să renunț la afacerea din L.A., continuă ea să-l avertizeze: dar nu vreau să trăiesc acolo, cel puțin nu tot timpul.

– Hai să mergem.

Steve îi dădu drumul brusc, dar aproape imediat puse un braț de sprijin în jurul ei, când începură să se îndepărteze de golf. Ann prinse o licărire de galben fluturând în vârful stâncii, care dispăru apoi. Jennifer, se gândi ea, zâmbind în sine. Cât de mult văzuse din ceea ce se petrecuse pe plajă?

Chiar nu avea nicio importanță și asta va salva o mulțime de explicații, când mai târziu se vor întoarce la Clifftop. Jennifer precis îi va spune veștile bune lui Greg și astfel se va înlătura beligerança lui față de Steve, aflând că acum erau iarăși fericiți.

– Mă gândeam, conducând mașina să vin aici astă-noapte, începu Steve, scurmând nisipul cu piciorul, că indiferent de ceea s-a întâmplat între noi, nu există niciun motiv pentru care n-aș putea să fac o parte din munca mea la Carmel.

Ann se opri înlemnită, smucindu-se din mâna lui.

– Vrei să spui că o să-mi stai printre picioare majoritatea timpului?

El îi aruncă o privire sardonică, plină totodată de subînțelesuri.

– Nu asta este poziția la care m-am gândit să mi-o asum față de tine.

– Îmi vrei doar trupul nu-i așa? îl provocă ea, aruncându-i o privire înghețată pe care încerca din greu să și-o compună.

– Asta, spuse el ușor, trăgând-o spre sine, cât și mintea ta, talentul, hotărârea și faptul că, îi luă mâna și-i inspectă semnele de la plantatul florilor din jurul Clifftop-ului, nu-ți pasă să ai puțină murdărie sub unghii. Tata te va iubi pentru acest lucru.

– Oh, mă iubește, spuse ea, lăudându-se, și apoi își detașă mâna și o duse la ceafa lui, unde, sub degete simțea părul aspru.

– L-ai văzut? întrebă el, uluit.

– Bineînțeles. Cine altcineva cultivă suficient arpagic pentru straturile din Carmel?

– El știe ...?

– Nu, scutură ea din cap și-i zâmbi, deși ar putea să ghicească. M-am gândit că tu ești acela care să-i spună că este pe cale de a deveni bunic.

Mâinile lungi ale lui Steve îi încercuiră din nou gâtul.

– Te iubesc, Ann Hansen.

– Ann Hansen Darwin, îl corectă ea absentă, și eu te iubesc.

Poteca spre Clifftop prezenta un aspect diferit când începură s-o urce. Serpentinele ei nisipoase reprezentau acum calea spre o fericire continuă, dacă se vor strădui. Și era sigură că vor reuși.

Sfârșit